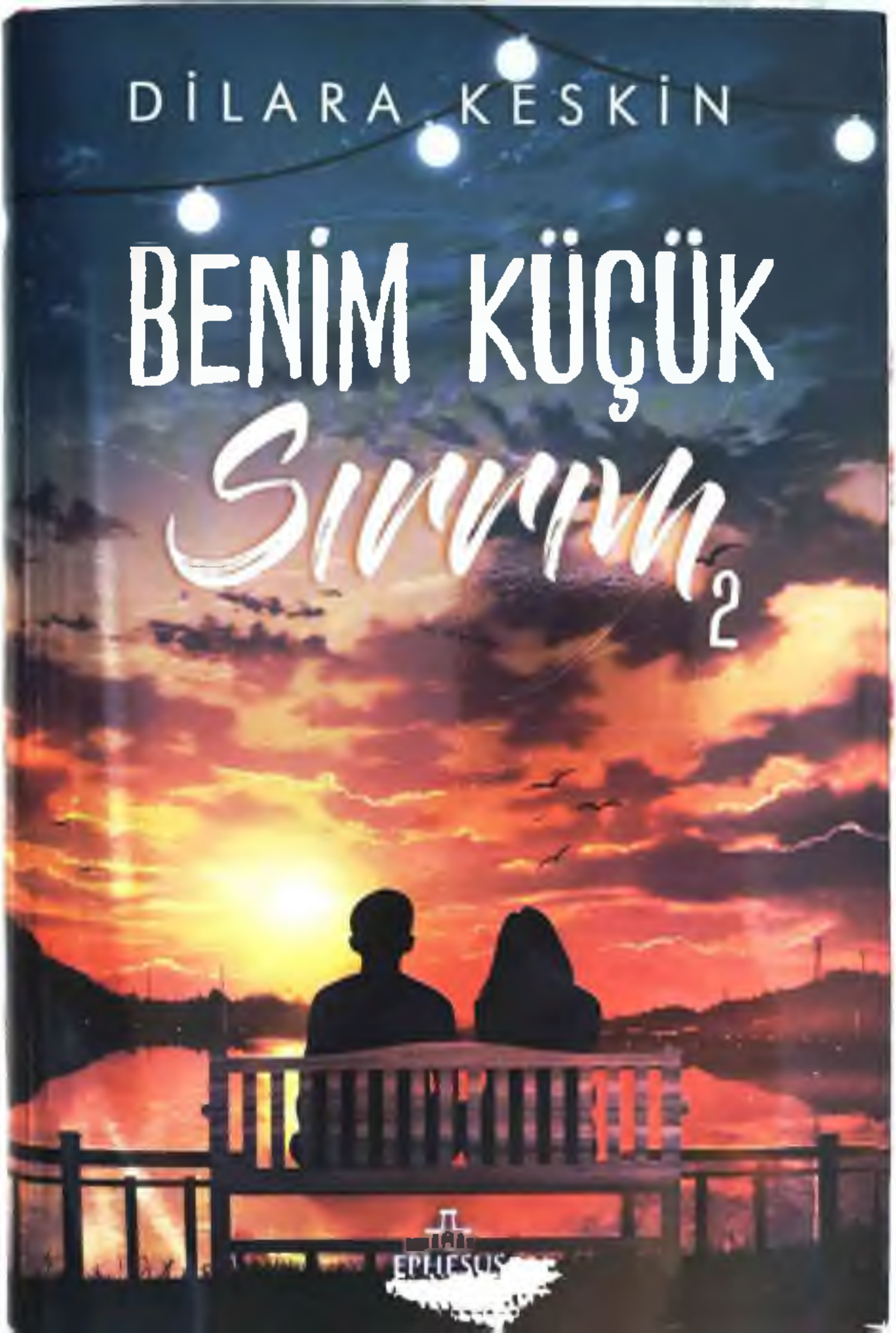

DİLARA KESKİN
BENİM KÜÇÜK
Sırrım
2
EPHESUS

BENİM KÜÇÜK Sırrım 2

Yazar: Dilara Keskin

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Emre Özcan

Editör: Elif Evin Musluoğlu

Düzelti: Saniye İngin

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Ağustos, 2021

ISBN: 978-625-7382-61-8

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021, Dilara Keskin

Türkçe Yayım Hakkı

©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Kerem Promosyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. No:12 Fatih San. Sitesi no: 138
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 50399

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

BENİM KÜÇÜK Sırrım

2

DİLARA KESKİN

EPHESUS

1. BÖLÜM
BEKLENTİLER

3 Kasım...

İnsanın sevdiklerine söylediği yalan ortaya çıktığında hissettiği utanç, dünyanın en kötü duygularından biridir. Ama eğer benim gibi kendinizi de bir yalana inandırdıysanız, bu kez sonsuz mahcubiyet hissettiğiniz kişi kendiniz olur ki insanın kendi karakterine karşı hissettiği utanç en kötüsüdür.

Yağmur'un hakkımdaki gerçekleri herkese anlatması sadece arkadaşlarımla olan ilişkimi değil, neredeyse tüm hayatımı etkilemişti. Günlerdir evden çıkmıyor, arama ve mesajlara cevap vermiyordum. Arkadaşlarımla arama koyduğum bu mesafe yüzünden içten içe kendimi suçluyordum çünkü onlara bir dizi yalan söyleyen, üstüne üstlük onlardan uzaklaşan bendim. Fakat dürüst olmak gerekirse onlarla yüzleştiğimde ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Yağmur, bana söylenecek söz bırakmamıştı ki!

İçim nefret ve öfkeyle dolarken gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Yağmur'un kolay bir çocukluk geçirmediğini biliyor, yaşadıklarından beni sorumlu tutmasını anlıyor ve bu yüzden onu suçlamıyordum. Ama istenmeyen bir çocuk olduğumu neden suratıma vurup duruyordu? Onun babasının sevgisini istemediğimi bildiği hâlde canımı yakmak için neden bu kadar çok çaba sarf ediyordu?

Yağmur'la aynı şeyleri yaşayan Atlas bana karşı daha merhametliyken, kız kardeşi neden bu kadar gaddardı?

Zihnim öyle doluydu ve kendimi o kadar rahatsız hissediyordum ki yattığım yatakta biraz daha kıvrılıp yorganı başıma çekerek avokadolu nevresim takımıma gömüldüm.

Yağmur'un neden bu kadar kötü olduğunu kendime sorup durmamak en iyisiydi sanırım. Çünkü bazı insanlar kötüdür ve sizi incitmek için nedene ihtiyaçları yoktur. Böyle durumlarda neden arayıp karşımızdaki insan adına kendimizce haklı sebepler yaratmak aptallıktan başka bir şey değildir.

Odamın beyaz kapısı hafifçe çalınınca başımdaki yorganı itip, "Gir," diye seslendim.

"Eylül," dedi annem içeri girerken. "İyi misin?"

"İyiyim, anne."

Anneme Yağmur'un yaptıklarını anlattığımda şaşırmak yerine oldukça öfkelendi fakat öfkesi uzun sürmedi. Çünkü Yağmur'un farkında olmadan bana iyilik yaptığını, beni bir yükten kurtardığını düşünüyordu. Haksız da sayılmazdı fakat içinde bulunduğum durumda rahat hissettiğimi pek söyleyemezdim.

Annem, "Bir çocuk geldi," dedi. "Seni görmek istiyor."

Yattığım yerden doğrulurken, "Kimmiş?" diye sordum. "Sarp mı?"

Annem gözlerini kırpıştırdıktan sonra, "Hayır," dedi. "Yiğit diye biri."

Yanaklarım, hissettiğim heyecanın tesiriyle al al olurken, "Anne," dedim. "Hasta, uyuyor falan diyemez misin?"

Annem parmak uçlarında içeri girip kapıyı yavaşça kapattı. "Arkadaşlarından daha ne kadar kaçacaksın?" diye sordu. "Cüzzamlı gibi insanlardan uzak durarak hiçbir şeyi çözemezsin. Şimdi kalk yoksa çocuğu odana yollayacağım."

Annemi, "Sakın," diye uyarırken çoktan kalkmıştım. Beni paspal gösteren pijamalardan kurtulup üzerime bir tayt ve bol

bir tişört geçirdim. Saçlarımı geriye atıp iki elimle yüzümü yellerken annemin beni merakla izlediğinin farkında değildim.

Annem gözlerini kısarak, "Sıradan bir arkadaşın için fazla heyecanlanmadın mı?" diye sordu.

Annemin imalarına cevap vermek pek mümkün değildir. Onunla didiştiğinizde genelde haksız olan siz olursunuz ve tartışmanın sonunda elde ettiğiniz tek şey, bozuk bir ruh hâlidir. Bu yüzden sözlerine cevapsız kalarak şirin bir tebessüm sundum ve yanından geçip salona doğru ilerledim.

Kahverengi oturma grubumuz, duvara dayalı televizyon ünitesinin etrafına bir kare oluşturacak şekilde dizilmişti. Salona girdiğimde Yiğit'ten önce dikkatimi çeken şey, annemle ikimizin duvara montelenmiş fotoğrafıydı.

Fotoğraftan çektiğim bakışlarımı, üçlü koltuğa oturmuş ve merakla etrafını inceleyen Yiğit'e çevirdim. Beni gördüğünde dudaklarında oluşan gülümseme, gözlerinde oluşan gülümsemeden daha güçlü değildi. "Seni yeniden gördüğüme sevindim."

Kendimi farkında olmadan gülümsemesine karşılık verirken buldum. Birkaç hızlı adımla yanına geçip oturduğumda, "Nasılsın?" diye sözlerini devam ettirdi. "Daha iyi misin?"

Fiziksel mi yoksa mental sağlığımı mı sorduğundan birkaç saniye şüphe duysam da ikincisi olduğuna karar verip, "Eh işte," diye yanıtladım. "Bana kızgın mısın?"

"Hayır," dedi. "Kırgınım sadece. Ama yalnızca sana değil, biraz da kendime."

Dürüst olmak gerekirse bu hiç beklemediğim bir şeydi. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırırken, "Kendine mi?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Sen, benim değer verdiğim bir arkadaşımsın ama gel gör ki kendinle ilgili gerçekleri bana anlatmak-

tan çekinmişsin. Üstelik belki de milyonlarca insanın yaşadığı, aslında günümüz dünyasında gayet sıradan görünen bir olay yüzünden."

"Sıradan mı?"

"Alınma, sadece günümüzde birçok insanın ailesiyle problemleri olduğunu, bunun utanılacak bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum." Ardından derin bir nefes aldı. "Böyle bir konuda bile bana derdini açamamışsın. Sanırım sana verdiğim değeri gösterme konusunda başarısız olmuşum. Yoksa canını sıkan şeyleri neden benimle paylaşıp sırtındaki yükü hafifletmek istemeyesin ki?"

Bana karşı suçlayıcı bir tavır içinde olmaması yüreğime su serperken kendinde hata bulması kalbimi kırmıştı. "Seninle ilgisi yok," dedim. "Kim olursa olsun, bunları anlatmamayı tercih ederdim çünkü insan her zaman, her şeyi paylaşamıyor. İstese de yapamıyor." Ardından gülümsedim. "Babam tarafından çöp muamelesi görmem de böyle bir şey işte. Anlatamayacağım bir şey."

Yiğit bir elini destek olmak istercesine sırtıma koyarken derin bir nefes aldı. Kafasından binlerce düşünce geçtiğinin ama hiçbirini kelimelere dökemediğinin farkındaydım.

"Peki, bizimkilerle konuşmayacak mısın?"

Sorusu omuzlarımı düşürmeme neden oldu. "Bunun cevabı diğerlerinin benim hakkımda ne düşündüğüne bağlı."

"Kızlar sana biraz kırgın," dedi dürüst davranarak. "Belçin ve Cansu'yu sakinleştirdik. Sonuçta daha yeni tanıştığımızı, her şeyi kolayca bize açamayabileceğini söyledik ama Açelya seni yaklaşık üç senedir tanıyor. O diğerlerine nazaran biraz daha öfkeli. Günlerdir ortalarda görünmemen de işin tuzu biberi oldu."

Yiğit'in her kelimesiyle birlikte kendimi daha da kötü hissediyordum. Sırtımı hafifçe kamburlaştırarak öne eğildim. "Yiğit, ne yapacağım ben?"

"Kendine gel," diye beni cesaretlendirmeyi denedi. "Dünyanın sonu değil. Hepimiz arkadaşlarımızla problem yaşarız. Ortada konuşulup halledilmeyecek ciddi bir şey yok. Katil ya da sapık olduğunu saklamadın sonuçta."

Başımı hızla olumsuz anlamda iki yana sallarken, "Hayır," dedim. "Onlarla konuşmak istemiyorum."

Bakışlarını sabır dilenir gibi yukarı çevirirken, "Eylül," diye mırıldandı sanki küçük bir çocukla konuşur gibi. "Sorunlarından kaçmanın onları yok etmediğini ne zaman öğreneceksin?"

"Kaçmıyorum," dedim. "Sadece yüzleşme tarihini erteliyorum."

Tek kaşını bilmişlikle kaldırdı. "Bence daha fazla yalan söylemene gerek yok. Ne bana ne de kendine."

Bir şey söylemek yerine başımı kucağımda birleştirdiğim ellerime çevirdim ve Yiğit kısa bir süre sonra aniden yanımdan kalkıncaya kadar dikkatimi ellerimden ayırmadım.

Yiğit salonun ortasındaki açık kahverengi sehpayı köşeye iterken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bana bir sözün vardı," dedi. Bir yandan sehpayı itmeye devam ediyordu. "Onu tutma vaktin geldi."

"Ne sözü?"

"Bana dövüşmeyi öğretecektin."

Yüzümü buruştururken, "Yiğit," dedim ama dinlemeye gerek duymadan bir kolumdan tutup beni salonun ortasında oluşturduğu boşluğa çekti.

Karşıma geçtikten sonra iki elini yumruk yapıp yüzünün hizasına kaldırdı. "Seni uyarıyorum," dedi. "Tehlikeliyimdir."

O an verebildiğim tek tepki, başımı eğmek ve ellerimle yüzümü gizleyerek gülmek oldu.

"İnanmıyor musun?" dedi sahte bir sinirle.

"Seni soyulmaktan kurtardığımı hatırlatmama gerek var mı?"

"Hıh! O işin şakasıydı. Sen oynayıp eğlen diyeydi."

Başımı yavaşça aşağı yukarı salladım. "Anlıyorum." Ardından hızla bir adım öne atılıp belimi Yiğit'in beline yasladım. O ne olduğunu anlamadan bir elimi omzuna yerleştirip belimden güç alarak ayaklarını yerden kestim.

Yiğit'in sırtını halıyla buluşturduğumda ağırlığı yüzünden ben de dizlerimin üzerine düşmüştüm. Ona tepeden bakarken yüksek sesle kahkaha atıyordu. Neşesi o kadar canlıydı ki insanın yüzünde ister istemez bir tebessüm beliriyordu.

"Haydi," dedi kalkıp. "Nasıl yaptığını öğret."

Az önce yaptığım hareketleri tekrar yaparken bir yandan da anlatmaya koyuldum: "Rakibini kol gücünle devirmeye çalışırsan hüsrana uğrarsın. Belini kullanacaksın." Aynı hareketi tekrarlayıp Yiğit'i bir kez daha yere yapıştırdım.

Yüzünü buruştururken, "İyi alıştın sen de," dedi ama eğlendiği gözlerinden belli oluyordu. "Sonunda yargı dağıtmak zorunda kalacağım."

Tekrar ayağa kalkarken, "Peki," dedim. "Sıra sende."

Yiğit, bir yere kadar ona gösterdiğim hareketleri becerebilmişti fakat düşürme kısmına geldiğimizde ona öğrettiğim gibi belinden kuvvet almak yerine beni yere itti.

Şok içinde acıyan kalçamı ovuştururken, "Sana '*Belinden kuvvet alacaksın,*' dedim," diye sitem ettim. "Kim sana itmeni söyledi?"

"Olumlu yanından bakalım," dedi Yiğit. "İkisinde de düştün sonuçta."

Dertli bir şekilde nefesimi verdim. "Yiğit, seninle daha çok işimiz var." Hızla ayağa kalkıp, "Tekrar deneyelim," dedim. "Ama bu sefer sana öğrettiğim gibi yap."

Yiğit, ona gösterdiğim hareketleri yaparken her adımını sesli bir şekilde tekrar ediyor, ara ara kendine gaz veriyordu: "Bir adım attım. Çok iyiyim şu an. Belimi, Eylül'ün beline yasladım. On yıllık boksör gibiyim!"

Fakat iş, belinden kuvvet alıp beni düşürmeye geldiğinde kısa bir tutukluk yaşadı ve birkaç saniye öylece kalmamıza neden oldu. Beni düşürmek için çok çabalamasına rağmen dengemi koruyacak pozisyonu bulmuştum bir kere.

Sonunda dayanamayıp bana döndü ve "Düşsene," dedi.

Sırıttım. "Düşür."

Yiğit tekrar bir hamle yapmaya çalıştığında onu şaşırtarak ayağına çelme taktım ve düşmesine neden oldum. Ne olduğunu anlamadan yere yapışan Yiğit, kafasını doğrultup yeni doğmuş bir bebek gibi neler olup bittiğini anlamayarak bana bakıyordu. Bu bakışları karşısında ciddi kalmak imkânsızdı. Kahkahalar eşliğinde kendimi koltuğa atarken onun da gülmeye başladığını yaşaran gözlerimin ardından fark ettim.

Yiğit yattığı yerden bana bakarken, "Gülmene sevindim," dedi. Dudaklarında oluşan merhametli gülümseme, insanın içini ısıtacak cinstendi. "Teşekkür ederim," dedim. "Yanımda olduğun için."

"Ne zaman istersen yanında olacağım," dedi güven veren bakışlar atarken. Ardından derin bir nefes alıp doğruldu. "Artık gitmeliyim. Umarım en yakın zamanda bizimkilerle konuşur-

sun." Ardından ayağa kalkıp saçlarımı karıştırdı. "İnan bana, düzelmeyecek hiçbir şey yok."

Tam olarak Yiğit gibi düşünmesem de başımı onaylarcasına salladım ve onu yolcu etmek üzere ayaklandım. Yiğit evimizden ayrıldıktan sonra söylediklerini zihin süzgecimden geçirirken kendimi onu izlerken buldum.

Derin bir nefes alıp kapıyı yavaşça kapattım. Arkamı döner dönmez karşımda annemi gördüğümde neredeyse ruhumu teslim edecektim.

Bir elimi kalbimin üstüne yerleştirip gözlerimi kapatırken annem, "Kim o çocuk?" diye sordu. "Sevgilin mi?"

"Yüreğime indirecektin!"

"Sorumun cevabı bu değil."

"Hayır, anne." dedim. "Sadece arkadaşım."

Yanından geçip odama gitmeye yeltenmiştim ki annem, "Eylül," dedi. "Peki, Sarp denen çocuk sevgilin mi?"

"Nereden çıktı o şimdi?" derken sesimin bıkkın çıkmasına engel olamadım. "Dedektifçilik gününde misin?"

"Sana misafirin olduğunu söylediğimde Sarp mı diye sordun," dedi. "Demek ki onu bekliyordun."

Annemin insanı köşeye sıkıştıran sorularından bunalarak, "Aman, anne," dedim. Bir yandan da odama doğru ilerliyordum. "Her şeyden bir anlam çıkarmana gerek yok."

Odama girdiğimde kapıyı yavaşça kapatıp yatağıma oturduktan sonra birkaç saniye boşluğa baktım. Annemin sözlerinin doğruluğunu fark etmem, zihnime keskin bir bıçak gibi düştü.

Evet, annem haklıydı. Gerçekten de Sarp'ı bekliyordum, üstelik onu incitmiş olmama rağmen...

Omuzlarımda görünmeyen, tonlarca yük vardı sanki. En sonunda bu yükün ağırlığına dayanamayıp kendimi sırtüstü yatağa attım.

O an, dostlarıma ne kadar ihtiyacım olduğunu hissettim. Dostlar, insanın ne yapacağını bilmediği karanlık bir ormanda yol gösterici fener gibidir. Fakat gelin görün ki ne bir fenerim vardı ne de yıldızlara bakıp yolumu bulacak kadar zekiydim. Bu karanlık ormandan çıkışım yoktu.

2. BÖLÜM

ARTIK DAHA YAKINIZ

Odamda daldığım derin düşüncelerden sıyrıldıktan sonra kendimi toparlayıp elektrikli süpürgeyi aldım ve salonu süpürmeye başladım.

Sağır edici bir gürültü salonu sararken annemin bana el sallamasıyla süpürgeyi durdurdum. Annem çalan telefonumu suratıma doğrulturken, "Arkadaşın Yiğit arıyor," dedi. "Sanırım çok özlemiş seni."

Herhangi bir şey söylemek yerine telefonumu alıp odama doğru ilerledim.

"Yiğit," dedim telefonu açınca. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Yiğit. Sesindeki heyecanı hissetmemek mümkün değildi. Nasıl olduğumu bile sormadan, "Açelya kızları yurda davet etti. Bu gece orada kalacaklar."

Lafını tamamlamasını bekliyordum ama Yiğit sessiz kalınca, "Yani?" diye sordum.

"Sen de git, aranızdaki buzları eritin."

Ne cevap vermem gerektiğinden emin olamadığım için yüzümü buruşturdum. "Bilemiyorum, Yiğit."

"Neyi bilemiyorsun?"

"Ne konuşmam gerektiğini."

"Bunu planlamana gerek yok ki," dedi. Sanki çok basit bir şeyden bahseder gibi konuşuyordu. "Oraya gidip sadece selam ver, gerisi gelecektir zaten."

"Öyle mi dersin?" dedim. İşlerin, Yiğit'in bahsettiği kadar kolay olmayacağına inansam da güven veren sesi bir an için rahatlamama neden olmuştu.

"Kesinlikle," dedi. "Sadece git ve neler oluyormuş, görelim."

"Söz vermiyorum," dedim. "Ama bunu düşüneceğim."

Yiğit, sesindeki hissedilir rahatlamayla, "Pekâlâ," dedi. "Bu da bir şey."

Yiğit'in sesinde öyle bir heyecan vardı ki, "Söz vermiyorum," diye yineledim.

"Merak etme," dedi bir çocuğu yatıştırmak ister gibi sakin konuşarak. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapattığımda bile kararımı verdiğimin farkındaydım. Yiğit haklıydı. Arkadaşlarımla konuşmak zorundaydım. Sorunlarımdan kaçmak, onları yok etmediği gibi daha da büyütecekti. Öyle ki bir yerden sonra onlarla başa çıkamayacaktım.

Kapım hafifçe tıklatılınca arkamı döndüm ve içeri giren annemle göz göze geldim. O daha sormadan, "Kızlar bu akşam yurtta kalacakmış," dedim. "Yiğit, benim de gitmemi öneriyor."

Annemin sesi kendinden oldukça emin çıkmıştı. "Haklı," dedi. "Git ve arkadaşlarınla konuş."

Titrek bir nefes aldıktan sonra, "Ya benden nefret ediyorlarsa?" diye korkumu dile getirdim.

"Eylül, arkadaşlarının ne hissettiğini sana söyleyemem ama eğer onlarla konuşmazsan iyi şeyler olmayacağını söyleyebilirim. O yüzden git ve bir an önce onlarla yüzleş."

Bunlar, beni hazırlanmak üzere yalnız bırakmadan önce söylediği son sözlerdi.

Artık kış gelmişti ve hava erken kararıyordu. Ellerimi cebime koyup ilerlediğim karanlık sokaktaki tek ışık kaynağı, köşedeki titrek sokak lambasıydı.

Yurdun olduğu sokağa girmeden önce, adım attıkça yükselen tartışma seslerini duyunca merakıma engel olamadım ve sese doğru ilerlerken adımlarımı hızlandırdım.

Yurdun önüne geldiğimde kaşlarım hem şaşkınlıktan hem öfkeden çatılmıştı. Arkadaşım Cansu, tanımadığım bir erkekle tartışıyordu. Konunun ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama Cansu'nun yurda geri dönmek için ikide bir geri çekilmesi ve bunun karşılığında çocuğun, arkadaşımın koluna yapışması hiç hoşuma gitmemişti.

Yanlarına vardığımda yabancı, Cansu'nun kolunu tutmuş, "Bu kadar bencil olmak zorunda mısın?" diye bağırıyordu.

Çocuğun bileğini kapıp arkadaşımı ondan kurtarırken ikisinin de şaşkın bakışları bana döndü. "Yavaş gel," dedim. "Bence sen fazla öfkelisin, bu kadar öfke iyi değil."

Bileğini hızlıca çekip elimden kurtulurken, "Sen de kimsin be?" diye öfkeyle sordu. "Seni ilgilendirmeyen işlere karışma!"

Kaşlarımı karşımdaki kişinin arsızlığına tepki olarak hayretle kaldırdım. "Sen bu kızı seninle konuşmak istemediğini bile bile zorluyorsun, kolundan çekiştiriyorsun ama buna müdahale etmek benim işim olmuyor, öyle mi?"

Cevap vermek yerine beni köşeye itince dengemi kaybederek birkaç adım geriledim fakat çocuk Cansu'nun koluna uzanınca tekrar araya girip arkadaşıma dokunmasını engelledim. "Son kez söylüyorum, defol buradan!"

Karşımdaki çocuğun öfkesi her geçen saniye artarken tartışmanın gitgide alevlendiğini fark eden Cansu, "Ben onunla konuşurum," diyerek arayı yumuşatmaya çalıştı. "Eylül, sorun değil."

"Hayır," dedim. "Sorun! Kaç kadın korkuyla hayatındaki erkeğe boyun eğiyor, biliyor musun? Beş para etmeyen heriflerin kendini Tanrı gibi görmesinden bıktım, bunun bu kadar basitleşmesinden yoruldum artık. Sana vuruyorsa, bu bir sorundur. Sana sesini yükseltiyorsa, bu bir sorundur. Seni bir şeylere zorluyorsa, bu bir sorundur. Kararlarını ve hayattaki amaçlarını hor görüyorsa, bu bir sorundur. Sorundur işte!"

Çocuk, yüzünü buruşturup, "Amma kafa ütüledin," diye bıkkınlıkla konuştu. "En feminist sensin, tamam, köşede zırla."

Bakışlarımı çocuğa çevirdim. Laf anlamayacağını bile bile doğru olanı anlatmaya çalışıyordum. "Bu kızın sadece seni istemediği için bile seni reddetme hakkı var, farkında mısın?"

Fakat yabancı beni duymuyor gibiydi. Cansu'nun kolunu öyle sert çekiştirdi ki ona laf anlatmaya çalışmanın oldukça beyhude bir çaba olduğunu anladım.

Var gücümle diz kapağına tekme savurduğum çocuk, acıyla inleyip eğilirken Cansu da şaşkınlıkla nefes alıp eliyle dudaklarını kapattı.

Çocuk, doğrulup öfkesini bana yönlendirerek bir yumruk savurdu. Yıllardır aldığım eğitimlerin bir sonucu olarak hiç düşünmeden eğildim ve bir yumruğumu çocuğun boşluğuna, diğerini ise kaburgasına geçirdim.

Yabancı sessizce yere çömelirken hıncımı yeterince alamadığımı düşünüp öne atıldım fakat Cansu önüme çıkıp beni engelledi. "Eylül," dedi. "Sakin ol, lütfen."

Cansu beni içeri sokmaya çalışırken çocuğa tehditler savurmaya devam ediyordum. Arkamdaki kapının açıldığını duyduğumda, öfkemi yeterince çıkaramamış gibiydim.

Yoğun itiş kakış sonucu yurda girdiğimizde güvenlik görevlisi, gözlerini kırpıştırarak yanımıza geldi. "Ne oluyor?"

Öfkem henüz dinmediği için, "Elinin körü oluyor!" diye bağırdım. "Piçin teki geliyor, yurttaki kızı kapının önünde rahatsız ediyor ama senin bundan haberin bile olmuyor. Uyumak yerine işini yap biraz!"

Kadını buraya geldiğimden beri tanıyordum ve ilk kez onunla bu şekilde bir tartışmaya giriyordum. Ne söyleyeceğini bilemeden bir bana bir de arkadaşlarıma bakıyordu.

"Eylül," dedi Belçin. Ne ara yanımda bittiğini anlamamıştım bile. "Sakin ol biraz."

"Nasıl sakin olayım?" diyerek bakışlarımı ona çevirdim. "Size de aşk olsun! Cansu'yu psikopatın biriyle nasıl yalnız bırakabiliyorsunuz, anlamıyorum." Aniden aklıma gelen küçük bir ayrıntıyla bakışlarımı Cansu'ya çevirip, "Sahi," dedim. "Kimdi o?"

Cansu, tadının kaçtığını belli etmek istercesine suratını buruşturdu. "Beni aldatan eski sevgilimden bahsetmiştim size, hatırlıyor musunuz? Oydu. Sadece konuşmak istediğini, bir daha karşıma çıkmayacağını söyledi."

İstemeden ayıplayarak, "Sen de kabul ettin," dedim. "Aferin sana, Cansu; ya orada olmasaydım? Kim bilir, neler olurdu?"

"Ama olmadı," dedi Cansu. Elleri titriyor, kahverengi gözleri hissettiği telaşı gizleyemiyordu. "Lütfen, gidelim artık."

Cansu beni kolumdan çekiştirirken ona karşı koymayarak ilerledim. İçimdeki öfke dinmiyor, şiddete olan açlığımı bastıramıyordum.

Odamıza gittiğimizde ceketimi ve şalımı yan yana dizili olan dört yataktan birinin üzerine attıktan sonra koşarak pencereye ilerledim. Yabancı, akıllıca davranarak gitmişti.

"Neden geldin?"

Açelya'nın sorusunun bana olduğunu anladığımda birkaç saniye hareket edemedim. Öfkem yavaş yavaş dinerken günlerdir kaçtığım yüzleşme anının geldiğini fark ederek yavaşça ona doğru döndüm. Yanaklarımın al al olduğunu ısıdan hissedebiliyordum.

Açelya'yı onca zamanın ardından ilk kez görüyordum. Kıvırcık saçlarını dağınık bir topuzla hizaya sokmuştu. Üzerinde kendine en az üç beden bol gelen bir tişört ve mor bir pijama altı vardı.

"Yiğit buluşacağınızı söyledi ve yanınıza gelmem için beni ikna etti," dedim. "Bir şeyleri düzeltebileceğimizi umuyor."

Açelya, gözlerini kısarak, "Bir şeyleri mi?" dedi fakat ses tonu, soru sormaktan çok uzaktı. Ardından başını çevirdi ve bir şeyi yeni hatırlamış gibi, "Ah!" dedi. "Doğru ya! Bize yalan söylemiştin."

Cansu, "Açelya," dedi. "Yapma böyle."

Açelya, "Neyi yapmayayım?" diye çıkıştı. "Siz neyse ama biz yıllardır tanışıyoruz. Ona defalarca sorununun ne olduğunu sordum. Yanında olmak için her şeyi denedim ama karşılaştığım şey koca bir duvardı." Sözleri dudaklarından dökülmeden önce sürekli duraksıyor, sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Üstelik yalan söylemesinin gereği bile yoktu."

"Bana olan öfkeni anlıyorum," dedim. "Fakat yaşadıklarımı anlatmak sandığın kadar kolay değil, sen de bunu anla."

Açelya, gözlerini hafifçe aralarken, "Tam olarak anladığından şüpheliyim," dedi. "Eğer anlasaydın günlerdir bizi yok say-

mazdın. En azından yaşananlar için üzgün olduğunu söylerdin. Hiçbirimiz anlayışsız değiliz ama sen bizi itmeyi tercih ettin. Sanki yalan söylemenin suçlusu bizmişiz gibi davrandın!"

Tam olarak bir savunma yerine geçip geçmeyeceğinden emin değildim fakat duygularımı içtenlikle dile getirmenin en doğrusu olduğuna karar verdim. "Tepkinizden çekiniyordum."

"Tabii," dedi Açelya. "Silahlı katiliz çünkü. Çekip vuracağız seni!" Açelya'nın beni anlamaya niyeti olmadığını fark edince, istemeyerek abartılı bir şekilde göz devirdim. Kaşlarını çatıp, "Bana bak," dedi. "O gözlerini oyarım senin!"

Vücudumda bir öfke dalgası dolaşırken, "İstersen dene," diye meydan okudum.

Açelya, aramızdaki mesafeyi birkaç adımla kapatıp saçımı çekince şaşkınlıkla ben de onun saçlarına yapıştım. Belçin'in, "Açelya," dediğini duydum. "Bir dövüşçüye saldırmak iyi bir fikir olmayabilir."

Açelya'yla daha önce küçük kavgalarımız olmuştu. Zaman zaman birbirimize hakaretler bile savurmuştuk ama fiziksel olarak ilk kez birbirimize giriyorduk.

Açelya'nın ayağı kayınca ikimiz de yerde yuvarlanmaya başladık. Tepemizde dikilen Belçin ve Cansu'nun bizi ayırmaya hiç niyetleri yok gibiydi. Cansu'nun bize bakarken, "Ayırsak mı?" diye sorduğunu duydum.

Belçin'in cevabı birkaç saniye gecikmeyle geldi: "Bence bırakalım, ne hâlleri varsa görsünler."

Açelya'nın çığlıkları yükselirken, "Bağırma, aptal," diye mırıldandım. "Yurttan kovulacağız senin yüzünden."

Açelya, söylediğimi dikkate alarak sesini kısarken bir eliyle koluma vurdu. "Domuz!"

Aynı şekilde omzuna vururken, "Tüm gücümü kullanmayacağımı bildiğin için bana saldırıyorsun," diye hırladım. "İstesem pestilini çıkarırım senin!"

Açelya, "Hele bir dene," derken yavaşça dizlerinin üstünde doğrulunca onun hareketlerini taklit etmek zorunda kaldım. "Nasıl leşini seriyorum buraya!"

Güvenlik görevlisinin koridorda yankılanan, "Ne oluyor?" sorusunu işitince refleks olarak Açelya'nın saçlarını bıraktım. O da benimle aynı şeyi düşünmüş olacak ki ellerini üzerimden çekti ve sadece saniyeler sonra kapımız açıldı.

Güvenlik görevlisi kapı eşiğinden bizi izliyor, neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu. "Kavga mı ediyorsunuz siz?"

Ben, "Ne kavgası?" diye gülümserken Açelya da bir kolunu omzuma attı ve "Saçmalamayın," diyerek sırıttı. "Her şey yolunda."

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Niye yerdesiniz siz?"

Belçin, "Biz seviyoruz yerde oturmayı," diye telaşla araya girdi ve ardından yere oturup bağdaş kurdu. Cansu'ya kaçamak bir bakış attı ama Cansu, hiçbir şey anlamadan bize bakmayı sürdürünce Belçin, onu da kolundan çekiştirerek yere oturttu.

Görevlinin içinin rahat etmediği belliydi fakat yapacak pek bir şeyi de yoktu. Yüzünü buruşturup dışarı çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

Kadın dışarı çıkar çıkmaz Açelya'yla birbirimizi ittik. "Seni hâlâ affetmedim," diye cırladı bana.

"Artık af dilemiyorum zaten," diye karşılık verdim.

Açelya gözlerini araladı. "Önceden de diliyor gibi değildin."

Cansu, "Kadın hâlâ bu katta," diye araya girdi. "İkiniz de susun, derhâl."

Yakalanma ve yurttan atılma korkumuz, birbirimize olan öfkemizden üstün gelince ikimiz de sessizliğe gömüldük. Ardından üzerimize çöken sessizlik bulutuna hapsolduk. Konuşmamız gereken çok şey vardı ama ne söylememiz gerektiğini bilmiyorduk.

Belçin sessizliği bozarak, "Eylül," dedi. "Açelya'yla kavgaya tutuştuğunuz için yıkıcı olmamak adına bir şey söylemek istemedim ama ben de sana kırgınım. Günlerdir bizden uzak duruyorsun ve bunun sebebini bile bilmiyoruz."

"Biliyorum," dedim samimiyetle. "Bana kırgın olmanıza hak da veriyorum ama bu tarz şeylerde yeniyim. Sorunlarımla yüzleşmek pek bana göre değil. Bu yaşıma kadar hep onlardan kaçtım."

"Ama bunun işleri daha da karıştırdığını artık öğrendin, değil mi?" diye sordu Cansu.

Başımı yavaşça aşağı yukarı sallarken, "Evet," dedim. "Sanırım öğrendim."

Kısa ama bu sefer daha az rahatsız edici bir sessizliğin ardından Açelya, "Peki, neler olduğunu bize anlatmak ister misin?"

Yaşanan her şeyi kafamda toparlamaya çalışırken, "Sanırım her şeyi en başından anlatmam gerekiyor," dedim. "Annemi tanıyorsunuz, Ajda. Bundan çok uzun yıllar önce Ömer denen o adamla, Yağmur ve Atlas'ın babasıyla tanışıyor. Birlikte vakit geçiriyorlar ve annem âşık oluyor. Ardından adamın evli olduğunu öğreniyor." Gözlerimi kıstım. Hikâyenin bundan sonrasına hiçbir şekilde mantıklı bir açıklama bulamıyordum. Empati kurmaya çalışıyordum fakat zihnim, her seferinde bunu bir yere kadar başarabiliyordu. "Fakat bu, onunla görüşmeyi kesmesine engel olmuyor." Kaşlarımı çatarak arkadaşlarıma baktım. "Aşk böyle bir şey mi? Birine âşık olduğunda mantıklı düşünemiyor,

başkasının mutluluğunu umursamayacak kadar bencil mi oluyorsun?"

"Âşık olduğumuzda mutlu hissetmemiz gerekiyor," dedi Belçin. "En destansı aşk hikâyelerinin kahramanları birbirlerine asla kötü davranmazlardı. Başkasını incitmezlerdi. Onları üzen hep çevre faktörüydü. Eğer biri seni yaralıyorsa hissedilen şey tutku olabilir belki ama aşk... Pek sanmıyorum."

"Annem hamile kalınca Ömer'e durumu anlatmış." Derin bir nefes almak için hikâyeye ara verdim. "Ömer'in cevabını az çok tahmin edersiniz, bebeği aldırmasını söylemiş." Dudaklarımı kıvırdım. "Onu suçlamıyorum bile. Adam evli, kurulu bir düzeni ve iki çocuğu var. Başka ne diyecekti ki? Başına yeni bir sorumluluk mu alacaktı?"

Cansu, bu söylediğime katılmadığını gösterircesine yüzünü buruşturdu ama anlatmaya devam ettim: "Annem beni doğurmaya karar vermiş ama bu pek kolay olmamış. Ailesine durumu anlattığında dedem, kesinlikle benden kurtulmasını istemiş. Eğer bebeğini aldırmazsa annemi evden kovmakla tehdit etmiş."

"Annen ne yapmış peki?" diye sordu Açelya.

"Evi terk etmiş ama zor zamanlar asıl o zaman başlamış." Dudaklarımda buruk bir tebessüm belirdi. "Evli bir adama karısını aldatmasının hesabı sorulmaz ama evlilik dışı hamile kalan kadına toplum iyi gözle bakmaz, biliyorsunuz."

Belçin, "Evet," diyerek bana katıldı. Bir elini düşünceli bir şekilde siyah saçlarına götürüp başını kaşırken kahverengi gözlerinden düşünceli bir ifade akıp geçti. "Şimdi bile çok net görüyoruz bunu. Kim bilir, bundan yirmi sene önce nasıldır?"

Yumruklarımı öfkeyle sıkıp, "Anlamıyorum," dedim. "Annemin yaptıklarını kesinlikle onaylamıyorum, ihanet dünya-

nın en iğrenç şeyidir fakat bu kadın, bunu tek başına yaşamadı ki! Yanında biri vardı. Neden tüm sorumluluk ona yüklendi?" Kendimi fazla kaptırdığımı fark edince boğazımı temizleyip, "Neyse," diyerek konuşmayı sürdürdüm: "Başka bir yere taşınmış, iş bulmuş, çevresindeki insanlara eşinden boşandığını söylemiş ve beni doğurmuş."

"Annen inanılmaz güçlü bir kadınmış," dedi Açelya.

"Güçlü biri değildi," dedim. "Güçlü olmak zorunda kaldı. Eğer bu hayatta güçlü durmazsan silinip gidersin."

"Eylül," dedi Cansu. "Peki, Yağmur'un bahsettiği gece ne oldu?"

Titrek bir nefes alıp Cansu'nun sorduğu soruyu cevaplarken yıllar öncesine, o geceye geri döndüm ve her şeyi tekrar yaşadığımı hissettim.

Her Şeyin Değiştiği Gece...

Ajda, Eylül'ü kucağına alıp ayaklarını yere vura vura ilerlerken bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru umursamıyordu. Kızının ve kendisinin kıyafetleri sırılsıklam olmuştu ama öfkesi onu sıcak tutmaya yetiyordu.

Yolun sonundaki yeşil apartmana yönelip zillerden birine defalarca bastı. Otomatik kapı açılınca kapıyı hızla itip asansörü es geçerek merdivenlere yöneldi. Kucağındaki çocuğuyla iki katı neredeyse koşarak çıktığında nefes nefese kalmıştı.

Onu kapıda dikilen, mutfak önlüğü giymiş bir adam karşıladı. Adamın yüzündeki gülümseme giderek solarken karşısındaki kadını beklemediği anlaşılıyordu. Belki de bir sipariş vermişti, kim bilir?

Adam, fısıldarcasına, "Ajda," diye mırıldandı.

Kadın, "Ömer," dedi. "Görüşmeyeli çok oldu."

"Sen," diye mırıldandı adam. "Nasıl-"

"Seni nasıl mı buldum?" dedi Ajda. "Kolay olmadı ama bu hayatta istediğin zaman yapamayacağın hiçbir şey yok."

Annesi, evden çıkarken Eylül'e babasıyla görüşeceklerini söylemişti. Demek bu adam babasıydı. Eylül, yaşananların farkında olamayacak kadar küçüktü. İlk kez gördüğü babasının yüzüne baktığında yeşil gözlerinin ona ne kadar benzediğini fark etti ve bu küçük benzerlik, dudaklarında sıcak bir gülümseme oluşmasına neden oldu. Adam ona baksa, belki o da bu ayrıntıyı fark eder ve gülümserdi ama o, bakışlarını kaçırmayı tercih etti. Küçük kızın yüzü sanki zehirliymiş gibi Eylül'ün suratına bile bakmıyordu.

İçeriden adım sesleri yükseldi. Sesler gitgide yaklaştı ve kapıda bir kadın belirdi. Kadın, bir kocasına bir Ajda'ya baktıktan sonra bakışlarını Ajda'da sabitledi ve "Buyurun," dedi. "Ne istemiştiniz?"

Ajda duruşunu dikleştirdi. "Ömer'in yıllardır yapmadığı babalığı ondan talep etmeye geldim."

Ömer, karısı Ayperi'nin suratına bakmamak için bakışlarını kaçırırken Ayperi, başından aşağı kaynar sular döküldüğünü hissetti. Eylül'e öyle bir baktı ki küçük kız, kadının acısını yüreğinde hissetti ve onun için bir şeyler yapabilmeyi diledi. Oysa ne için üzüldüğünü tam olarak anlayamıyordu bile.

Eylül, bakışlarını biraz aşağı indirdiğinde ondan birkaç yaş büyük bir kızın kafasını zar zor köşeden çıkarıp kendisine baktığını gördü. Hemen ardından bir oğlan kafasını çıkardı ve merakla etrafa bakındı. İkisinin de tıpkı babasınınki gibi yeşil gözleri ve sarıya çalan saçları vardı. Oğlan gözlerini kırpıştırıp neler olduğunu anlamaya çalışırken küçük kız, tüm bu kargaşa-

da ona gülümseyen ilk kişiydi. Bir elini hafifçe kaldırıp salladığında Eylül de bu küçük selama karşılık verdi.

İki küçük kız, yetişkinlerin ne için didiştiğinden habersiz bir şekilde birbirine gülümserken Ayperi, Eylül'ün baktığı noktaya döndü ve azarlayan bir tonla, "Yağmur, Atlas," dedi. "İçeri!"

Yağmur, "Ama-" diyecek oldu ancak Ayperi, küçük kıza öyle bir baktı ki Yağmur, korkarak Atlas'ın elini tuttu ve içeri kaçarken onu da beraberinde sürükledi.

Ayperi, küçük çocuklarını bu hararetli tartışmaya şahit olmaması için içeri göndermişti ama Eylül'ü umursadığı yoktu. Kimsenin Eylül'ü umursadığı yoktu. Sanki bir çocuk değil de olmaması gereken bir canlıymış gibi görüyordu herkes onu. Onun hislerini kimse görmüyordu. Eylül, o an bunu fark etmedi ama yıllar sonra o geceyi anımsayacak, ne kadar değersiz olduğunu hissedecek ve sabaha kadar gözyaşı dökecekti.

Ayperi, işaret parmağını tehlikeli bir şekilde Ajda'ya doğrultup, "Yalanların sana kalsın," diye hırladı. "Defol buradan!"

Ajda, "Ben DNA testine hazırım," deyince Ayperi neye uğradığını şaşırdı. "Peki, siz hazır mısınız?"

Ayperi, Ajda'nın üzerine atılacakken Ömer, onu zar zor tuttu. Kadının çığlıkları apartmanda yankılanırken ona karşılık vermek isteyen Ajda, her ihtimale karşı çocuğunu yere indirdi. Üçü hararetli bir tartışmaya dalmışken Eylül, Ömer'e doğru birkaç adım attı ve "Baba," dedi. "Ben Eylül, memnun oldum."

Küçük kızın ağzından çıkan bu sözcükler, üçünü de korkutucu bir sessizliğe sürüklemişti. Ayperi bile öfkesini unutup Eylül'e bakakalmıştı.

Ömer ise ne hissettiğini bilemeyecek kadar dehşete düşmüştü. Karşısında duran bu küçük yaratık onun kızı mıydı? Kalbi deli gibi çarparken onu çocuğu gibi değil, büyük bir problem

olarak gördüğünü fark etti. Bu bakış açısı yanlıştı belki ama bu adam doğruyu, ne yapması gerektiğini bilmiyordu ki!

Eylül, Ömer'in eline uzanınca adam o kadar korktu ki Eylül'ün elinden kurtulmak için küçük kızı hızla itti ve Eylül'ün sırtının duvara çarpmasına neden oldu. Eylül acıyla inlerken Ajda, bir adım öne çıktı ve var gücüyle Ömer'in suratına bir tokat indirdi.

"Ona bir daha zarar verirsen," dedi. "Seni öldürürüm."

Ömer, "Bilerek olmadı," diye fısıldadı ama sesini kendi bile zor duyuyordu. Eylül, babasının onu biraz bile sevmediğini ilk kez o an hissetti.

Ve bir gecede büyüdü.

Gözyaşları yanaklarını ıslatırken bağırmak, "*Beni neden sevmiyorsun?*" diye sormak istiyordu ama kalbi o kadar kırılmıştı ki kırgınlığını belirtecek kelimeleri bulamıyordu.

Birkaç meraklı komşu kapısını aralayıp hararetle tartışan bu insanları izlerken Eylül, "Anne," diye mırıldandı. "Gidelim, ne olur!"

Ajda, daha büyük bir rezillik çıkarma umuduyla buraya gelmişti ama kızının bu içten sesi ve mutsuz bakışlarına karşı koyamayacağını anladı. Üstelik öfkesi yüzünden küçük kızı, şimdiden yaşamaması gereken bir ton şey yaşamıştı.

Bakışlarını Ömer ve Ayperi'ye çevirdi. "Bu burada bitmedi," dedi Eylül'ün elinden tutarken. "Bitmedi."

Ardından ağlayan kızını kucağına aldı ve geldiği gibi hızlı adımlarla oradan ayrıldı.

Eylül dışarı çıktığında yağmur dinmişti ama kalbinde hâlâ gök gürlüyordu.

Annesi kızının başını okşayıp, "Özür dilerim," dedi. "Sana bunları yaşatmaya hakkım yoktu. Peşimden seni de sürükledim."

Eylül, titreyen sesiyle, "Babam beni sevmiyor mu?" diye sordu.

Ajda, çocuğuna bir an yalan söylemeyi düşündü ama kızına karşı her zaman dürüst olacağına dair kendine söz vermişti. "Sevmesin," dedi bu yüzden. "Ben yanında olduktan sonra bu önemli mi?"

Eylül, annesinin suratına bakakaldı ve bu soruya nasıl bir cevap vermesi gerektiğini bilemedi. "Şey," dedi sonunda. "Değil sanırım."

Ajda, kızının başına bir öpücük kondurduktan sonra, "Eylül," dedi. "Bu hayat zorlu bir maraton, güzel kızım. Bir an önce ayağa kalkıp koşmaya başlamalısın."

Ardından kızına sarıldı ve Eylül gözyaşlarını akıtırken annesi de bir eliyle başını okşadı.

Günümüz...

Açelya derin bir nefes alırken ne söyleyeceğini bilemiyor gibi bakışlarını kaçırdı. "Annene de pes yani," dedi sonunda kendini tutamayıp. "Küçücük çocuğu nerelere sürüklemiş öyle! Yaşananlara bak, ödüllü dram filmi gibi."

Benzetmesi hem oldukça yerinde hem de komik olduğu için dudaklarımı yukarı kıvırdım. "İşte o gece, bu hayatta yalnız olduğumu ve kendimden sorumlu olduğumu öğrendim."

Cansu, hafifçe öne eğilip ona bakmamı sağlayarak, "Peki," dedi. "Ne zaman yalan söylemeye karar verdin?"

Belçin, arkadaşının kafasına hafifçe vururken, "Öyle de sormazsın yani," diyerek Cansu'yu azarladı.

"Sorun değil," dedim. "İnsanlara kendimle ilgili gerçekleri neden anlatmadığımı tam olarak şu an bile bilemiyorum. Sanki bunu yapmak dışında bir seçeneğim yokmuş gibi hissetmiştim. Belki de anlatmak istemedim çünkü insanlar dışarıdan bana baktıklarında sorunsuz bir kız görüyorlardı ve bir an için ben de buna inanıyordum. Bir yalan, daha fazla merhametli olamazdı herhâlde."

Açelya başını öne eğdi. "Sana kızıyorum ama ben de senden pek farklı değilim."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Nasıl yani?"

Açelya omuz silkti. "Sanırım annem ve babam boşanacak."

Bunu o kadar kolay söylemişti ki bu olayın yeni bir şey olmadığını hemen anladım. Cansu meraklanarak, "Neden?" diye sordu.

Açelya, dudaklarını birbirine bastırırken ağlamasını mı önlemeye çalışıyordu, emin değildim. "Annem, babamı aldattı," dedi bir çırpıda. "Babam, çocukları annesiz büyümesin diye aynı evde yaşamayı sürdürüyor ama ne birlikte uyuyorlar ne de birbirlerinin yüzlerine bakıyorlar. Üstelik sanırım babamın da başka bir kadınla ilişkisi var."

Ne demem gerektiğini bilemiyordum. Açelya omuzlarında bu kadar çok yük taşıyorken bunu bize yansıtmamayı nasıl başarmıştı?

Bu düşünce aklımdan geçince kendime kahkahalarla gülmek istedim. Eh, sonuçta benim de ondan pek farklı olduğum söylenemezdi, değil mi? "Annen çok pişman olmalı," dedim. "Sadece babanı değil, sizi de kaybetti."

Omuz silkti. "Ne düşündüğünü bilmiyorum," dedi. "Umurumda da değil."

Cansu, muhtemelen itiraf gününde olduğumuzu düşünüyordu. Öğretmeninden söz isteyen bir ilkokul öğrencisi gibi parmağını çekinerek kaldırırken, "Şey," dedi. O, Açelya'nın gösterdiği dayanıklılığı sergileyememişti. Dudaklarında kırgın bir gülümseme belirirken gözleri doldu. "Benim kardeşim öldü."

Belçin, nefesi kesilmiş bir hâlde Cansu'ya dönüp, "Ablan mı?" diye sordu. "Ne zaman?"

Cansu başını iki yana salladı. "Ablam değil," dedi. "Benim bir abim vardı, trafik kazasında kaybettik." Belçin'e bakışlarını çevirdi. "Olaydan yaklaşık altı yedi ay sonra seninle tanıştık."

Belçin uzaklara dalarken zihninde birleşen yapboz parçalarını görür gibi oldum. "Demek ilk tanıştığımız zamanlar bu yüzden ruhsuz gibiydin," dedi. "Yeni tanıştığımız için çekingen olduğunu düşünmüştüm."

Bakışlarımı Cansu'ya odaklarken, "Nasıl biriydi?" diye sordum. Abisini anlatmak için yanıp tutuştuğunu hissediyordum.

Cansu bana baktıktan sonra omuz silkti. "Tam olarak benim aksim gibiydi. O kadar gelecek vadeden, zeki bir çocuktu ki... Abim olduğu için abarttığımı düşünüyorsunuzdur ama daha küçücük yaşında matematiğe ve fiziğe hayrandı. Eminim, yaşasaydı ülkemizi çok önemli alanlarda temsil ederdi."

Hiç büyümemiş abisinden bahsederken gözlerinde parıldayan gurur, içimde bir şeylerin kopmasına neden olurken Cansu anlatmaya devam etti: "Bana büyüklük tasladığı için hep ondan büyük olmayı dilerdim," derken gözyaşları yanaklarını ıslattı. "İsteğimin ne kadar ağır olduğunu şimdi fark ediyorum. İnsanın, abisinin yaşını geçmesi kadar acı bir şey yokmuş."

Açelya, destek olmak ister gibi bir kolunu Cansu'nun bedenine sararken ben, yanında olduğumu göstermek isteyerek bir elimi dizine koydum. Cansu, ona gösterilen ilgiden rahat-

sız olmuş gibi hızla gözlerini sildi. "Aman be," diyerek duygu yoğunluğunu dağıtmaya çalıştı fakat bakışlarındaki kırgınlığı saklaması mümkün değildi.

"Her zaman yanındayız," dedi Belçin. "Lütfen, bunu unutma."

Cansu, Belçin'e dalga geçercesine bakarak, "Herkes bir şeyler itiraf etti," dedi. "Senin itirafın ne?"

Belçin, "Benimki, sizinki kadar yaralayıcı değil," dedi.

"Burada acı kapıştırmıyoruz," diyerek onu cesaretlendirdim.

Belçin, boğazını hafifçe temizleyip, "Dans etmek, küçük yaşlardan beri yapmak istediğim tek şey ve ailem bu yolda hep yanımda," dedi. Hemen ardından, "Daha doğrusu siz öyle biliyorsunuz," diye ekledi.

Kafamdaki karışıklığı önleyemeyerek, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Eskiden ne zaman dans etsem babam bana kötü kötü bakardı," diye açıklamaya başladı Belçin. "Geri kafalı, kız çocuklarının kısıtlanarak büyümesi gerektiğini savunan bir adamdı. Bir gün salonda dans ederken beni görmüş. Hangi figürüm onu rahatsız etti, şu an bile bilmiyorum."

Cansu biraz çekinerek, "Sana tokat mı attı?" diye sordu.

Belçin, "Tokat mı?" diyerek gözlerini kıstı. Sesi öylesine alaycı çıkmıştı ki bir an için bu anının onu eğlendirdiğini düşündüm. "İnan bana, o gün yediğim yumruk ve tekmeleri koca bir adam yese hastanelik olurdu."

Herkes konuşmaya çekinir gibi birbirine bakıyor, kimse ne diyeceğini bilemiyordu. Bu rahatsız edici sessizlik sonsuza dek sürecek gibiydi. Her ne kadar konuşmak istemesem de bu sessizliği bozmak için, "Peki, sonra ne oldu?" diye sordum.

"Evden kaçtım," dedi Belçin. "Yaklaşık dört gün parkta kaldıktan sonra polis beni buldu. Aileme teslim etti. O günden sonra bırak bana vurmayı, sesini yükseltmeye bile cesaret edemedi. Hâlâ isteklerimi onaylamıyor ama onun onayına ihtiyacım yok. Bir gün çok iyi bir dansçı olacağım. O gün geldiğindeyse yanımda olamayacak."

"Belçin," derken öfkemden kaynaklanan hararetime engel olamadım. "Neden yurda yerleşmiyorsun?"

Sorumu düşünürken uzaklara daldı. "Bilmiyorum, Eylül. Sanırım insan, hayatından ne kadar nefret ederse etsin, ondan kolaylıkla vazgeçemiyor."

"Herkesin tek bir hayatı var," dedi Cansu. "Neden onu doya doya yaşamak için karşı koymak yerine boyun eğiyorsun?"

Belçin hafifçe doğrulup, "Bunları daha sonra konuşuruz," dedi. Ardından derin bir nefes aldı. "Aslında hiçbirimiz göründüğümüz gibi değilmişiz, Eylül," dedi bana dönerek. Sanırım konunun kendisinden çıkmasını istiyordu. "Tıpkı senin gibiymişiz."

"Evet," dedi Açelya. "Sanırım seni yargılamadan önce çok da farklı olmadığımı görmem gerekiyormuş." Ardından utanarak bakışlarını kaçırdı. "Özür dilerim."

Cevap vermek yerine başımı yavaşça salladım.

Cansu başını hafifçe öne eğerek, "Kim bilir, daha neler var birbirimize anlatmadığımız, anlatamadığımız?" diye sordu. Bu soruyu daha çok kendine sorar gibiydi ama hepimizi derin bir sessizliğe sürükledi.

Hepimizin derin derin iç çektiği o anda Eylül denen o küçük, yalnız kız çocuğunu düşünmeden edemedim. Neler yaşamış, ne çok gözyaşı dökmüştü.

Yaşadıklarına şöyle bir dönüp bakan tek kişi olmadığımı fark ettim. Sanki o an orada, o yurt odasında değildik. Hepimiz geçmişe gidip acılarımızla yüzleşmiştik.

Geçmiş de böyle bir şeydi işte. Önünüze bakmanız gerektiğinin farkında olsanız ve tüm gün kahkahalarla gülseniz de duygularınızla baş başa kaldığınızda kırık kalbinize şöyle bir bakıyor, acılarınızı hafif bir gülümsemeyle anıyordunuz.

"Birbirimize anlatamadığımız çok şey olsa da birbirimizi daha iyi anladığımız bir gerçek," dedi Belçin. Ardından sözlerine hafif bir gülümsemeyle devam etti: "Görünen o ki sevgili dostlarım, artık daha yakınız."

3. BÖLÜM

ÖZGÜRLÜK TAŞIYAN YAĞMUR DAMLALARI

Kızlara yaşadıklarımı anlatırken bir kuş kadar hafiflediğimi fark ettim. Dövüşmeye nasıl başladığımı, Çember'i, Efken'i, Sarp'ı... Açıkladığım her konuda, bir sonrakini detaylıca anlatasım geliyordu.

Sarp'ı anlattığımda Cansu, beklemediğim bir öfkeyle tek kaşını kaldırarak sordu: "Bu Sarp denen çocuk, sana ilanıaşk etti ve sen, olumlu ya da olumsuz hiçbir şey söylemedin, öyle mi?"

Cansu'nun bu tepkisine nasıl bir karşılık vermem gerektiğini bilemediğimden cevap vermeden önce birkaç saniye kızlara baktım. "Şey, öyle."

Cansu, ondan beklenmeyecek bir çeviklikte yanındaki yastığı alıp kafama fırlatınca refleks olarak geri çekildim.

"Cansu," dedi Açelya. "Ne yapıyorsun?"

Cansu, Açelya'yı umursamadan, "Senin tek derdin temiz bir sopa yememiş olman," dedi. "İlgi yamyamı seni."

Gözlerimi kırpıştırırken, "İlgi yamyamı mı?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Bence Sarp'tan *o anlamda* hoşlanmıyorsun ama ilgisi çok hoşuna gittiği için hayır diyemiyorsun."

"Hayır," dedim tüm samimiyetimle. "Sadece ne demem gerektiğini bilmiyorum."

"Yine de onun bakış açısından baktığında yaşanan şeyler korkunç." Derin bir nefes aldıktan sonra fazla sert çıkıştığının

farkına varmış olacak ki daha yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti: "Bak, iki insanın ciddiyetsiz bir şekilde flört etmesi veya takılması beni ilgilendirmiyor. Böyle durumlarda iki tarafın da bir beklentisi olmuyor zaten ama şunu unutma, aranızdaki bu şey her neyse Sarp ona anlam yüklüyor, sana karşı bir şeyler hissediyor. Eylül, bir insanın güvenebileceği tek şey duygularıdır ve onlarla oynarsan güveneceği tek şeyi elinden almış olursun. O kişi bir daha kimseye güvenemez, insanların onu sevmeyeceğini düşünür. Çünkü daha önce insanlara şans vermiştir ve bir kere sütten ağzı yanmıştır. Hatta bir yerden sonra sevgi gibi güzel duygular hissettiği için kendini suçlar. Daha önce yaşadıklarından ders çıkaramayacak kadar aptal olduğunu düşünür. Senin şu anda yaptığın şeyin de çok bir farkı yok."

Cansu o kadar güzel bir konuşma yapmıştı ki ne diyeceğimi bilemeyerek hayretle baktım suratına. Sarf ettiği her sözle birlikte ne kadar haklı olduğunu fark etmek, bunca zamandır Sarp'a hissettirdiğim şeyler yüzünden suçlu hissetmek kaçınılmazdı.

"Cansu," dedim. "Ne hissettiğimi gerçekten bilmiyorum. Sevginin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok ki... Tatmadığım bir duygu bu."

Cansu bir şey söylemek üzere öne atıldı ama Belçin bir eliyle onu durdurarak, "Bence bu kadar yeter," dedi. "Kızın da fazla üstüne gitmemek lazım. Eminim, söylediklerini aklında tutacaktır."

Açelya biraz gerilerek, "Eylül," dedi. "Sana bir şey söylemeliyim."

Söylediklerini dikkatle dinlemek üzere bakışlarımı Açelya'ya çevirdim. "Seni dinliyorum."

"Aslında sana pembe bir yalan söylemiştim," dedi. "Bir şeyler karıştırdığını anlayıp seni araştırdım ve Çember'i buldum.

Oraya kısa bir araştırma yapmak için gittiğimde de Efken'le tanıştım."

Sabır diler gibi gözlerimi yavaşça kapattım. "Belliydi bir bit yeniği olduğu."

Açelya aniden, "Aptal herif," diye yükselince, "Kim?" diye sordum. "Efken mi?"

"O tabii," dedi Açelya. "Hem seni tanıdığını gizledi hem de saçıma bir ton laf söyledi." Ardından önüne düşen bir tutam saçı havalı bir edayla omzunun arkasına itti. "Bu saçların nesi çirkin, siz söyleyin."

Cansu ve Belçin, Açelya'yı sakinleştirmeye çalışarak arkadaşımı överken ifadesiz bir şekilde Açelya'nın suratına baktım. Yaklaşık yarım dakika sonra ona attığım bakışları fark ederek bana döndü ve tıpkı benim gibi hiçbir şey söylemeden ifadesiz bir şekilde suratıma bakmaya başladı.

Cansu ve Belçin, bu sessizliğin nedenini anlamak ister gibi bize bakarken Açelya'ya, "Efken'den hoşlandın, değil mi?" diye sormaya kalktım fakat Efken der demez ne söyleyeceğimi tahmin ederek, "Hayır," dedi.

İşaret parmağımı iki yana sallarken, "Sakın," dedim. "Aklından bile geçirme."

Yanakları al al olurken, "Eylül," dedi. "Delirtme beni, hayır diyorum ya!"

Açelya inandırıcılıktan uzak bir şekilde sözlerimi reddederken, "Aynı anda on beş kızla konuşma potansiyeli var," diye anlatmayı sürdürdüm. "Allah'tan onunla tanıştığımda yaşım küçüktü de kardeş kontenjanına dâhil olabildim."

Açelya yumruklarını sıkıp, "Eylül," dedi. "Sus artık. Öyle bir şey yok diyorum."

Sıktığı yumruğuna elimin tersiyle hafifçe vururken, "Elin adamlarına âşık olup bir de bana bağırma," dedim.

Açelya dişlerini sıkarak, "Sırf seni dövebilmek için dövüşmeyi öğreneceğim," dedi.

Alaycı bir tavırla işaret parmağımı burnuna dokundurdum. "Kırk fırın ekmek yemen lazım, bücürük."

Açelya, suratını buruşturmakla yetinirken gülümsemeden edemedim.

Günlerdir okula gelmediğim için tekrar döndüğümde oldukça garip ve eksik hissedeceğimi düşünmüştüm, yanılmışım.

Hep birlikte kantindeki masalardan birine oturmuş, Yiğit ve Efe'yi beklerken sohbet ediyorduk. Çocuklar onlardan gizlediğim şeyleri yüzüme vurmuyor hatta bu konuyu konuşmaktan özellikle kaçınıyor gibiydiler. Onların ne kadar nazik olduğunu düşünürken görüş alanıma Yiğit ve Efe girdi. Efe, hızlı adımlarla yanımıza geldikten sonra büyük bir öfkeyle çantasını masaya vurarak korkuyla geri çekilmemize neden oldu.

Efe doğrudan Cansu'ya bakarak, "Senin yaptığını insan düşmanına yapmaz," dedi.

"Ne yapmışım ben be?"

Efe sandalyelerden birini çekerken, "Dün gece yaptığın caniliği ne çabuk unuttun?" diye sordu.

Cansu gözlerini kısıp dün geceyi zihninden geçirirken, "Sınıf grubuna ödevini yapan olup olmadığını sormuşsun," dedi. "Ben de ödevimi gönderdim, ne var bunda?"

Efe, çok önemli bir ayrıntıya değiniyor gibi kaşlarını kaldırırken, "Özel sohbetten gönderdin ama," dedi. "Sınıf grubuna değil."

"Sınıf grubunda sevmediğim insanlar vardı çünkü."

Efe, hiçbirimizden beklediği tepkiyi alamayınca, "Allahsızın kızı!" diye gürledi. Sesini yükselttiği için kantindeki herkesin ilgi odağı olan Efe, kısaca öğrencilere bakıp mahcupça gülümsedikten sonra fısıldayarak, "Gecenin o saatinde fotoğraf mı atılır?" diye sözlerini sürdürdü. "Elim ayağıma dolaştı."

Cansu işaret parmağını Efe'ye doğrulturken bir yandan da gözlerini kısıp, "İstediğin o çıplak fotoğrafı hiçbir zaman atmayacağım," dedi.

Efe'nin dudakları şok içinde aralanırken dramatik bir şekilde Buğra'ya döndü ve acı içinde, "Buğra," dedi. "Ne diyor bu?"

Buğra bıkkınlıkla, "Efe," dedi. "Kız seni polise verse, tacizci diye anında alırlar içeri. Hâlâ ağlıyor musun?"

Efe söyleyecek bir şeyler ararken gözlerini hafifçe kıstı ama bir şey bulamadı. Kafasını bıkkınlıkla çevirirken gözleri benimle buluştu ve sırıtarak, "Çakma Rambo," dedi. "Nasılsın? Ne zamandır dövüşüyorsun bakalım?"

Deniz şok içinde arkadaşına bakarken, "Efe," dedi. "İnce ruhun zerresi yok sende."

Deniz'in iyi niyeti içimi sıcacık ettiğinden gülümsedim. "Teşekkür ederim, Deniz," dedim. "Ama sorun değil. Sonuçta bu kadar zamandır sizden bir şeyler gizledim, soru sormanız normal. Yaklaşık on senedir dövüşüyorum. Bunun son dört senesi de Çember adlı dövüş kulübünde geçti."

Efe tam yeni bir soru soracaktı ki, "Gençler, nasılsınız?" diyen ve bize doğru yaklaşan bir ses duymamızla dikkatimiz dağıldı.

İkinci sınıflardan Damla, elinde yaklaşık elli altmış broşürle yanımıza gelince onu gülümseyerek karşıladık. Damla beni gö-

rünce şaşkınlıkla gözlerini açarak, "Eylül," dedi. "Bakıyorum da dövüşmekten sıkılmışsın."

Damla'nın kötü niyetli bir kız olmadığını biliyordum ama bazen sinir bozucu konuşabiliyordu. Bir şey söylememe fırsat kalmadan Yiğit, "Aşırı komiksin, Damla," dedi kinayeli bir tonla. "İlk esprin mi?"

"Yok," dedi Damla. Yiğit'in ona alttan alttan laf soktuğunu fark etmişti ama sinirlendiğini göstererek ona istediğini vermemek için en az onun kadar kibar konuşuyordu. "Üzerinde bayağı çalıştım."

"Vah vah," dedi Yiğit. "Desene, durum sandığımdan da kötü."

İkisinin arasındaki inatlaşmanın daha fazla uzaması tadımızı kaçırabileceğinden, "Ne için gelmiştin, Damla?" diyerek araya girdim.

Damla'nın gergin havası anında değişti ve gülümseyerek, "Biliyorsunuz ki tiyatro kulübüne üyeyim," diye anlatmaya koyuldu. Bir yandan da elindeki kâğıtları tek tek uzatıyordu. "Önümüzdeki ay büyük bir gösteri yapmayı planlıyoruz."

Uzattığı broşürü incelerken "Ne gösterisiymiş bu?" diye sordum.

"Bir sürü oyun planladık," dedi. "Mesela Romeo ve Juliet."

Efe yüzünü ekşitip, "Öğk!" diye bir ses çıkararak elindeki broşürü masaya attı. "Ben de bir şey sandım."

Damla öyle baktı ki ilk kez böyle bir tepkiyle karşılaşıyor olduğunu düşünmeden edemedim. "Pardon," dedi şaşırarak. "Sen az önce tüm dünyanın dilinde olan destansı bir aşka *öğk* mü dedin?"

Efe dalga geçerek, "Ne destansı aşkı?" dedi. "İki tane aptal ergen, âşığız diye zırlayarak intihar ediyor; siz de bunu aşk diye yiyorsunuz."

"Romantizm anlayışın sıfır."

Efe, Cansu'nun yorumuna içerlenerek hafifçe öne eğildi ve konuşmaya başladı: "Romeo, eski sevgilisini unutmak için gittiği partide Juliet'e âşık olacak kadar ayran gönüllü biri. Kitabın başında Rosaline denen ablamıza abayı yakmış durumda ama ne hikmetse on sayfa sonra Juliet'in penceresinin önünde. Yalnız reise helal olsun, hakkını yememek lazım. Radarları her daim açık tutmuş, önündeki maçlara bakmış."

"Haydi, Romeo'ya olan öfkeni anladım," dedim. "Juliet'e nasıl acımıyorsun?"

"En çok o aptala acımıyorum," dedi Efe. "Juliet, Romeo'yla tanıştığında on üç yaşındaydı, on üç! Sen kış kadar boyunla ne ara âşık oldun, koridor köşelerinde öpüştün de intihar etmeye karar verdin? Ben on üç yaşındayken hâlâ leylekten geldiğime inanıyordum."

Kafası karışan Damla, "Şey," dedi. "Acaba konuşsam da senaryoyu mu değiştirsek?" Kimsenin cevap vermesine fırsat tanımadan, "Peki, Davy Jones hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye ikinci bir soru sundu.

Efe, fırlattığı broşürü tekrar alırken, "Şimdi dikkatimi çektin işte," dedi.

O, broşürü tekrar incelerken Belçin, "Karayip Korsanları filmindeki Davy Jones mu?" diye sordu.

Buğra, "Kaç Davy Jones tanıyorsun ki?" dedi tek kaşını kaldırarak. Maksadı kesinlikle Belçin'i tiye almaktı ama arkadaşım, "Korsan mitolojisinde de Davy Jones isimli bir karakter vardır," diye açıklamaya koyularak Buğra'nın hevesini kursa-

ğında bıraktı. "Hatta denizciler, *denizin dibine gitmek* demek yerine *Davy Jones'a gitmek* demeyi tercih ederler."

Buğra'nın suratı düşerken Belçin, zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Kim derdi ki bildiğim en aptal bilgi olduğuna inandığım şey, Buğra'yı ezmeme yarayacak?"

Damla, arkadaşlarımın didişmelerine daha fazla katlanmak istemediğinden olsa gerek, "Davy Jones ve Calypso aşkını dans ederek anlatacağız," diye anlatmaya koyuldu. "Bir çiftimiz ortada dans ederken ki bunlar Calypso ve Davy olacak, diğerleri de onlarla uyum içinde etraflarında dans edecek. Yan dansçılarımız, zaman zaman sahnenin karanlığına gömülüp bu keder dolu aşkı izleyecekler."

Damla öyle bir anlatıyordu ki bunları, sanki şu an yanımızda değildi de bizzat sahnede Calypso olarak dans ediyordu. Bu hâli dudaklarımda bir tebessüm oluşmasına neden oldu.

"Ben tiyatro kulübüne üye değilim ama," dedim. "Yine de seçmelere katılabilirim, değil mi?"

Hayallerinden bir anda kopup bakışlarını bana sabitleyerek, "Tabii," dedi. "Normalde oyuncular sadece kulüp üyeleri arasından seçilir fakat söylediğim gibi bir sürü oyun sergileyeceğiz. Kimseye de birden fazla rol veremiyoruz, malum herkesin dersi var."

"Güzel düşünülmüş," dedim broşürde dans eden korsan ve beyaz elbiseli, narin kadının çizimine bakarken. "Ben seçmelere katılmak isterim. Hatta sen hepimizi geliyor kabul et."

Son cümlemi, Deniz tam çayını içerken sarf etmiştim. Çocuk o kadar şaşırdı ki çayın bir kısmını püskürttü.

Damla, Deniz'in küçük çaplı bir boğulma tehlikesi atlattığını umursamadan, "Gerçekten mi?" diye sordu sevinçle. "Çok sevinirim. Saat beşte müsait misiniz?"

"Müsaitiz."

Damla, cevabım üzerine bizimle kısaca vedalaşıp neredeyse sekerek yanımızdan ayrılırken Açelya," Ben dansta berbatımdır," dedi. "Beni niye bulaştırdın?"

Deniz suratını asan Belçin'e bakarak, "Sana ne oluyor?" diye sordu. "Dansçı olduğunu hatırlatmamız mı gerekiyor?"

Belçin, "Dans, senin bildiğin gibi sadece horondan ibaret değil, Deniz," dedi. "Güven meselesi. Partnerim belki beni havaya kaldıracak, döndürecek. Şimdiden söylüyorum, güvensizlik saçan tipler olursa arkama bakmadan kaçarım."

"Abartmayın bu kadar," diyerek arkadaşlarımı sakinleştirmeye çalıştım. "En kötü ne olabilir ki?"

Efe, "Aynen öyle," diyerek bana destek çıkınca şaşırarak ona döndüm. "En kötü birkaç saat oyalanıp çıkarız. Bu kadar dert etmeye gerek yok."

Birkaç Saat Sonra...

"Bir daha," dedi Efe fısıldayarak. Ardından burnunun ucuyla beni gösterdi. "Şu çakma Rambo'nun lafına uyarsam beni şu sahnenin üstüne yatırıp çatır çutur-"

Buğra, "Efe," dedi azarlayan bir tonla. "Abartma istersen."

Tiyatro salonunda arka koltuklara yerleşmiş, sahnedeki öğrencilerin provalarını izliyorduk. Bir süre hiçbir şey yapmadan beklemek oldukça can sıkıcıydı. Üstelik beklemeleri için bir sebep de sunmamışlardı.

Burnundan soluyan Deniz, "Sinirlenmekte haklı ama," dedi. "Sabahtan beri bizi bekletiyorlar. Alt tarafı beş dakika kıvıracağız, olumlu ya da olumsuz bir şey söyleyecekler. Zaten kulüp üyesi değiliz diye bir falakaya yatırmadıkları kaldı. Herkesin suratı beş karış."

Arkadaşlarımı sakinleştirmek için birkaç söz söylemek üzereydim ki tiyatro kulübünün başkanı, nihayet orada olduğumuzu hatırlayıp bize ve diğer bekleyenlere dönerek, "Arkadaşlar," dedi. "Sizi beklettiğimiz için çok özür dileriz. Dilerseniz seçmelere başlayalım."

Başkan, bize söz söyleme fırsatı vermeden birkaç kişiyi eş ilan etti. Ardından sıra bize geldiğinde bakışları Deniz ve Cansu'ya takıldı. "Siz ikiniz arkadaşsınız, değil mi?"

İkisinin suratında da anlam veremediğim bir utangaçlık oluşurken kaşlarımı merakla çattım. Cansu, "Evet," dedi. "Arkadaşız."

"Tamam, siz ikiniz eş olun o zaman. Birbirinizi tanıyorsunuz, rahatlıkla ayak uydurursunuz."

Cansu, "Ama," diye itiraz eden bir sesle karşılık verince başkan, Cansu'nun ne söyleyeceğini dinlemek üzere arkadaşıma baktı. Cansu birkaç saniye ne diyeceğini bilemeyerek öylece kalakalınca Efe onun kurtarıcısı olarak, "Aslında biz birlikte dans ederiz diye düşünmüştük," dedi. Bir yandan da işaret parmağıyla Cansu'yu gösteriyordu. "Sorun olmaz, değil mi?"

"Hiç fark etmez. Siz nasıl rahat edecekseniz."

Efe ve Cansu sahneye çıkarken hiçbir şey anlamayarak bakışlarımı Yiğit'e çevirdim. Yiğit, hafifçe kulağıma doğru eğilip fısıldayarak, "Senin haberin yok tabii," dedi. "Cansu, Deniz'e karşı hisleri olduğunu söylemiş. Bizimki de *sorun sende değil, bende* klişesine bağlamış. İkisinin arasında sinir bozucu bir soğukluk var ama bakalım, zamanla geçer diye umuyorum."

Cansu'nun hâline üzülerek arkadaşımı incelerken, "Öyle mi?" dedim. "Hiç anlatmamıştı."

"Aklına gelmemiştir belki."

Kızlarla dertleştiğimiz günü kısaca zihnimden geçirdiğimde konunun Deniz'e gelmemesinin nedenini hemen kavradım. O kadar çok derdimiz vardı ki daha ufak boyutta olanlara üzülmek için vakit kalmamıştı.

Kulüp başkanı, bakışlarını Buğra ve bana çevirerek, "Siz ikiniz," dedi. Eşleştiğim arkadaşıma baktığında bana karizmatik bir edayla göz kırptı ve "Hayatındaki tüm şansı şu an kullandın," dedi. "Hazır ol."

Buğra sahneye çıkarken birkaç saniye arkasından bakakaldım ve "Tam olarak neye hazır olmam gerekiyor?" diye tedirginlikle sordum.

"Birazdan öğrenirsin."

Deniz'in rahatlatıcı olmayan cevabının ardından Buğra'nın peşinden sahneye doğru ilerledim. Yaklaşık birkaç dakika sonra tüm çiftler seçilmiş, sahneye çıkmıştı. Hepimiz yerlerimizi almış, bizden birkaç adım önde duran kulüp üyelerini izlerken Buğra, dramatik bir şekilde elini belime attı.

Tüm öğrenciler dans için pozisyon alırken kulüp başkanı sahneye çıkıp küçük bir konuşma yaptı: "Davy Jones ve Calypso her ne kadar fantastik bir evrenin karakterleri olsa da birçok realistik özellik barındırıyorlar: İhanet, umutsuzluk, mutsuzluk, bekleyiş... Calypso deniz tanrıçasıdır, Davy Jones ise dalgalara vurgun bir adam. Calypso'ya âşık olan Davy, onunla bir gün geçirebilmek için denizde on zorlu yıl yaşamak zorunda kalır fakat karaya çıktığında Calypso'yu bulamaz. Kalbini söküp bir sandığa kilitler. Peki, sizce o kalbi söküp sandığa kilitleyen kimdi? Davy Jones mu, Calypso mu?"

Anlam yüklü bu soru herkesi derin bir sessizliğe sürüklerken başkan konuşmasına devam etti: "Merak etmeyin, bu sorunun cevabını kelimelere dökerek değil, dans ederek vermenizi istiyorum. Öyle bir dans edin ki Davy'nin mutsuzluğunu hissedelim,

Calypso'nun ihanetine tanık olalım. Öyle bir dans edin ki aşkın acımasızlığını hep birlikte yaşayalım."

Kulüp başkanı, konuşmasını sonlandırdıktan sonra yavaşça sahneden indi ve bizi derin hislerle baş başa bıraktı. Hiç âşık olmamış biri bile bu konuşmayla duygulanırdı.

Şarkı başladığında başdansçılar yavaş hareketlerle dans ederken elimden geldiğince hareketlerini taklit etmeye çalışıyor, büyük bir dinginlik içinde adımlarımı sıralıyordum fakat Buğra, o kadar hareketli ve tez canlıydı ki birbirimize ayak uydurmakta zorlanıyorduk.

Davy Jones için yazdığı şarkıyı filmde kullanılan müziğe ekleyen *Fialeja*[1] adlı bir internet kullanıcısının sesi eşliğinde hareketlerimizi sürdürüyor, kendimizi romantizme kaptırmaya çalışıyorduk fakat Buğra gibi hiç uyumlu olmadığım bir partnerle bunu yapmak oldukça zor oluyordu.

Cansu Atik

Dansçılarla birlikte hareket ederken, "Söylemeden geçemeyeceğim," dedim. Dans ederken konuşmak, konsantrasyonumuzu zedeleyebilirdi fakat yine de söyleyip kurtulmak istemiştim. "Az önceki şey için teşekkür ederim."

Efe neden bahsettiğimin bilincinde olarak, "Sorun değil, Cansu," dedi. "Ama söyleyeyim, aynı arkadaş grubunda olduğumuz için böyle zor durumlar yaşayacaksın. Her seferinde bu şekilde kilitlenip kalmaman lazım."

Söyledikleri her ne kadar tadımı kaçırsa da haklı olduğunu biliyordum. Bu yüzden başımı hafifçe öne eğip, "Haklısın," dedim. "Biraz zamana ihtiyacım var sadece."

[1]Alman film müziği bestecisi Hans Zimmer'in Davy Jones bestesine 2016 yılında kendi yazdığı sözleri eklemiştir.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Efe," dedim. "Deniz, benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Efe soruma cevap vermek yerine belime yerleştirdiği elinden güç alarak beni geriye doğru yatırdı. İfadesiz bir şekilde, "Cansu," dedi. "Dansa odaklan."

Tekrar doğrulduğumuzda "Ama merak ediyorum," dedim. "Sizinle mutlaka konuşmuştur. Arkadaşlığımız hakkında ne düşünüyor?"

"Düşüncelerini parti günü sana dürüstçe söyledi zaten," derken yüzündeki duygudan arınmış ifade kendini koruyordu. "Neden tekrar tekrar soruyorsun?"

Tadım kaçmış bir şekilde suratımı buruştururken, "Peki," diye mırıldandım.

Efe canı sıkılmış bir şekilde derin bir nefes alırken kaşları, bu konuyu hiç konuşmak istemiyormuş gibi sıkıntıyla çatıldı. Ama yine de, "Senin çok iyi bir insan olduğunu ve duygularına karşılık veremediği için üzgün olduğunu söyledi," diye açıkladı.

"Başka bir şey söylemedi mi?" diye beklentiyle sordum.

"Erkekler, kadınlar gibi değildir, Cansu," dedi. "Bir olayı birkaç saniyede özetleyip geçerler, bazen hiç anlatmazlar."

Farklı bir şey öğrenememenin verdiği can sıkıntısıyla, "Ama bunları söylemişti zaten," dedim.

Efe tek kaşını kaldırarak, "Bak sen şu işe," dedi. "Sabahtan beri ne söylüyorum acaba?"

Tam, "Peki-" diyerek başka bir şey sormak üzereydim ki, "Cansu," dedi tükürür gibi. Gözlerinde, nereden çıktığını bilmediğim ani bir öfke kıvılcımı parıldadı. "Seni sevmiyor, neyini uzatıyorsun hâlâ? Seni istemediğini söyleyen birinin peşinden koşacak kadar onursuz ve aptal mısın?"

Sözlerinin kırıcı olması bir yana, öyle bir bakıyordu ki bakışlarındaki öfke insanın içine işliyor, bir bıçak gibi can acıtıyordu.

Evet, Efe'nin şu an yüzüme vurduğu her şeyi daha önce düşünmüş, kafamda tartmış ve Deniz'i düşündüğüm için sürekli kendimi azarlamıştım fakat zamana ihtiyacım vardı. Sonuçta bizler programlanmış robotlar değildik. Bir insana olan sevgimizin bir anda uçup gitmesi ne kadar mümkün olabilirdi ki?

Efe'nin sözleri gözlerimin dolmasına neden olurken herkesin içinde ağlayacak olmanın getirdiği telaşla ne yapacağımı bilemedim. Herkes bir yana, Deniz'in beni bu şekilde görmesini, merhametli kişilik yapısı yüzünden bana acımasını istemiyordum. Ne olursa olsun, deli gibi üzülsem de bunu onun bilmesine gerek yoktu.

Birkaç adım geri çekilip dansımıza son verirken kapıya doğru ilerledim ve bizi izleyen başkana, "Lavaboya gidip geliyorum," diye fısıldadıktan sonra cevabını bile beklemeden salonu terk ettim.

Belçin Uzuner

Yiğit, sanki kırk yıllık dans profesörüymüş gibi bir edayla, "Belçin," dedi. "Halay çeker gibi dans edilmez."

"Yiğit," dedim sakin bir ses tonuyla. "Acaba bana dans etmeyi öğretmesen mi? Malum, zaten dansçıyım ya."

Hafifçe başını sallarken gözlerinden düşünceli bir ifade geçip gitti. "Yani," dedi. "Olabilir."

Bir süre daha dans ettikten sonra, "O kadar hareketlisin ki," dedi. "Bence senin eşleşmen gereken kişi Buğra'ydı."

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım ve günlerdir zihnimi kurcalayan soruyu nihayet açık açık arkadaşıma yönelttim: "Tabii," dedim

gayet sakin bir tavırla. "İstersen ben Buğra'yla eş olayım, sen de böylece Eylül'le dans edersin. Zaten istediğin şey bu, değil mi?"

Yiğit'in gözleri hayretler içinde aralanırken yanakları al al oldu. "Saçmalama," dedi. "Neden öyle bir şey isteyeyim? İkiniz de çok hareketli olduğunuz için söylemiştim sadece."

Yüzümde oluşan ifade âdeta, "*Tabii, tabii, kesin öyledir!*" diyordu.

Yiğit, bir şey söylemek için dudaklarını araladı fakat hemen ardından geri kapatarak yutkundu. "Aman, Belçin," dedi. "Aklından uydurduğun şeylerle kızın kafasını bulandırma."

Derin bir nefes alıp, "Olur," dedim. "Ona şimdilik bir şey söylemem, sen hislerini anlatınca söylerim."

"Öyle bir şey olmayacak," dediğinde haklı çıkmanın verdiği bilmişlikle dudaklarım kıvrıldı. Yiğit, birkaç salise sonra söylediği şeyin farkında vararak, "Hoşlansaydım asla söylemezdim," diye düzeltti. "Cansu itiraf etti, başına gelene bak."

"Başına ne gelmiş ki?" dedim. "En doğru şeyi yaptı."

Komik bir şey söylemişim gibi nefesini verdikten sonra, "Yapma, Belçin," dedi. "Ne kadar üzgün, farkında değil misin?"

"Bak," derken derin bir nefes aldım. "Cansu'nun Deniz'e olan hislerini hiç desteklemedim. Çünkü arkadaş grubunda olan aşkların hüzünle sonuçlanacağına inanıyorum. Aynı şeyleri senin için de düşünüyorum fakat kendine ve karşındakine dürüst olmak, insanların kolay kolay yapabileceği bir iş değildir ve saygı duyulması gerekir. Üstelik doğrular dilinden döküldüğünde tarifi olmayan bir rahatlama hissedersin."

Sözlerim Yiğit'in kafasını karıştırmış gibiydi. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Dediğim gibi," dedi. Yüzünün aldığı düşünceli ifadeden, sözlerimi zihin süzgecinden geçirdiğini hissediyordum. "Öyle bir şey yok."

"Peki," dedim daha fazla uzatmadan. "Ben söyleyeceğimi söyledim."

Eylül Cesur

Sahnede geçirdiğimiz üç saatin ardından adımları zaman zaman karıştırsam da koreografiyi ezberlemiş sayılırdım. En azından artık adım atarken Buğra'nın ayağına basmıyor ve onun çığlık atmasına sebep olmuyordum.

Bu düşünceler eşliğinde mutlu olurken adımları karıştırıp Buğra'nın ayağına bastım ve zavallı arkadaşımın suratını acı içinde buruşturmasına neden oldum. Sanki evren bu kadar mutluluğun bana yeterli olduğu mesajını veriyor gibiydi.

Buğra en sonunda dayanamayarak, "Dövüşçüye romantizmden bahsedersen böyle olur işte," diye mırıldandı. "Sabahtan beri sürekli bir yerime vuruyorsun. Tiyatro kulübünde miyim yoksa savaşta mıyım, belli değil." Ardından, "Biraz narin ol," diye işi şakaya vururken belini kıvırdı. "Kadın dediğin biraz kıvrak olur."

Dudaklarımdan bir kahkaha dökülürken, "Almayayım, teşekkürler," dedim. "Bu işi benim yerime yeterince iyi yapıyor gibi görünüyorsun."

Dansın finaline geldiğimizde müzik yavaşladı. Çok yavaş hareketlerle başımı geriye atıp kendimi Buğra'nın kucağına bırakırken arkadaşım da ölen aşkının yasını tutuyor gibi başını boynuma yasladı.

Dans bitiminde başkan ellerini çırparken, "Hepiniz harikaydınız, çok teşekkürler!" dedi. "Hepinizi aramızda görmek için sabırsızlanıyorum ama şimdiden uyarmalıyım, gösteriye kadar birçok günümüz böyle yoğun geçecek. O yüzden sadece

düzenli katılım sağlayabilecek olan arkadaşlar adlarını yazdırır ve çalışmalarımıza katılırsa çok seviniriz."

Birkaç kişi yorgunluktan yüzünü buruşturup hemen kaçmak istediğini söylerken birkaç kişi de ismini yazdırmak için heves içinde sıraya girmişti.

Diğerlerinin yanına gidip, "Ne yapıyoruz?" diye sordum. "Ben ismimi yazdırmak için çok hevesliyim."

Tam o sırada Cansu, hafifçe kızarmış gözlerle yanımıza geldi. İyi olup olmadığını anlamaya çalışırken kaşlarım istemeden çatılsa da hemen kendimi toparladım. Bakışlarını kaçırıyor, gözlerini gizlemek istiyor gibiydi. Görünen o ki şimdilik konuşma vakti değildi.

Cansu'nun durumunun farkında olmayan Yiğit, "Ben adımı yazdıracağım," dedi. "Çok güzel bir gösteri olacak gibi görünüyor."

Kısa bir konuşmanın ardından ortak karara vararak hepimiz adımızı yazdırdık. Derslerin üstüne bir de bu program bizi oldukça zorlayacak gibiydi fakat o kadar eğlenmiştik ki bu tatlı yorgunluğu kabul ettik.

Kısa bir sohbetin ardından dağıldığımızda hava çoktan kararmış, kasım ayının dondurucu soğuğu kendini daha net bir şekilde hissettirmeye başlamıştı. Açelya'yla birlikte gülüşerek yurdun yolunu tutmuştuk ki telefonumun çalışı sohbetimizi böldü.

Arayan isme dikkatlice baktığımı gören Açelya, en az benim kadar şaşkın bir şekilde bakışlarını telefonumun ekranına sabitlemişti. Efken'le aramızdakileri kızlara anlatma fırsatım olduğu için şu anki gerginliğimi paylaşıyordu.

Efken ismi yanıp sönerken Açelya, "Açsana," dedi telefonun ekranına öylece kilitlendiğimi görünce. "Bakalım, ne diyecek?"

Merak içinde telefonu açıp kulağıma götürdüm ama daha konuşma fırsatı bulamadan Efken'in telaşlı sesiyle karşı karşıya geldim: "Eylül, neredesin?"

O kadar korkmuştum ki ne olduğunu bile sormayı akıl edemeyerek, "Yurda gidiyorum," dedim.

Açelya da meraklı bakışlarıyla beni inceliyor, dudak hareketleriyle "*Ne oluyor?*" diye soruyordu.

"Sarp'ı çok fena dövecekler!"

Efken'in cümlesiyle birlikte yurdun aksi yönüne, taksi bulabileceğim işlek caddeye doğru koşmaya başladım. "Nerede?"

"Sanırım Sarp'ın evinin orada," dedi. "Acele et, ben de yol-"

Fakat lafını tamamlamasına fırsat vermeden telefonu kapattım ve yoldan geçen ilk taksiye atladım.

Taksiden inip Sarp'ın evinin önüne geldiğimde telaştan ne yapacağımı bilemiyor, far görmüş tavşan gibi etrafa bakıyordum. Bir yandan da kalbim deli gibi çarpıyor, ellerim titriyordu.

Ben etrafıma bakıp ne yapacağımı bilemezken, "Eylül!" diye bağıran bir kadın sesiyle bakışlarımı yukarı kaydırdım.

"Yasemin teyze," dedim. "Sarp'ı gördün mü?"

Başını olumlu anlamda sallarken, "Az önce birkaç arkadaşıyla birlikte gidiyordu," dedi. "Kesin karı kız peşinde koşmaya çıktı." Ardından sağ tarafımı işaret ederek, "Şu tarafa gittiler," diye yolu tarif etti. Bir şeyler daha söylüyordu ama telaşla işaret ettiği yöne doğru koşmaya başlayınca ne dediğini duyamadım.

Bana yıllar gibi gelen bir süre boyunca koştuktan sonra tam yanlış yönde ilerlediğimi düşünerek pes etmek üzereydim ki kulağıma boğuşma sesleri doldu.

Sanki mümkünmüş gibi daha da panikleyerek seslerin geldiği yöne doğru koştuğumda sokak kenarında üç çocuğun Sarp'ı ortalarına aldığını ve acımasızca darbelerini indirdiğini gördüm. Sarp, kendini olabildiğince savunmaya çalışıyordu ama gücü tükenmişti. Yere düşmesi an meselesiydi.

"Sarp!"

Dudaklarımdan dökülen çığlık hem Sarp'ın hem de onu döven çocukların dikkatini çekerken onlara doğru koşmaya başladım. Dördü de bana bakarken dudaklarımdan savaş çığlığına benzer bir çığlık döküldü.

Köşedeki elektrik direğinin altında duran sopalardan birini alıp, "Yardım edin!" diye bağırırken en sert darbemi çocuğa indirdim. Bu kadar saldırgan davranırken bu şekilde yardım istemem biraz komik görünüyordu ama insanların dikkatini çekmek ve çocukların korkup kaçmasını sağlamak için aklıma gelen tek seçenek buydu.

Darbeme maruz kalan çocuk şaşkınlıkla geriye doğru düşerken diğer çocuklardan biri yumruğunu bana yöneltti. Kendimi korumak için ellerimi kaldırmıştım ki Sarp, karşımdaki çocuğun üzerine atlayarak onu etkisiz hâle getirdi.

Elimdeki sopayla diğerlerine dönmüştüm ki karnımda hissettiğim darbeyle nefessiz kalarak eğildim.

"Ne oluyor lan orada?"

Sesinden dolayı yaklaşık ellili yaşlarda olduğunu düşündüğüm bir adamı duyduğum sırada nefes almaya çalışarak Sarp'a doğru dönüyordum. Tepemizdeki çocuklar ne yapacaklarını bilemez bir hâlde bizden yavaş yavaş uzaklaşmaya başladılar. Yerde ve epey dayak yemiş durumda olmama rağmen sinir bozucu bir şekilde sırıtmadan edemedim.

Diğer çocuklar yanımızdan ayrılırken yerde sürüklenerek Sarp'ın yanına ilerledim. Sokak kenarına park edilmiş arabalardan birine yaslanmış, derin ve hızlı nefesler alıyordu. Yanına vardığımda tıpkı onun gibi oturur vaziyete gelip sırtımı arabaya yasladım ve elimi kaldırıp bize korkuyla bakan kurtarıcımıza selam verdim. Konuşmadan her şeyin yolunda olduğunu söylemeyi başarmıştım.

Karnımdaki acı hâlâ kendini hissettirse de durumum Sarp kadar kötü değildi. Bu yüzden o pozisyonda sessizce geçirdiğimiz yaklaşık bir dakikanın ardından kendimi toparlayıp doğruldum. Tam Sarp'ı tutup doğrulmasına yardım ediyordum ki Efken, sokağın başından, "Sarp, Eylül!" diye seslendi.

Efken yanımıza geldiğinde Sarp'la birlikte ayaklanmıştık. Acı dolu inlemeler çıkarmak dışında konuşmayan Sarp, bir kolunu omzuma atıp yürümeye çalışırken Efken'e baktı. Efken ikimizi kısaca inceledikten sonra, "Şey," dedi Sarp'a dönüp. "Çok bir şeyin yok gibi."

"Yok mu?" dedi Sarp. Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkarken dudakları sahip olduğu hayreti göstermek istercesine aralandı. "Ağzıma sıçtılar, Efken. Duvardan duvara vurdular beni. Öteki dünyaya gidip geldim, bir ara dayak yemekten kafam güzel oldu ve sen çok bir şeyim olmadığını mı söylüyorsun?"

Efken bir süre ne diyeceğini bilemeyerek bize baktıktan sonra suratını buruşturup sessiz kalmaya karar vererek Sarp'ın diğer kolunun altına girdi ve yürümesine yardımcı olmaya başladı.

"Aman Allah'ım!" Yasemin teyzenin hayret dolu çığlığı, asansörden çıkar çıkmaz apartmanda yankılandı. Yasemin teyze hayret dolu ses tonuyla, "Sarp," diye konuşmayı sürdürdü. "Neler olmuş sana?"

Sarp bir şey söylemedi, zaten konuşacak durumda değildi. Onun yerine, "Sorun yok, Yasemin teyze," diyerek yaşlı kadını sakinleştirdim. "Küçük bir kaza sadece."

Yasemin teyze pek ikna olmuş gibi görünmüyordu ama Sarp'ın bir an önce eve gidip dinlenmesi gerektiğini anladığından olsa gerek, sessiz kalmayı tercih etti.

Eve girdiğimizde Efken, ilk yardım malzemelerini çıkarmak üzere salondaki çekmecelerden birini açtı. O sırada ben de Sarp'ı yavaşça beyaz, üçlü koltuğa yatırıyordum.

Efken, oksijenli suyla Sarp'ın yaralarını temizlerken, "Kimdi onlar?" diye sordum.

Sarp, bakışlarını kaçırırken Efken, "Sarp'ın geçen gün dövüştüğü çocuk ve arkadaşları," diye açıkladı. "Yenilmeyi hazmedemedi ama ben onlara bunun hesabını sorarım."

Sarp, "Boş ver," dese de Efken'in gözlerindeki delici öfke kaybolmadı fakat bir şey söylemedi. Şu an söyleyeceğim her kelime onu daha da öfkelendirebileceğinden sessiz kalmak ve arkadaşımın birine zarar verip başını belaya sokmamasını ummak dışında elimden bir şey gelmiyordu.

Efken, yaklaşık birkaç dakika sonra oturduğu yerden kalkıp bana dönerek, "Eylül," dedi. "Benim Çember'e dönmem gerekiyor, acaba sen devam edebilir misin?"

Cevap vermek yerine ayaklanıp üçlü koltukta Efken'in az önce oturduğu küçük alana oturdum ve temiz bir pamuk çıkardım.

"Ne işin var?" diye sordu Sarp. Gözleri şüpheyle kısılmıştı.

Efken, dalga geçerek, "Abartma istersen," dedi. "Kulübün tonla işi var, onlarla uğraşacağım. Seni sağ salim eve bıraktığıma göre içim rahat gidebilirim. Bir şey olursa mutlaka haber ver."

Efken kısaca vedalaştıktan sonra evden ayrıldı.

Sarp'la baş başa kalmıştık.

Çıkardığım temiz pamuğa oksijenli su damlatırken üzerimize bir sessizlik bulutu çöktü. Sanırım bir süredir iletişim kurmuyor oluşumuz, Sarp'la aramızdaki duygu karmaşasını su yüzüne çıkarmıştı.

Zihnimden milyonlarca düşünce geçerken derin bir nefes aldım ve Efken'in yarım bıraktığı işi üstlenerek Sarp'ın yaralarını temizlemeye başladım.

"Nasılsın?"

Sarp aniden gözlerimin içine bakarak konuşunca ne diyeceğimi bilemedim. "İyiyim, sen?"

Sanki komik bir şaka yapmışım gibi kollarını iki yana açtı ve darp edilmiş vücudunu gösterdi. "Harikayım."

Pek kibar bir davranış olmadığını bilsem de başımı öne eğip gülmeden edemedim. Sarp da gülüşlerime hafif bir tebessümle eşlik etti.

Gülüşlerimiz son bulduğunda, "Eylül," dedi Sarp. "Neden bunca zaman sakladın?"

Parti günü Sarp'ın da orada olduğunu ve Yağmur'un söylediklerini duyduğunu anımsayınca yüzümü düşürerek başımı öne eğdim. Benimle ilgili hiç bilmediği şeyler öğrenmesi kafasını karıştırmış olmalıydı. "Sanırım gerçeklerden kaçmak daha kolay geldi."

Sarp söylediklerimi başını aşağı yukarı hafifçe sallayarak dikkatle dinledikten sonra, "Aslında kolay olanı değil, zor olanı seçmişsin," diye bir yorumda bulundu. Sözlerine devam ederken başımı kaldırıp gözlerine odaklandım. "Her ne kadar kolay görünse de gerçeklerden kaçıp, sürekli bahaneler uydurup di-

ken üstünde yaşamak bir insanı mahveder. Bu yüzden doğruluk, aslında en kolay kaçış yoludur."

Derin nefes alıp Sarp'ın söylediklerini düşünürken, "Sanırım haklısın," dedim.

Sarp, hiçbir şey söylemeyip sessizce uzanmaya devam edince garipseyerek sordum: "Beni yargılamayacak mısın?"

Sarp'ın dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Bunu sen yeterince yapmışsın zaten. İstemiyorum, teşekkürler."

Çok kısa bir süre önce yaşadığım korku, yerini böyle bir duygusallığa bırakınca dudaklarımın titremesine ve gözlerimin dolmasına engel olamadım. Cansu'nun umut vermek hakkında söylediği her şeye katılmama rağmen, hepsini bir an için unuttum ve öne atılıp kollarımı Sarp'ın boynuna doladım.

Bu hareketim onu şaşırttığından olsa gerek, birkaç saniye hiçbir şey söylemedi; vücudu olumlu ya da olumsuz bir tepki vermedi.

"Çok korktum, Sarp." Kelimeler, ben farkında olmadan dudaklarımdan dökülürken sesimin titremesine engel olamıyordum. "Sana bir şey olacak diye çok korktum."

Yüzyıllar gibi geçen birkaç saniyenin ardından Sarp'ın ellerini belimde hissedince gözlerimi kapattım ve içinde bulunduğumuz an dışında her şeyi zihnimden silip attım.

Sarp'ı ne kadar özlediğimi, varlığına ne kadar muhtaç olduğumu ilk kez o zaman fark etmiştim.

Elinizle bir köşeye ittiğiniz insanı bu kadar özlemek, bencilliğiniz yüzünden hayatın sizden aldığı en can acıtıcı intikamlardan biridir. Çünkü o kişinin kollarına koşamazsınız fakat o kişiye arkanızı da dönemezsiniz. Araf'ta kalırsınız ve burası cehennemden de beter bir yerdir.

Peki, bu kadar özlediğim kişi kimdi? Arkadaşım mı yoksa sevdiğim adam mı?

Sarp, "Eylül," diye fısıldayarak sessizliği bozdu. Ses tonu, bana ne kadar kırgın olduğunu haykırmak ister gibiydi. "Bana bunu neden yapıyorsun?"

Ellerimi Sarp'ın göğsüne yaslayarak kendimi geri çektim fakat tam yüz yüze geldiğimizde Sarp'ın belimdeki elleri sıkılaştı ve öylece kalmamı sağladı. Kendimi avcısına yakalanmış bir av gibi hissederken gözümü bile kırpmadan Sarp'a bakakaldım.

"Sana olan hislerimi biliyorsun," dedi. "Ama beni ne reddediyorsun ne de konuşmayı kesiyorsun. Kendi kafanda kurduğun şeyler yüzünden benimle günlerdir konuşmuyor, sonra aniden boynuma atlayıveriyorsun. Eylül, seni anlamak istiyorum ama anlayamıyorum."

Siteminde haklı olduğunun farkında olduğumdan ve söyleyecek söz bulamadığımdan bakışlarımı kaçırmakla yetindim. "Ne söylesen haklısın," dedim. "Seninle ilgili kendimi ne kadar suçladığımı tahmin bile edemezsin fakat yapamıyorum işte. Senden o şekilde hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin olmadığım gibi senden vazgeçecek kadar güçlü de değilim."

Sarp'ın kolları, gözlerindeki düşünceli ifade eşliğinde gevşeyince kendimi yavaşça geri çektim. Bir cevap verememe rağmen Sarp, cevabını almış gibiydi fakat bu cevabın ne olduğundan emin değildim.

Tam o sırada dışarıdan yükselen bir gök gürültüsü tüm sokağı inletti. Sağır edici bu sesin ardından yağmur taneleri yavaşça yere düşmeye başlarken Sarp'la aynı anda pencereden dışarı baktık.

Sarp, "Gel," demek dışında bir şey söylemeden ayaklandı ve salondan ayrıldı.

Kapının önünde ayakkabılarını giyerken, "Ne yapıyorsun?" dedim. "Bu havada dışarı mı çıkılır?" Azarlayıcı ses tonuma rağmen ona eşlik ederek ayakkabılarımı giymeye koyuldum.

Sarp dışarı çıktığında Yasemin teyze de aynı anda kapıyı açtı. Sarp, şok içinde kahkaha atarken, "Pes artık," diye mırıldandı. "Sen de zıvanadan çıktın iyice."

Yasemin teyze bozulmuş gibi görünerek elindeki saklama kabını gösterdi. "Kıymalı gözleme yapmıştım, getireyim dedim ama sana iyilik de yaramıyor, geberesice!"

"Böyle söylediğine bakma," dedim gülerek fakat Sarp'ın bu yaşlı kadının hakaretlerini ciddiye aldığı zaten yoktu. "Seni getirdiğimizde korkudan ağlayacaktı neredeyse."

Sarp, küçük bir çocuğu severmiş gibi sesini incelterek, "Oy, sen benim için korktun mu?" diye sordu. Bir yandan da kadının tombul yanaklarını sıkıyordu.

Yasemin teyze kafasını çekerek yanaklarını Sarp'ın ellerinden kurtardı. Ardından benimle göz göze gelip, "Sen gelmeyince sevinmiştim," dedi. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Akıllandın-" Burnunun ucuyla iğrenir gibi Sarp'ı gösterdi ve devam etti: "Şunu terk ettin sandım."

"Yasemin teyze," dedi Sarp. Onu gördüğümden beri yüzünde ilk kez rahatlamış bir gülümseme belirdi. "Beni hangi kadın reddedebilir, söyler misin?"

Yasemin teyze dudaklarını buruşturdu. "Aklı olan her kadın."

Sarp, bozulmuş gibi gözlerini kıstı ama ne kadar eğlendiğini gizlemesi mümkün değildi. "Yasemin teyze, bir gözün toprağa bakıyor ama hâlâ benim özel hayatımı didikliyorsun. Bir huzur ver be kadın!"

Yasemin teyze tam ayağındaki terliğe uzanmıştı ki Sarp, kendini hızla asansöre atarken beni de yanında çekti ve kapıyı hızla kapattı.

Dışarı çıktığımızda bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Yağan yağmur, simsiyah olmuş gökyüzüne daha da kasvetli bir hava katıyordu.

Yağmur gitgide hızlanırken Sarp, kaldırımda panikle koşuşan insanların aksine sakince sokağın ortasında yürüyordu. Sonunda durup başını gökyüzüne çevirdi ve gözlerini kapattı.

"Sarp," derken sağanak yüzünden sesimi yükseltmek zorunda kalmıştım. "Ne yapıyorsun?" Yavaşça bana dönerken, "Sırılsıklam olduk," diye sızlanmaya devam ettim.

Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapattıktan sonra, "Bu, sadece yağmurda ıslananlar için sorun," dedi. "Yağmuru hissedenler, her bir su damlacığının özgürlük taşıdığını bilir."

Ardından bir elimi tutup avucumu gökyüzüne çevirdi. Yağmur taneleri tek tek elime düşerken başını yukarı kaldırdı ve gözlerini kapattı. "Eylül," dedi. "Hissettiklerimi sen de hissediyor musun?"

Sarp'ın tam olarak neden bahsettiğini kelimelerle anlatmak benim için oldukça güçtü fakat rahatlıkla söyleyebilirdim ki onunla aynı şeyleri hissediyordum. Bedenime çarpan her bir yağmur damlası ruhumu rahatlatıyor, huzur aşılıyordu.

Hissettiğim bu muhteşem duygu karşısında dudaklarımdan küçük bir gülücük koptu. Eş zamanlı olarak gözlerimi hafifçe araladığımı ve Sarp'ın bana baktığını gördüm. Az önceki sorusuna kelimelerle cevap vermemiştim fakat o, gülüşümden ne hissettiğimi anlamıştı.

O an bir kez daha öğrenmiştim ki en güzel iletişim sözsüz olandı.

4. BÖLÜM
BİR YENİ MESAJINIZ VAR

DENEME SINAVI

(Kopya demeyelim de yardımlaşma diyelim.)

Efe Çağlar: @CansuAtik Farkındaysan senden on beş dakikadır çıplak fotoğraf istemiyorum.

Cansu Atik: Evet, farkındayım. Uyuyan boğayı uyandırmamak için bir şey söylememiştim ama nedenini merak ettim.

Efe Çağlar: Birazdan deneme sınavına gireceğiz ya, o yüzden.

Cansu Atik: Ne alakası var ki?

Efe Çağlar: Allah'la aramı iyi tutuyorum.

Buğra Sezer: @EfeÇağlar Tebrikler, dikkat çekmeyi başardın!

Eylül Cesur: SINAV BAŞLADI!

Yiğit Altay: EYLÜL, AYNI EKRAN BİZDE DE AÇIK. BAĞIRAN HARFLERLE YAZIP GERME BENİ.

Eylül Cesur: Aman be, tamam.

Açelya Akpınar: Dönem sonu envanter sorusunun cevabı 850.

Buğra Sezer: İşte cesaret, işte feraset, işte fazilet, işte fedakârlık, işte mertlik. İŞTE ADAM GİBİ ADAMLIK!

Deniz Öztürk: İkinci sorudaki Y yerine ne yazmamız gerekiyor? Acele cevap verin, bulacağım soruyu.

Eylül Cesur: Hiç bilmiyorum, boş bıraktım o soruyu.

Efe Çağlar: Alacaklar hesabının alacaklandırılmasıyla başlayan sorunun cevabı mal iadesi.

Deniz Öztürk: İkinci sorudaki tabloda Y yerine ne yazmalıyım?

ALLAH'IN CEZALARI, SINAV BİTECEK NEREDEYSE!

Sınav bitti...

Yiğit Altay: Deniz, hangi sorudan bahsediyordun ki?

Deniz Öztürk: Ebenin nikâhı olan sorudan bahsediyordum, Yiğit. Hangi soru diyor bir de! Ebene sor hangi soru olduğunu.

Yiğit Altay: Ulan ebemi tanıyorum ben, ona laf atma.

Efe Çağlar: Ben çok düşük alacağım gibi görünüyor.

Eylül Cesur: Sıkma canını, sadece deneme sınavı sonuçta.

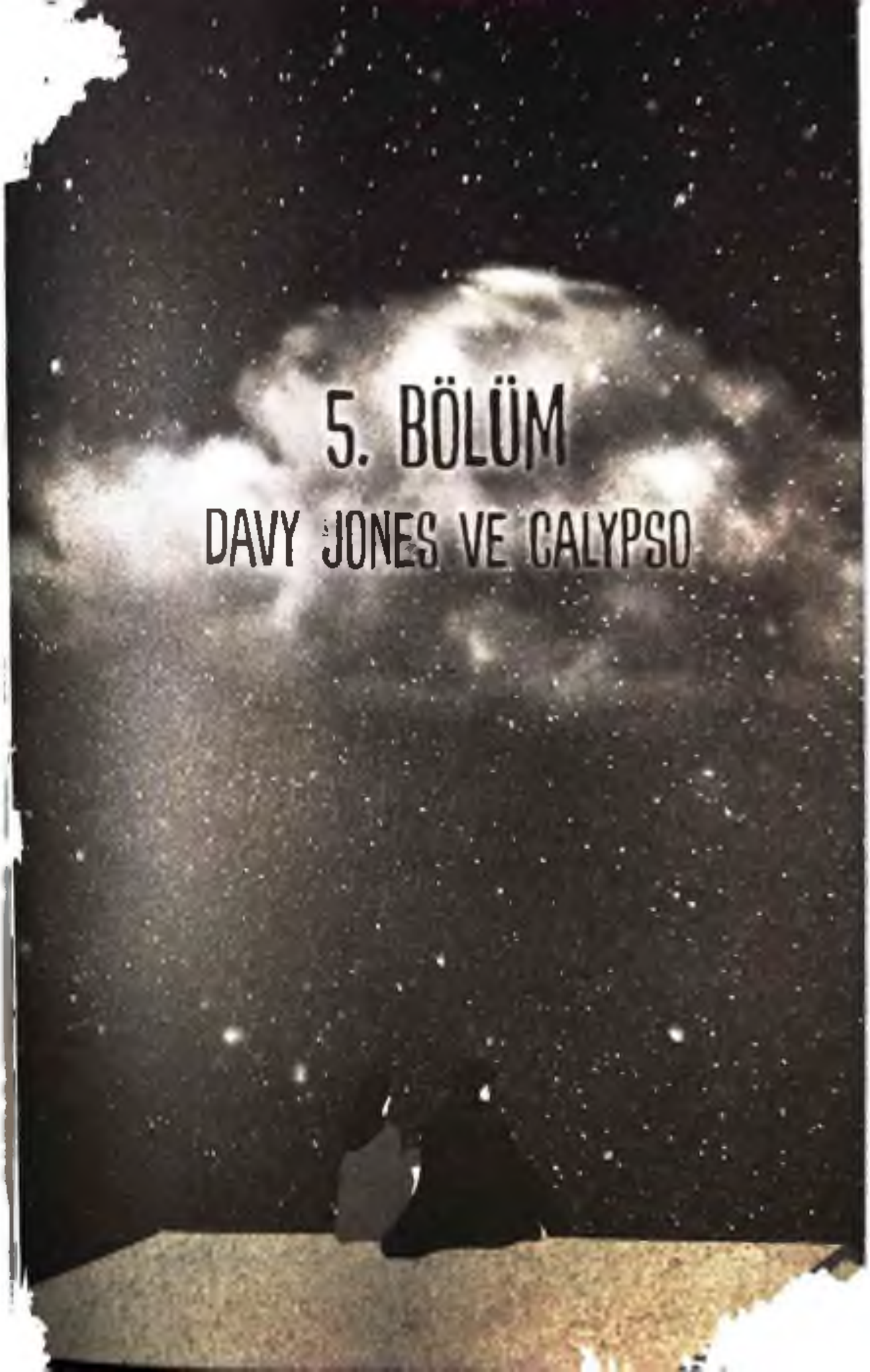
Açelya Akpınar: @EylülCesur Keşke bunu beş dakika önce yanımda ağlarken de söyleseydin.

Belçin Uzuner: Sıkmayın canınızı, bebekler. Sonraki sınavda daha iyi yaparız.

Efe Çağlar: Neyse, kalan sahalar bizimdir. Cansucuğum, düşük alışımızın şerefine bir boydan fotoğraf gelir mi?

Cansu Atik, Efe Çağlar kişisini gruptan çıkardı.

Çünkü yaşadığımız şeyler
ne kadar güzel olursa olsun,
yaşayamadıklarımızda takılı kalırız.

5. BÖLÜM

DAVY JONES VE CALYPSO

Günlerdir dersler ve dans grubundan ibaret olan yoğun programımın sonucunda yavaş yavaş birkaç hareketi çözmeye başlamıştım. Büyük bir gösteri olacağı için sık sık provalara gidiyor, aşırı yıpranıyorduk ama gelişme katettikçe yorgunluğumuz tuzla buz oluyordu.

Saat akşam sekizi bulmuş, hava çoktan kararmıştı. Geçen seferki gibi sahnede değil, yaklaşık iki yıl önce boşaltılmış geniş bir sınıfta, kendimizi dansa kaptırmamız için açılan ay ışığını andıran loş aydınlatma eşliğinde provalarımızı yapıyorduk. Sınıfta ise Karayip Korsanları filminde Davy Jones için bestelenen müziğe, Fialeja adlı internet kullanıcısının eklediği sözler yankılanıyordu. Hikâyemize inanılmaz derecede uyan, tutkuyu ve acıyı hissettiren bir şarkıydı.

Fakat Buğra'yla dans ederken tutku ve acı değil, eziyet hissediyordum. Çünkü benim aksime çok hızlı ve tez canlı hareket ediyordu. Ona defalarca aşkı hissettirmemiz için yavaş olmamızı söylemiştim ama o Davy Jones'un yaşadığı nefret ve duygu karmaşasını kağnı gibi hareket ederek yansıtamayacağımızı söylemişti.

Yine böyle bir inatlaşma anında, Buğra beni hızla devirmeye çalışırken onun aksine fazla yavaş hareket ettiğim için dengemizi sağlayamadık ve yere yapıştık.

Bizi yerde gören birkaç kişi şaşkınlıkla kalakalmışken birkaç kişi de kıkırdamalarını gizlemek için bakışlarını kaçırmıştı.

Buğra ayağa kalkarken, "Sana biraz hızlı olmanı söylüyorum," diye öfkeyle söylendi.

En az onun kadar kızgın olduğum için, "Tabii," diye alayla karşılık verdim. "Tabakhaneye bok yetiştiriyoruz çünkü, aman nefes almayalım."

Eğitmenimiz yanımıza gelirken, "Sus," dedi Buğra. İkimiz de doğrulmuş, yan yana durmuş ve bize yaklaşan kıza azar işitmeyi bekleyen ilkokul öğrencileri gibi bakıyorduk. "Rezil ettin zaten bizi."

Ona bir cevap vermeyi çok isterdim ama kulüp eğitmeni sıcak gülümsemesiyle yanımıza gelince fırsat olmadı. Alınacağımızdan korkar gibi mimiklerini yumuşatarak, "Arkadaşlar," dedi. "Dış görünüş olarak sizi yan yana koyduğumuzda gerçekten güzel bir enerjiniz var fakat sanırım biraz uyumsuzsunuz."

"Biraz mı?" dedi Buğra. Ardından bana dönüp tükürür gibi konuştu: "Ayağıma basılmasından dolayı parmaklarım ezildi!"

Dayanamayıp, "Sürekli düşürülüp belinin incinmesinden iyidir!" diye karşılık verdim.

Eğitmen, ne diyeceğini bilemeyerek bize bakarken Belçin, "Ben de aslında sizinle bu konuyu konuşacaktım," diyerek araya girdi ve bakışları üstünde topladı. "Biliyorsunuz, dansla ilgileniyorum."

Eğitmen, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "Seni gördüm, gerçekten iyi dans ediyorsun."

Belçin, "Teşekkürler," dedi ve anlatmayı sürdürdü: "Dans öğretmenlerimin bana öğrettiği en önemli şey, partnerlerin birbirine olan uyumu. Çünkü iki insan dans ederken birbirini tamamlamalı, güvenmeli, birlikte zaman geçirmeli. Buğra ve

Eylül birlikte çok zaman geçiriyorlar ama birbirlerini tamamlamaktan ve güvenmekten çok uzaklar."

Arkadaşımı tanıdığım için daha fazla uzatmasına fırsat vermeden, "Aklındaki nedir?" diye sordum. Zannediyorum ki birçok kişi benimle aynı şeyi merak ediyordu.

Belçin, "Bence Yiğit ve Eylül'ün nasıl dans ettiğini bir görmelisiniz," diyerek beni şaşırttı. "İkisini gözlemledim ve dansta birbirlerini tamamlayacaklarını düşünüyorum."

Sınıftakilerden biri eğitmene, "Siz ikisiyle ilgilenirken biz de biraz mola veremez miyiz?" diye sordu.

Eğitmen derin bir nefes aldıktan sonra, "Pekâlâ," dedi. "Köşedeki yerlerinize geçebilirsiniz."

Öğrenciler, sınıfın karşı duvarına geçip yere otururken gülüşüp sohbet ediyorlardı. Eğitmen, Yiğit ve bana dönüp, "Hareketleri biliyorsunuz zaten," dedi. "Elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışın."

Genç kadın müziği tekrar başlatmak üzere yanımızdan ayrılırken sınıfın karşı tarafında oturan insanlara baktım.

Yiğit gerginliğimi anlamış olacak ki, "Sakin ol," diyerek beni yatıştırmaya çalıştı.

Dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirdikten sonra, "Hep birlikte dans ederken sorun değil ama şimdi herkes bizi izleyince gerildim," dedim. Bize bakan kalabalığa kısaca göz gezdirdim. "Yiğit, neredeyse hepsi bize bakıyor."

Yiğit'in kendinden emin sesini duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim. "Öyleyse biz de onları görmeyiz," dedi. "Sadece sen ve ben varmışız gibi dans et."

Gülümsedim. "Sadece sen ve ben."

Piyano ve kızın yumuşak sesi sınıfı doldurunca Yiğit, yavaşça etrafımda dönmeye başladı. Bense sınıf arkadaşlarıma doğru dümdüz bir şekilde duruyordum. Yiğit, zarif hareketlerle arkama geçip bir elini karnımın üstüne koyarken boşluğa uzattığım elimi aynı kibar hareketle tuttu, ardından beni yavaşça etrafımda çevirdi. Onun hareketleriyle uyumlu bir şekilde dönüyor, kendimi geriye ve ileriye atıyordum.

Ve o an gerçekten de salonda sadece ikimiz kalmıştık. Kimsenin olmadığı karanlık bir odada, ay ışığında dans ediyorduk.

Müzik hızlanınca Yiğit'le birbirimizi hızla geriye attık fakat ellerimizi ayırmadık. Ardından az önceki hareketlerimizin aksine biraz daha hızlanarak dans etmeye başladık.

Come my love be one with the sea

Rule with me for eternity

Drown all dreams so mercilessly

And leave their souls to me

Kendimi narin bir çiçekmişim gibi Yiğit'in kollarına atarken beni geriye yatırmasına izin verdim. Kadının sesiyle uyumlu olacak şekilde birlikte doğruluyor, dönüyorduk.

Hızla dönüp kendimi Yiğit'ten uzaklaştırırken ona sırtımı döndüm. Onu göremesem de çektiği aşk acısını dansla yansıttığını biliyordum. Sadece birkaç saniye içinde tekrar yanıma geldi, beni kendine çevirdi ve tutkulu dansına devam etti.

Sonunda hissettiği öfkeyi dışa vurmak istercesine beni kendisine çekerken aynı agresiflikle dönerek kollarına ulaştım. Sanki onu yıllardır görmemiş bir âşığıymışım gibi yüzüne hasretle bakıyordum.

You will find the key to my heart

Bir elimi yüzüne doğru kaldırıp çok yavaşça aşağı indirdim. Sanki karşımda olmasına rağmen dokunmam yasaktı.

We'll never be apart

Yiğit bu hareketi ona acı veriyormuş gibi beni geriye ittikten sonra dönerek ondan uzaklaştım. Birkaç adım attıktan sonra tekrar arkamı döndüm ve koşarak kollarına atladım.

Yiğit, sanki bunu yıllardır yapıyormuş gibi ustalıkla belimden yakalayıp beni kaldırarak etrafında dönerken bakışlarımız kenetlendi. Ve ses, '*And you will never end...*' derken beni yavaşça aşağı indirdi ama gözlerimiz arasındaki bağı hiç koparmadı.

Müzik yavaşlarken sanki hastalığa yakalanmış, ömrümün son saniyelerini geçiriyormuşum gibi kendimi yavaşça Yiğit'in kollarına attım. Bana ayak uydurarak diz çöktükten sonra alnını kederli bir şekilde boynuma yasladı ve ölümümün acısını çekti.

Ama o an ölen Calypso değil, Davy Jones'un duygularıydı.

Müzik durduktan sonra yavaşça başımı kaldırdım ve kapattığım gözlerimi araladım. O sırada Yiğit de başını kaldırmış, bakışlarını benimkilere sabitlemişti.

Gözlerinde tam anlamıyla karışıklığın resmi vardı. Kafasında iç içe geçen düşünceler gözlerine yansımıştı fakat ben herhangi birinin ucundan yakalayamıyordum bile.

Eğitmenimiz, "Vay," derken bakışlarımızı birbirimizden ayırdık. Arkadaşlarım, kulüp öğrencileri... Herkes bize şok içinde bakıyordu. "Bu iyiydi."

"Cidden," diye katıldı Efe. "Sizde ne cevherler varmış!"

Kibarca gülümseyerek teşekkür ettim ve Yiğit'ten destek alarak doğruldum. Dansın etkisinden çıkamamıştım.

Eğitmen sınıftan çıkarken Yiğit ve Buğra da kantine gitmek üzere yanımızdan ayrıldı. Kalanımız sohbet ederken Belçin beni köşeye çekip, "Çok iyi dans ettiniz," diye fısıldadı.

Dudaklarımda bir tebessüm oluşurken, "Teşekkürler," diye fısıldadım. "Ama niye gizli gizli konuşuyoruz?"

"Şey, bana kızar mısın, bilmiyorum ama ben Yiğit'in senden hoşlandığını düşünüyorum." Yaşadığım şaşkınlıktan dolayı gözlerim kocaman açılırken Belçin, sözünü kesmeme fırsat vermeden konuşmayı sürdürdü: "Sizi dans ederken görünce emin oldum. Aranızda bir çekim var."

Kaşlarım çatılarak, "Saçmalama," desem de sözleri kafamın karışmasına neden olmuştu. "Nereden çıkarıyorsun böyle şeyleri?"

Tek kaşını kaldırarak, "Kendinizi dışarıdan gördünüz mü hiç?" diye sordu. "İnanılmazdınız."

"İnanılmazdan kastın ne?"

"Yani, nasıl desem..." derken bakışlarını kaçırdı ve doğru kelimeleri bulmak ister gibi gözlerini kıstı. "Bir elmanın iki yarısı gibi."

Konuşmamızın bir bölümüne şahit olan Açelya, "Kafasını bulandırma şunun," diye araya girdi. "Zaten başımızda bir Sarp var, bence yeterli."

"Ben de onun için diyorum ya işte," dedi Belçin. "Eğer Yiğit'le aralarında böyle bir şey varsa Sarp'ı daha fazla oyalamasının anlamı ne?"

"Şimdilik bu konuyu kapatalım," dedi Açelya. "Öyle bir şey varsa ortaya çıkar, çıkmıyorsa yoktur. Boşuna kızın aklına sokma."

Ikisi kendi arasında tartışırken mesaj geldiğini göstererek bakışlarımı titreyen telefonuma çevirdim. İkisinin tartışmasından sıyrıldığım için kendimi şanslı sanıyordum.

Fakat görünen o ki yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştum.

Suratımın asıldığını gören Belçin ve Açelya, ne olduğunu anlamak üzere tartışmalarına ara verip bana döndüler.

"Sorun nedir?" diye sordu Açelya. "Mesaj kimden?"

"Atlas."

Sıradaki soru Belçin'den gelmişti: "Ne istiyormuş?"

"Bu akşam beni evine çağırıyor."

"Ne için?"

Sorularını cevaplamadan önce sertçe yutkunmam gerekmişti. "Yağmur benimle konuşmak istiyormuş. Bir de beni Bahadır'la tanıştıracakmış."

Açelya, anımsamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. "Bahadır mı?"

Başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. "Hiç tanımadığım, küçük erkek kardeşim."

6. BÖLÜM

DOĞUM GÜNÜ HEDİYESİ

Karşısında durduğum apartmana bakarken kuvvetle atan kalbimi dizginlemeye çalışıyordum. Buraya daha önce gelmiş olsam da ilk kez gelmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Atlas'a olumlu bir cevap verip vermeme konusunda ciddi bir ikileme düşmüştüm. En başta Yağmur'un ayağına gitme düşüncesi midemi bulandırdığı için direkt reddetmek geçmişti içimden ama Bahadır'ı o kadar çok merak ediyordum ki... Kendimi bu eve gelmekten alamamıştım.

Kapı zilini çalmamla kapının açılması bir oldu. Derin bir nefes alıp apartmana girdim.

Beni kapıda karşılayan Atlas, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Gelmene çok sevindim," dedi.

Buraya gelmeden önce bu konuyu konuşsam da annesi ve babasından bahsederek, "Evde değiller, değil mi?" diye sordum.

"Merak etme," dedi. "Bu gece arkadaşlarında kalacaklar."

Derin bir nefes alıp salona doğru ilerlediğimde gördüğüm ilk şey, kahverengi yemek masasının başında ders çalışan bir oğlan çocuğu oldu. Kitaplarına o kadar odaklanmıştı ki bizi fark etmedi.

Bahadır'ın daha önce fotoğrafını görmüştüm ama ilk kez onu kanlı canlı karşımda görüyor ve bu kadar detaylı inceleme

fırsatı buluyordum. Babasına benzeyen yeşil gözleri vardı ama ağabeyi ve ablasının aksine saçları benimki gibi kahverengiydi. Çocuğun yüzünü incelerken çene yapısından burnuna hatta bakışlarına kadar bana benzediğini fark etmemle gözlerim kocaman açıldı.

Babamın beni unutmak, geçmişte bırakmak için dünyaya getirdiği oğlu neredeyse benim kopyamdı. Bu ilahi adalet miydi yoksa evrenin komik olmayan bir şakası mı?

Atlas sessizce omzuma dokununca başımı ona çevirdim. Bir şey söylemeden eliyle yanına gitmemi işaret edip içeri doğru ilerledi. Yeterince uzaklaştıktan sonra, "Zar zor ders çalışıyor, şimdi onu bölmeyelim," dedi. Ardından önünde durduğumuz odanın kapısını işaret etti. "Siz konuşun, sonra Bahadır'la tanışırsın."

Atlas, başımı onaylayarak salladıktan sonra kapıyı hafifçe tıklattı. Ardından kapıyı açıp çok şaşırtıcı bir şey yaptı. Beni içeri itti ve hızla kapıyı kapatıp arkamdan kilitledi.

Mor pijama takımıyla yatakta telefonunu kurcalayan Yağmur, aniden yatakta ayağa kalktı ve dehşet içinde bana baktı. "Ne işin var senin burada?"

Bir elimle kapıyı gösterip, "Atlas dedi ki," diyecek oldum ama her şeyin kafamda bir yapbozun parçaları gibi yerine oturmasıyla sessiz kaldım. Bozulan sinirlerim yüzünden suratımda oluşan gülümsemeyi engelleyemiyordum. "Tabii ya," dedim. "Senin gibi bir kaşarın iyi niyetli olup benimle konuşacağına inanmak aptallıktı zaten."

Yağmur uğradığı hakaret karşısında öfkeden kıpkırmızı kesilirken yatağın üzerindeki yastıklardan birini alıp bana fırlattı. Yastığı havada kapıp daha sert bir şekilde ona geri fırlattım. Öyle ki dengesini kaybedip yere yapışmasına neden oldum.

Tekrar doğrulurken bu sefer komodinin üzerindeki siyah çalar saati kapıp bana fırlattı. Saatin dizime çarpmasıyla acı içinde inledim ve günlerdir içimde biriken öfkeyi serbest bırakıp Yağmur'un üzerine atladım.

Atlas Yavuz

"Ağabey." Bahadır'ın sesini duyduğumda titreyerek arkamı döndüm. "Kapı mı dinliyorsun?"

Yedi yaşındaki kardeşimin beni böyle bir şey yaparken yakalaması yanaklarımın kızarmasına neden olurken, "Yok canım," dedim. Ardından kulağımı tekrar kapıya dayayıp, "Şu arada kalmış tozları görmeye çalışıyorum. Sonra hep birikiyor, pis kalıyor," diye durumu kurtarmaya çalıştım.

Bahadır yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyordu. İçeriden çığlık ve küfür sesleri yükselince az önceki konuyu unutuverdik.

"Neler oluyor?"

Kardeşimin sorusuna, "Eylül geldi," diye yanıt verdim. "Yağmur'la konuşuyorlar."

Bahadır'ın gözleri ışıldarken dudaklarında kocaman bir sırıtma belirdi. "Hep bahsettiğin Eylül ablam mı?" diye sordu. Hakaretler tekrar yükselince Bahadır'ın gülümsemesi de yavaşça soldu. "Onlar iyi mi?"

Ne söyleyeceğimi, durumu nasıl toparlayacağımı bilemiyordum. "Kadınlar biraz karmaşık canlılardır," dedim. "Büyüyünce öğrenirsin." Bahadır pek tatmin olmamıştı ama "Oyun oynayalım mı seninle?" diyerek dikkatini dağıttım.

Kardeşimin yüzünde bir gülümseme oluştu ve sevinçle, "Olur," dedi. "Oynayalım."

Bir kolumu omzuna atıp salona giderken çığlık çığlığa bağıran kızları arkamızda bıraktık.

Eylül Cesur

Yağmur'la birbirimizi deli gibi hırpaladığımız, küfür ve hakaretlerin havada uçuştuğu kavganın ardından duvar kenarına çökmüş, nefes nefese kalmıştım. Yağmur ise yatağın üstünde oturuyor, tekmelerimi savurduğum dizini ovuşturuyordu.

Pijamasını kaldırıp kıpkırmızı olan bacağına baktıktan sonra öfkeli bakışlarını bana dikti. "Şerefsiz köpek," diye hırladı. "Resmen bacağımın üstünde tepinmişsin."

"Beter ol."

Yağmur, bir şey söylemek yerine komodinin üstünden bir bardak su doldurup titreyen elleriyle yavaşça içti. Sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın ardından, "Her şeyimi elimden aldığını düşünerek bana büyük bir iyilik yaptın," dedim. "Meğer tek eksiğim dostlarımın gerçeği bilmesiymiş. Umduğun gibi güvenlerini kaybetmedim."

Yağmur, sinir bozucu bir gülümseme takınıp, "Ne fark eder ki?" dedi. "Her şeyi anlatan kişi sen olsaydın seni affederlerdi ama onlara her şeyi söyleyen benim. Sana söylemeseler de yalancı olduğunu düşünecekler."

Yavaşça doğrulup yatağa, Yağmur'un yanına oturdum. "Kendini çok zeki zannediyorsun, değil mi?" Yağmur soruma cevap vermek yerine suratıma bakmakla yetindi. "Ama sana bir sır vereyim, biz insanların duyguları vardır ve acının, kırılan bir kalbin ne demek olduğunu iyi biliriz. Acı çekmek ruhu olgunlaştırır ama insan acısını paylaştığı an özgürleşir, acısını paylaştığı kişiyle yakınlaşır. Ne kadar aksini umsan da günün sonunda bu gerçeği değiştiremezsin."

Yağmur, dolan gözlerini kaçırmak ister gibi kafasını çevirince, "Belki de bu gerçeği bilmiyorsundur," dedim. "Belki de kimse seninle mutsuzluğunu paylaşmamıştır. Belki de kimse seni o kadar yakın görmemiştir ama bunun için onları suçlayamayız, öyle değil mi, Yağmur? Sen kendinden başka kimsenin acısını umursamazsın."

"Bu doğru değil."

"Zavallı bir bencilsin ve bu gerçeği asla değiştiremeyeceksin."

"Ben mi zavallıyım?" Öfkeyle çıkan sesine rağmen bana bakamıyordu. "Yoksa babasının bile reddettiği sen mi?"

Sözleri ne kadar bıçak gibi olsa da arkama yaslanıp hissettiklerimi gizledim. "Ben babasız büyüdüm, doğru ama sen babanla büyüdün de ne oldu? İkimize de aynı sevgisizliği gösterdi. Beni reddederek, seni bağrına basarak." Bir elimi çeneme götürüp düşünür gibi yaptım. "Belki de benden nefret etmenin sebebi budur." Ne söyleyeceğimi merak ederek bana baktı. "Bana bok gibi davransa da duyguları konusunda dürüst oldu. Ben, neyin ne olduğunu bilerek büyüdüm ama sen, hep onun ilgisini umarak yaşadın."

Yağmur artık gözyaşlarını gizleyemiyor, bunun için çabalamıyordu da. "Her şey senin ve annenin yüzünden oldu," dedi. "Hayatımız, sizi tanıdıktan sonra mahvoldu."

"Bu konuda annemi savunmayacağım," dediğimde şaşkınlığını bana bakmasa da hissettim. "Evli olduğunu öğrendiği an babandan vazgeçmeliydi, bu onun suçu ama bir kere olsun kendine dürüst ol." Yağmur kendine engel olamayarak bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Annem olmasa da başka bir kadın olurdu, öyle değil mi?" Yağmur bir şey söylemedi ama büzülen dudakları, hak verdiğinin ispatı gibiydi. "Senin baban sadakatsiz, güvenilmez bir adam ve bunun suçlusu ben değilim. Bu dünyaya

gelmeyi ben seçmedim, onun biyolojik babam olmasını ben istemedim ama sen, bile isteye benim canımı acıtmak için çabaladın." Yağmur, sarf ettiğim her sözle birlikte daha çok gözyaşı döküyordu. "Seni kötü bir insan olarak görmemin nedeni bu. Sana hiçbir şey yapmadığım, zarar vermek istemediğim hâlde benden hayatımı çalmaya çalıştın."

Yağmur başını önüne çevirirken, "Ben kötü bir insan değilim," diye fısıldadı. "Neden benim yaşadıklarımı kimse görmüyor?"

"Anlatmak yerine saldırmayı seçiyorsun çünkü."

"Anlatsam kimsenin anlamayacağını biliyorum."

Takdir eder gibi başımı salladım. "Geleceği görebildiğini bilmiyordum."

Yağmur, ıslanan yanaklarını elinin tersiyle sildi. Kafasının karıştığı, ne söyleyeceğini bilemediği aşikârdı. "Her şeyi senin üzerine yıkmak, empati kurmadan seni suçlamak çok kolaydı," dedi. "Hiçbir şeyi düşünmeme gerek yoktu."

"Sorgulamak, insanı bazı gerçeklerle yüzleştirdiği için can yakıcıdır." Ardından yavaşça yerimden kalktım. "Ben seni anlıyorum, Yağmur. Umarım bir gün sen de beni anlarsın."

Telefonumu alıp Atlas'ı aradım ve konuşmamızın bittiğini, kapıyı açmasını söyledim. Kapının önünde beklerken Yağmur, "Eylül," dedi. Ne söyleyeceğini merak ederek ona döndüm. Bakışları uzaklara dalmıştı. Bedeni buradaydı ama ruhu başka bir diyarda gibiydi. Tam o anda kapı açıldı ve Yağmur sözlerini tamamladı: "Babam seninle tanışmak istiyor."

Kalbimin durduğunu, nefes alamadığımı hissettim. Bir Yağmur'a bir de kapıyı açan Atlas'a bakıyordum.

"Şey," dedi Atlas. "Sana alıştıra alıştıra söylemeyi planlıyordum."

Atlas bir şeyler daha söylemeye hazırlanıyordu ama "Hayır," diyerek lafı ağzına tıkadım. "Hayır..."

İkisini baş başa bırakıp odadan çıktıktan sonra salonun girişinden gülümseyerek bana bakan Bahadır'la göz göze geldim. Öyle masum, öyle iyi niyetli bakıyordu ki insanın kalbinin yumuşamaması için taş kalpli olması gerekirdi.

Yanına yaklaşıp tokalaşmak isteyerek elimi uzattım. "Merhaba, Bahadır."

Bahadır ona uzattığım elimi görmezden gelerek hızla bana yaklaştı ve kollarını belime doladı. "Merhaba, abla."

Ne beklediğimi bilmiyordum ama böyle sıcak bir karşılama beklemediğim çok açıktı. İçimde çok garip bir duygu patlaması yaşanırken akmakta ısrarcı olan gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyordum. Kollarım, otomatik olarak Bahadır'ın bedenine sarıldı.

Atlas yavaşça yanımıza gelip içten bir gülümsemeyle bizi izlerken Yağmur da uzakta, yüzünde bir acı ifadesiyle bize bakıyordu. Söz konusu Yağmur olduğunda benimle ilgili hisleri oldukça tahmin edilebilir olurdu fakat şu an ne düşündüğünü kestirmek zordu.

"Sonunda tanıştınız," dedi Atlas. Bakışları, hissettiği mutluluğu ayna gibi yansıtıyordu.

Bahadır, Atlas'a cevap vermek yerine elimden tutup beni içeri sürüklerken, "Gel," dedi. "Abim yeni bir oyun almış, birlikte oynayalım."

Ne söyleyebilirdim ki? Dudaklarımda oluşan bir tebessümle peşinden sürüklendim.

O evden çıkarken bir yarımı orada mı bırakmıştım yoksa tamamlanmış mıydım, bilmiyorum. Tek bildiğim küçük kolla-

rıyla bana sımsıkı sarılan bir çocuğun içimde bir şeyleri darmaduman ettiğiydi.

Yağmur'un söyledikleriyse... Bu en kötüsüydü. Onunla tanışma düşüncesi bile canımı yakıyordu. Bir elimi şakaklarıma götürüp derin bir nefes aldım. Ellerimi cebime götürüp kış aylarında olmamıza rağmen hafifçe, ılık ılık esen rüzgâr eşliğinde yürümeye başladım. Saatin kaç olduğunu görmek için telefonuma bakmıştım ki hiç beklemediğim birinin aramasına şahit oldum.

"Alo, Yiğit," dedim meraklanarak. "Bir şey mi oldu?"

Yiğit beni beklediğim sokağın köşesinden eski model, mavi bir arabayla almaya gelince hızla kapıyı açıp koltuğa kuruldum. "İyi misin, ne oldu?"

Sarı saçları pek özenli durmadığı gibi paspal da değildi. Üzerine siyah bir polar ve kot pantolon geçirmişti. Heyecanla böyle bir soruyu sormam onu şaşırtmış gibi kaşlarını çattı. "Bir şey mi olması gerek?"

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırırken, "Daha provalarda birlikteydik," dedim. "Arayıp buluşmak isteyince telaşlandım."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılırken, "Bir şey yok," dedi. Ardından arabayı çalıştırıp sözlerine devam etti: "Sadece seni görmek istedim."

Şüpheci tarafım kötü bir şeyler olduğuna dair endişelenmeyi sürdürse de bu konuyu uzatmak yerine, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Benim için özel bir yere," dedi. "Kış günü bu kadar güzel hava bulamayız, bulmuşken tadını çıkaralım, değil mi?"

Yiğit'in davranışlarını anlamsız bulmamak elde değildi. Gaza basarken, "Bir sorun olmadığına eminsin, değil mi?" diyerek doğrulama ihtiyacı hissettim.

"Gerçekten bir sorun yok," dedi. Bakışları güven vermek ister gibiydi. "Olsaydı bu kadar sakin olmazdım, emin olabilirsin."

"E, neden buradasın o zaman?" Sabrımın taşmasıyla sesimi yükseltince bir kahkaha patlatıverdi.

"Bak, daha acemi şoför sayılırım. O yüzden araba kullanırken lütfen benimle tartışmaya girme."

Yiğit'in gülüşü ve ciddiyetsiz cevabı daha fazla sinirimi bozunca konuşmayı sürdürmek yerine camdan dışarı baktım. Belli ki tek kelime etmeyecek, aksine sinirlerimi bozacaktı.

Yaklaşık yirmi dakikalık bir yolculuğun ardından Ataköy Marina'ya gelmek zaten karışık olan kafamın iyice allak bullak olmasına neden oldu.

Araladığım araba camından burnuma tuzlu su kokusu çarpıyordu. Kasım ayına rağmen ılık bir ilkbahar havası vardı. Yıldızlar, sanki kasvetli geceyi aydınlatmak ister gibi ışıl ışıl gökyüzünde dans ediyordu.

Yiğit, arabayı park ettikten sonra indi. Arabadan inmeden nereye gittiğini izledim. Marinaya doğru birkaç adım attıktan sonra yokluğumu fark ederek arkasını döndü ve eliyle yanına gitmemi belirten bir işaret yaptı.

Dürüst olmak gerekirse bu şekilde emrivaki yapması, beni ürkütmesi ama buna rağmen bir açıklama yapmaması hiç hoşuma gitmemişti. Bu yüzden hissettiğim memnuniyetsizliği yüzüme yansıtarak arabadan yavaşça indim.

Yiğit'in memnuniyetsizliğimi fark ettiğinden emindim fakat sessizliğini koruyor, benimle konuşmak yerine önden ilerleyip bana yolu gösteriyordu.

Ellerimi ceplerime sokup peşinden ilerledim. İkimiz de tek kelime etmiyorduk. Öyle ki duyulan tek ses, teknelere çarpan dalgaların sesiydi.

Limanda bir süre ilerledikten sonra Yiğit, küçük bir sandalın önünde durup bana baktı. Onca lüks yatın arasında bu küçük, beyaz sandalı gururla sunması ona olan öfkeme rağmen yüzümde bir tebessüm oluşmasına neden oldu.

"Ne?" dedi Yiğit, gülmeme bozulmuş gibiydi. "Ben de isterdim dokuz katlı, lüks bir yat almayı ama param buna yetti, ne yapayım?"

"Bir şey demedim," diyerek kendimi savundum. Bir yandan da kollarımı iki yana kaldırmıştım.

Yiğit gözlerini kısarak bir bakış atmakla yetindi. Ardından sandala çıktı ve bir elini bana uzattı. Uzattığı elini sıkıca kavradıktan sonra yanına atladım. Yiğit, sandalla liman arasındaki kırmızı, kalın ipi çözerken sandalın bir ucundaki tahtaya oturdum.

Yiğit kürekleri yavaşça hareket ettirip denizde açılmamızı sağlarken, "Umarım alabora olmayız," diye alaycı ama biraz ciddiyet barındıran bir yorumda bulundum.

Yiğit'in bana güven vereceğini zannediyordum ama "Umarım," deyince gözlerimi şaşkınlıkla araladım. Üstelik tam o anda bir dalganın bizi sarsması hiç yardımcı olmamıştı.

Yüzümdeki ifade Yiğit'i eğlendirmiş olacak ki dişlerini göstererek sırıttı. "Korkma," dedi.

"Nasıl korkmayayım, Yiğit?" dedim. "Sabahtan beri garip bir gizem içindesin. Bozulduğumu fark etmene rağmen gülüp şakalar yapıyorsun."

Çıkışımdaki ciddiyeti anladığından olsa gerek, gülümsemesi yavaşça soldu. "Özür dilerim," dedi. "Seni bu kadar telaşlandır-

mak istememiştim ama marinaya gittiğimizi söylesem yine bir ton soru soracaktın."

"Elbette soracaktım."

"Ama bazen bazı şeylerin cevabını kelimelerle değil, yaşayarak öğrenmen gerekiyor." Sessiz kaldığımı görünce devam etti: "Bana biraz süre ver de sana güzel bir cevap vereyim."

Şehrin ışıkları gitgide azalırken ellerimi ceplerime soktum. Rüzgâr yüzümü yalayıp geçerken ve saçlarımı savururken bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Burnuma dolan deniz kokusu ile âdeta bir şölenin içindeymişiz gibi parıldayan yıldızlar bir araya gelince tarifsiz bir huzur ortamı oluşuyordu.

Yiğit sonunda durmaya karar verip arkasını döndü, sandalın ucundaki tahtanın altında gizlenen gaz lambasını çıkardı. Ardından gaz lambasının üstündeki cam hazneyi kaldırıp brülörü de pratik bir şekilde söktükten sonra biraz boşluk bırakacak şekilde yağı dikkatlice yağ haznesine döktü. O, tüm bu işlemleri ezbere yaparken yeni bir şey öğrenen anaokulu öğrencisi gibi heyecanla ve bir o kadar dikkatle ne yaptığını izliyordum.

Gaz lambamız sonunda yanınca eksik bir parça tamamlanmış gibi hissettim. Huzur veren mavi geceyle gaz lambasının titrek ışığı müthiş bir uyum içindeydi. Bu kadar basit ve küçük bir eşyanın, içinde bulunduğumuz ortamı bu kadar değiştirmesi hayret vericiydi.

Yiğit, bana biraz daha yaklaşacak şekilde yanıma yerleştikten sonra gaz lambasını önümüze koydu; telefonunu çıkarıp geceye uygun, insanın ruhunu dinginleştiren bir şarkı açtı.

Beni Kendinden Kurtar[2] adlı şarkı kulaklarımızı doldururken birlikte gökyüzünü izledik. Yiğit'in dizi benimkine ara ara çarpıyor, bu küçük temas heyecanlanmama neden oluyordu.

[2] Direnç Utku Kaçmaz ve Dorukcan Ereşter tarafından yazılan, Perdenin Ardındakiler adlı grubun seslendirdiği şarkı.

"Sanırım seni buraya neden getirdiğimi artık anlamışsındır."

Böyle düşünmekte hakkı vardı. Görünen o ki Belçin'in söylediklerini umursamamakta hata etmiştim. "Sanırım anladım."

Bir insanı içine çekip boğacak türden derinlikteki bakışlarını bana çevirdi. İster istemez ben de gözlerimi gökyüzünden ayırıp ona doğrulttum.

Bir elini rüzgâr yüzünden dağılan saçlarımı düzeltmek üzere kaldırırken, "Yiğit," dedim. "Ben senin tanıdığın Eylül değilim. Gerçekte nasıl bir aileye sahip olduğumu bile yeni öğrendin. O yüzden pişman olacağın şeyler yapma."

Cevap vermeden önce gözlerimin içine bakıp birkaç saniye bekledi. Kelimelerini özenle seçtiği aşikârdı. "Bir insanı tanımak tam olarak nedir? En sevdiği renk, ailesinin ne işle meşgul olduğu gibi gereksiz bilgileri ezberlemek mi yoksa onunla dünyaya aynı pencereden bakabilmek mi?"

Samimiyetle sorduğu bu soru ne olduğumu şaşırmama neden olurken, "İnanıyor musun, bilmiyorum ama seni anlıyorum," dedi. Sıcacık avucu elimin etrafını sararken konuşmayı sürdürdü: "Bu, babanla olan sorunlarını bilmemden daha önemli değil mi?"

Sözleri beni köşeye sıkıştırırken ne diyeceğimi bilemeyerek gözlerimi kırpıştırdım. Bir yanım ona hak verirken diğer yanım, söylediklerinin doğruluğundan o kadar da emin değildi.

Az önce düzelttiği ama rüzgâr yüzünden tekrar uçuşan saçlarımı yavaşça geriye atarken yüzü, olması gerekenden biraz daha yakındı. Uyuşan dilim, her ne kadar konuşmamı engellese de cılız bir şekilde, "Yiğit," diye fısıldadım fakat lafımın devamını getiremedim. Hoş, konuşabilsem tam olarak ne söyleyeceğimden emin değildim.

Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirirken, "Eylül," diye fısıltıyla karşılık verdi.

Ve hemen ardından dudakları, dudaklarımın üstüne kapandı.

Yiğit'in dudakları, dudaklarımın üstünde dans ederken bana sonsuzluk gibi gelen bu anda, zihnimde sıralanan birçok şey vardı. Şu an onu öpmekle hata mı yapıyordum? Onu itip uzaklaştırmalı mıydım? Ona nasıl bir cevap vermeliydim? Ondan hoşlanıyor muydum?

Sarp...

Zihnime düşen tek bir isim, geri kalan tüm düşünceleri yok ederken titreyerek geri çekildim. Sadece birkaç saliseliğine olsa da Sarp'ın beni öpüşü aklıma düşmüş, bir elektrik kıvılcımının vücudumdan geçmesine neden olmuştu.

Kendimi geri çekişim, Yiğit'in ne olduğunu şaşırmış bir şekilde bana bakakalmasına neden oldu.

"Ö-özür dilerim," dedim kendimi iyice geri çekerken. "Ama inan, kafam çok dolu."

Dudakları hayretle aralanırken kırgınlığını yüz ifadesinden okuyabiliyordum. "Anladım," dedi kendini toparlamaya çalışarak. "*Sana vaktim yok*, demeye çalışıyorsun yani."

İşleri iyice batırdığımı düşünerek, "Lütfen, benden nefret etme," dedim.

Sanki küçük kızıyla konuşan bir baba gibi dudakları anlayışla kıvrılırken, "Senden nefret etmiyorum," dedi. "Seni seviyorum."

"Seni de kaybetmek istemiyorum."

Gözlerim dolarken Yiğit, iki elini yanaklarıma yerleştirdi. "Aptal kız," dedi. Yüzünde oluşan gülümseme, hüznünü giz-

lemeye yetmiyordu. "Beni kaybetmeyeceksin. Ne yani, beni sevmediğin için seni mi suçlayacağım? İçini rahatlatacaksa söyleyeyim, senden bir karşılık beklemiyorum. Tek istediğim duygularımı öğrenmendi."

Yüreğim yangın yeriydi ama Yiğit'in bu sakinleştirici sözleri az da olsa içime su serpmişti. Yiğit, alnıma bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi ve küreklere asıldı.

Sessizlik içinde geçen ve bana yıllar kadar uzun gelen yolculuğun ardından yurdun önüne geldiğimizde bir şey söylemek için Yiğit'e döndüm fakat ne söyleyeceğimi bilmiyordum. O da benimle aynı durumda olacak ki birkaç saniye suratıma baktıktan sonra yutkundu ve "İyi geceler," demekle yetindi.

"İyi geceler."

Arabadan indikten sonra Yiğit'in gaza basıp uzaklaşmasını izledim.

"Eylül."

Tam yurdun demir kapısını itecekken adımı zikreden sesi duymamla yerimde kalakaldım. Yavaşça arkamı döndüğümde Sarp'la karşı karşıya kalmak, derin ve titrek bir nefes almama neden oldu.

"Sarp."

Bakışlarını aşağı çevirirken bileğindeki saati gösterdi. Saat on iki olmak üzereydi. "Doğum günüme sadece birkaç dakika kaldı," dedi. "Ama biliyorsun, 10 Kasım olduğu için doğum günümü kutlamayı sevmem." Ardından boşluktaki bakışlarını bana çevirdi. "Yine de seni görmek istemiştim fakat görüyorum ki sen erkek arkadaşınlasın. Oysa onunla aranızda bir şey olmadığını söylemiştin."

Yiğit'i sarhoş bir şekilde taşımaya çalışırken Sarp'ı arayışımı ve ondan yardım isteyişimi anımsadım. "Bahsettiğin gün aramızda bir şey yoktu zaten."

Gözlerini kırpıştırırken hayret ve öfkeyle sordu: "Şimdi var mı yani?"

Şu an çok ince bir çizgide olduğumuzun ve ona olabildiğince dürüst olmam gerektiğinin farkındaydım. "Benden hoşlanıyor."

Sanki çok şaşırtıcı bir şey duymuş gibi yapmacık bir hayretle kaşlarını kaldırdı. "Vay be, şaşırtıcı. Peki, sen ne hissediyorsun?"

"Benim için çok kıymetli bir dost," dedim. Sözlerim, gözlerimin önünde her geçen saniye öfkesinin katlanarak artmasına neden oluyordu. "Onu kaybetmek istemiyorum."

Sarp, sanki komik bir şey söylemişim gibi sırıtıp, "Onu kaybetmek istemiyorsun," diye beni tekrarladı. Ardından bakışlarını bana çevirdi. O gözlerde her zamanki yumuşak bakış yerine saf bir öfke görüyordum. "Ne var, biliyor musun? Senin için gerçekten değerli olduğumu hissetmiştim. Sonuçta benden o şekilde hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamasan da beni kaybetmekten korktuğuna inandırmıştım kendimi. Ama sen şimdi aynı şeyleri o çocuk için söylüyorsun. Özel olduğumu sanmakla ne büyük aptallık etmişim, öyle değil mi?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Böyle söyleme."

"Benim için güzel bir doğum günü hediyesi oldu," derken birkaç adım geri attı. "Ama bu sondu, Eylül."

"Sarp-"

Tam o an Sarp'ın bileğindeki saat, yeni bir güne girdiğimizi göstermek ister gibi öterken karşımdaki kırgın çocuk sözlerini devam ettirdi: "Benim için artık yoksun."

"Sarp!"

Fakat cevap vermek yerine koşar adımlarla arkasını dönüp motoruna atladı. Birkaç saniye içinde şoku atlatıp durması için ona doğru koştum ama Sarp, gazı kökleyip sokağı inleterek uzaklaştı.

Onun arkasından öylece bakakalmışken gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Sarp, avuçlarımın arasından kayıp gitmişti ve ben, onu durduramamıştım.

Sarp Vural

Hava her ne kadar kasım ayına göre ılık olsa da kış ayında motora binmek iliklerime kadar donmama neden olmuştu.

Bakımsızlığı her hâlinden belli olan asansöre binip evimin olduğu kata çıkarken boşluğa bakıyor ve gördüklerimin zihnime düşmesini engellemeye çalışıyordum.

İçimdeki derin öfkeyi hissedebiliyordum ama bu öfkenin kime karşı olduğunu kestiremiyordum. O piçe mi, Eylül'e mi yoksa aptal gibi bana her söylenene inandığım ve boş umutlara kapıldığım için kendime mi?

Başımı öne eğip avuç içlerimle gözlerimi ovuşturdum. Bu hareketin dikkatimi dağıtacağını ve aklımı anılardan kurtaracağını ummuştum ama gözlerimi kapatır kapatmaz zihnimin bana sunduğu ilk şey Eylül'ün gülümsemesi oldu.

Şöyle bir gerçek vardı ki Eylül, beynimin her bir köşesine ilmek ilmek işlenmişti ve onu oradan söküp atmak tahminimden zor olacaktı.

Yine de omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırdım, derin bir nefes aldım. Şu an mutsuz olabilirdim fakat bu kırgınlığın sonsuza dek sürmeyeceğinin farkındaydım.

Birileri sizi incitebilir, düşürebilir fakat bu sizin güçsüz olduğunuz anlamına gelmez. Güç düşmekle değil, ayağa kalkmak ve pes edip kendini bırakmak arasındaki seçimle ilgilidir.

Zihnim bu düşüncelerle dolup taşmışken ağır adımlarla asansörden indim ve daireme yöneldim. Kapıyı açtıktan sonra anahtarları portmantonun üstündeki kâseye fırlattım, montumu ve kaskımı yerine yerleştirdim. Ayakkabılarımı da çıkardıktan sonra zifiri karanlık evde ilerlemeye başladım.

Tam o anda korkudan yerimden sıçramama ve neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olacak bir şey oldu: Işıklar açıldı, genç bir adam ile yaşlı bir kadın ellerindeki konfetileri patlattı ve aynı anda, "Sürpriz!" diye bağırdı.

Yasemin teyzeyle Efken, yüzlerinde kocaman bir sırıtmayla bana bakarken bir elimle düşmemek için duvardan destek alıyor, diğer elimle deli gibi atan kalbimi tutuyor ve şok içinde onlara bakıyordum.

Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden bu şekilde kaldıktan sonra Efken, aniden Yasemin teyzeye döndü, "Yasemin, sana söylemiştim," dedi. "Aklı çıktı çocuğun."

Yasemin teyze, her zamanki memnuniyetsizliğiyle, "Aman," dedi. "Rol yapıyordur, inanma."

Ben daha kendimi toparlayıp soru sorma fırsatını bulamadan Efken açıklamaya girişti: "Kutlamalardan pek hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden güzel bir yemek yiyelim dedim. Kapıda Yasemin'le tanıştım. Tesadüf işte, tam asansörden indiğimde o da çöp atmaya çıkmıştı."

Yasemin teyzeye adıyla seslenmesindeki samimiyeti şimdilik yok sayarak, "Ya," dedim. "Ne büyük tesadüf, normalde kapıda hiç denk gelmeyiz."

Yasemin teyze, yaptığım imayı anladığından gözlerini kısarak bana bakarken Efken, hiçbir şeyden anlamamış bir şekilde gülümsüyordu. Sonunda kendimi toparlayarak doğruldum. Kalbimin ritmi yavaş yavaş normale dönerken, "Teşekkürler," demeyi nihayet akıl edebildim. "Çok iyisiniz."

İçten sözlerim Yasemin teyzeyi bile yumuşatırken birlikte mutfağa, benim için hazırladıkları masaya doğru ilerledik. Gerçekten de uğraşılmış bir sofraydı. Meyvesinden yemeğine her şeyi düşünmüşlerdi.

Biraz yemek yiyip sohbet ettikten sonra Yasemin teyze tek kaşını kaldırarak, "Senin canın mı sıkkın?" diye sorduğunda şaşırmadan edemedim.

"Hayır," diye geçiştirdim ama pek ikna olmuş gibi durmuyordu.

"O kızla mı ilgili?" diye sordu.

Efken, tek kaşını kaldırıp Yasemin teyzeye dönerek, "Eylül'den mi bahsediyorsun?" diye sordu.

İkisinin de bu konuyla ilgili uzun uzun konuşabileceğini anlayınca, "Uzatmayalım," diye kestirip attım. Artık Eylül'le ilgili bir şey duymak istemiyordum. "Zaten biri var hayatında, daha fazla bir şey söylemeye gerek yok."

İkisi de sessizlik içinde bakışlarını önüne eğdi. Yaklaşık birkaç saniye sonra Efken telefonunu çıkarıp, "Yasoş," dedi. "Sen ufaktan kendi dairene yaylan bakalım."

"O niye be?"

"Yani, Eylül'le şu an konuşmuyor olmamıza rağmen onu canımdan çok severim ama sonuçta bu çocuk da sonsuza dek Eylül'ün yasını tutamaz. Bir iki kızla tanışsın, kendine gelir."

Yasemin teyze biraz düşündükten sonra, "Doğru söylüyorsun, aferin oğlum," dedi. "Bana bu hayatın öğrettiği tek bir şey varsa o da erkeklerin beyniyle değil uçkuruyla düşündüğüdür. İki kızla tanışsın, hemen toparlar bu sapık."

"Öyle de demeyelim," diye savunmaya geçti Efken fakat benim aklım başka bir şeye takılmıştı.

Gözlerimi aralayıp, "Aferin mi?" diye sordum. "Aynısını ben söylesem ne sapıklığım kalır ne ırz düşmanlığım ama Efken yapınca, *'Aferin, oğlum,'* oluyor, öyle mi?"

Yasemin teyze cevap vermek yerine veda sözleri sarf ederek kalkınca, "Dur, dur," diyerek onu durdurmaya çalıştım ama ikisi de beni dinlemiyordu. Yaşlı kadın gittikten sonra, "Kimseyi çağırma, Efken," dedim. "Zaten bir kadın başımı yeterince ağrıtıyor, ikincisine gerek yok."

Efken, boş sözler söylüyormuşum gibi bana baktı. "Atalarımız, *'Çivi çiviyi söker,'* diye boşuna mı demiş sence?"

"Bence atalarımızla senin *çivi* kavramın biraz farklı."

Efken bana cevap vermek yerine bir süredir kurcaladığı telefonunu kulağına götürünce fısıltıyla, "Efken," dedim. "Saçmalama!"

Fakat bana cevap vermek yerine açılan telefona odaklanıp, "Alo?" dedi. "Dicle, nasılsın?"

Efken'in Dicle'yi araması, onu ve arkadaşını davet etmesinin üzerinden yaklaşık yarım saat geçmişti. Kavurmasını büyük bir iştahla midesine indiren Efken'e bakarken, "İş mi bu yaptığın?" diye sordum.

Efken, kavurma ve pilavla dolu ağzını kapatmaya zahmet etmeyerek, "Bir şey yapmadım ki," diye kendini savundu. "Alt tarafı seni birileriyle tanıştırmak istedim."

"Ben tanışmak istemiyordum ama."

Cevap vermeden önce birkaç saniye ağzındaki lokmayı bitirmeyi bekledi. Ardından, "Tanışmayıp da ne yapacaksın?" diye sordu. "Sonsuza dek yas mı tutacaksın?"

"Sonsuza dek mi?" dedim kaşlarım istemsizce çatılıp yüzüm buruşurken. "Eylül'le konuşalı üç saat oluyor."

"Adam olana çok bile."

Aniden aklıma gelen soruyla bakışlarımda şüphecilik belirdi. "Sen ve Dicle," dedim ama sorumun devamını getiremeden Efken hemen, "Hayır," diye yanıtladı.

"Neden?" dedim. "Seni dolandırdığında çok etkilenmiştin ondan."

"Asıl sebep bu," dedi sanki ortada anlamam gereken büyük bir şey varmış gibi. "Ben dolandıracağım kızları severim, beni dolandıranla işim olmaz."

Efken'e verecek bir cevap düşünmek zihnimi bulandırırken parmak uçlarımla şakaklarımı ovuşturdum. Konuşmaya devam edecektim fakat o an kapının çalmasıyla heyecanlanarak doğruldum.

Tepkimi gören Efken, benim aksime sakince ayağa kalkarken sırıtarak, "Sen de ahlaklı geçiniyorsun güya," diye kinayeli bir yorumda bulundu. "Dişinin D'sini duyar duymaz elin ayağın titredi."

Efken'e cevap vermek yerine ayaklanıp onun peşinden kapıya ilerledim. Efken, kapının deliğinden kimin geldiğini kontrol ettikten sonra kapıyı araladı.

Kapıyı açar açmaz yanındaki kıza nazaran bir adım daha önde olduğundan olsa gerek, doğrudan Dicle'yle göz göze geldim. Siyah, dar pantolonuyla uyumlu görünen siyah, deri bir

ceket giymişti. Kızıl saçları jilet gibi düzleştirilmişti. Sürdüğü maskara, kahverengi gözlerini ortaya çıkarmıştı.

Hemen yanındaki kız ise Dicle kadar dikkat çekmiyordu. Aksine ela gözlerini burada olmaktan huzursuzmuş gibi kaçırıyordu. Koyu kumral saçlarını tepeden atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde kot pantolon ve kot ceket vardı.

Kızlar ayakkabılarını çıkarırken, "Selam," dedi Dicle. "Beni özlediniz mi?"

"Beni dolandırmayacaksan evet."

"Söz veremem, fazla aptalsın."

Efken'in suratındaki gülümsemesi yavaş yavaş solarken hafifçe bana döndü. "Saçını başını yolarım ben bunun."

Gülüşümü gizlemek için başımı öne eğerken Dicle, ayakkabılarını çıkarıp kafasını kaldırdı. "Bir şey mi dedin?"

Efken'in gülümsemesi anında tekrar yüzüne yerleşirken içeri geçen Dicle'nin peşine takıldı ve bir yandan, "Yo," dedi. "Baksana Dicle, Furkan'ın banka hesabının şifresini biliyor musun?"

İkisi içeri geçerken kapıdaki kız öylece kalakaldı. Arkadaşının kendisini böyle ortada bırakmasına öfkelenmiş gibiydi. Ben, "Şey, ayakkabılarını çıkarıp içeri geç istersen," diyene kadar kapıda bekledi.

Kız botlarını çıkarırken kafamı arkaya yatırıp sohbete dalan ve bizi pek umursamayan Dicle ile Efken'e kısa bir bakış attım. Sessizlik o kadar rahatsız ediciydi ki, "Açsınızdır umarım," diye konu açmaya çalıştım. "Güzel bir sofra kurmuşlar benim için."

Kız botlarını çıkarıp tam karşımda duracak şekilde içeri geçerken, "Aç sayılırım aslında," dedi. Doğrudan yüzüme bakınca birkaç saniyeliğine duruldu, ardından önüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına attı ve belli belirsiz bir gülümseme sundu.

Çekingen tavrından az da olsa sıyrılmasından cesaret alarak tanışmak için elimi uzattım. "Merhaba," dedim. "Ben Sarp."

Sıcacık avucu, uzattığım elimi sıkarken, "Merhaba, Sarp," dedi. "Ben de Duygu."

7. BÖLÜM

NEMESİS'İN KIZI YENİDEN KAFESTE

14 Kasım...

Eylül Cesur

Önünde durduğumuz koca bina en az elli yıllıktı. Bahçesinde solmuş yapraklar birikmiş, kirlenmiş beyaz duvarların üzerine grafitiler yapılmıştı. Kahverengi kapısı tıpkı aynı renkteki tahta panjurları gibi kırıktı.

Saat akşamın altısıydı, hava kararmaya yüz tutmuştu fakat binadan o kadar ürkütücülük akıyordu ki sanki gece yarısıymış gibi hissediyordum.

Elindeki el feneriyle yolumuzu aydınlatan Buğra, "Hangi beyinsiz buraya gelme fikrini ortaya attı ki?" diye söylendi.

Belçin şaşırarak gözlerini kırpıştırdı ve Buğra'ya bakakaldı. "Şey, sen."

Terk edilmiş bir akıl hastanesini ziyaret etmek pek akıl kârı değildir. Tüm gün hepimizin dilinde bu cümle dolaşmıştı ama ne hikmetse şu an buradaydık; şehirden oldukça uzakta, muhtemelen ölsek bizi üç ay bulamayacakları bu tenha yerde.

"Deniz," dedi Yiğit. "Kamerayı açtın, değil mi?"

Deniz, sırt çantasındaki kamerayı çıkarırken, "İyice triplere girdiniz," diye söylendi. "Sanki Rusya'dayız."

"Burasıyla ilgili çok korkutucu efsaneler var ama," dedi Cansu.

Efe gözlerini hafifçe devirdi. "Cansu, Buğra bile anlattığı uydurma hikâyelere bu kadar inanmıyor, biliyorsun, değil mi?"

Cansu'nun Efe'yle laf dalaşına girmesini beklemiştim ama o, suratını düşürerek kafasını çevirdi.

Onu dans provalarında oldukça mutsuz bir şekilde gördüğüm günden beri bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyordum. Defalarca sorunun ne olduğunu sormama rağmen beni geçiştirmişti ama canının sıkkın olduğunu anlamak için kâhin olmaya gerek yoktu.

Açelya, bir adım öne çıkıp bahçeye açılan paslı kapıyı iterken kulak tırmalayıcı bir ses yankılandı. Hep birlikte yavaşça içeri geçerken yanıma Yiğit'in yaklaştığını gördüm.

Hafifçe bana eğilip, "Yanımdan ayrılma," diye tembihledi.

Gülümsedim. "Seni korumam için mi?"

Yiğit, gözlerini tehditkâr görünmeye çalışarak kıstı ama bakışlarından eğlendiği belli oluyordu.

Beni öptüğü günün üzerinden oldukça zaman geçmişti. İşin aslı, bu durumun arkadaşlığımızın önünde büyük bir engel olacağını varsaymıştım ama pek düşündüğüm gibi olmamıştı. İkimiz de hiçbir şey olmamış gibi rahat ve huzurluyduk.

Ya da ikimiz de oynadığımız role kendimizi inandırıyorduk.

Buğra, kırılmış tahta kapıyı itip girmemiz için olanak sağlarken burnuma doluşan küf kokusu yüzünden suratımı buruşturdum.

El fenerlerimizin sağladığı ışık dışında ortam neredeyse kapkaranlıktı. İçeri girdiğiniz an sağ ve sol taraftaki odalar sizi karşılıyordu. Odalardaki koltuklar yüzünden buraların hasta odasından çok oturma odaları gibi kullanıldığını varsaymıştım.

Önümüzde kocaman, kahverengi bir merdiven üst kata doğru uzanıyordu. Bu merdivenin sonlandığı noktada sağa ve sola olmak üzere iki yöne çıkan iki merdiven daha vardı. Duvarlar örümcek ağlarıyla kaplanmıştı ve neredeyse gördüğümüz her eşyada bir parmak kalınlığında toz birikmişti.

"Hasta odaları muhtemelen üst katta," dedi Deniz. Bir yandan da elindeki kamerayla etrafı çekiyordu.

"Deniz, güzel çek," diye uyardı Buğra. "Sonuçta anı olarak kalacak."

"Aynen," diye katıldı Efe. "Güzel çek ki yıllar sonra videoyu izleyip Buğra'nın ipiyle kuyuya inecek kadar aklımı kaybetmeme ne sebep olmuş olabilir diye düşünüp kendimi yiyeyim."

Buğra elindeki feneri Efe'ye doğrulturken yumuşak ve bir o kadar enerjik bir sesle, "Tebrikler," dedi. "Dikkat çekmeyi başardın."

Hep birlikte yukarı çıkmak üzereydik ki arkamızdaki Cansu, "Durun!" diye bağırdı. Onun bağırmasıyla birlikte hepimiz çığlık atarak Cansu'ya döndük.

"Cansu, umarım hayalet görmüşsündür, eğer beni boş yere korkuttuysan-"

Cansu, "Şşt!" diyerek Belçin'in lafını ağzına tıktı. Ardından boğazını temizleyip mistik bir ifadeyle öne çıktı. "Oradaki ruhlar, amacımız sizi rahatsız etmek değil," dediğinde hepimiz oflayarak kafamızı başka yönlere çevirdik. "Size zarar vermeyeceğiz."

"Bence zaten zarar *veremeyeceğimizi* biliyorlardır."

Deniz'in yorumunun ardından merdivenlerden çıkmaya başladık. Birbirimize sokulduğumuz için zorlukla adım atıyorduk.

Üst kata ulaştığımızda karşımıza çıkan ilk odaya girdik. Küçücük odada sadece bir yatak ve bir sandalye vardı. Yatağa serilmiş çarşaflar kirden simsiyah olmuştu. Beyaz duvarlara ise siyah sprey boyalarla hiç iç açıcı olmayan dini motifler çizilmişti.

Havaya yayılan mide bulandırıcı kokuyu alır almaz bir elimle burnumu kapattım ve istemsizce öğürme sesi çıkardım. "Burası ne kokuyor böyle?"

Efe gayet ifadesiz bir tonla, "Ben korkudan işemiş olabilirim, o kokuyordur," dedi.

Açelya suratını iğrenir gibi buruştururken parmağıyla duvarın köşesini işaret etti. "Sanırım kokunun kaynağı belli oldu."

Efe'nin yüzündeki ifadesizlik kendini koruyordu. "Ben hâlâ işemiş olabileceğimi düşünüyorum."

Açelya'nın gösterdiği yere bakınca tekrar oluşan öğürme isteğimi bastırmaya çalışırken, "Bir insan neden buraya tuvaletini yapar ki?" diye söylendim.

Yiğit, elindeki el fenerini çenesinin altına yerleştirip yukarı kaldırarak yüzünü aydınlattı. "Bunu bir insanın yaptığını nereden biliyorsun?"

Hep birlikte dışarı çıkarken Yiğit'in omzuna bir tane vurmayı ve "Hiç komik değil!" diye azarlamayı ihmal etmedim.

Bir başka odaya geçmek üzere koridorda ilerlerken Buğra aniden, "Susun," dedi. Sesindeki telaş hepimizi titretip derin bir nefes almamıza neden olurken işaret parmağıyla tavanı gösterdi. Kıstığı gözlerinden bir şeye odaklanmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

Dayanamayıp, "Ne oldu?" diye sordum.

"Şunu duydunuz mu?"

Tam olarak neyi, diye sormak üzereydim ki neredeyse boşalmış binada yankılanan belli belirsiz bir kahkaha sesi duydum. Sesin bir kadına veya erkeğe ait olup olmadığını anlayamıyordum. Şu an anlayabildiğim tek şey ne kadar korktuğumdu.

Efe, kollarını Buğra'nın bedenine sararken Buğra da aynı şekilde sıkıca Efe'ye sarılmıştı. Efe korkudan titreyen sesiyle, "Allah'ım," dedi. "Yalvarırım, şu ses kesilsin." Sonra sanki çok yetenek gerektiren bir şeymiş gibi, "Eğer ses kesilirse Cansu'dan çıplak fotoğraf istemeyi bırakacağım," diye ekledi.

Garip olan şey sesin aniden durmasıydı. Bu, o kadar şaşkınlık verici bir şeydi ki bir süre ne yapacağımızı bilemeden derin bir sessizliğe gömüldük. O an Yiğit'in kollarını bana sardığını fark etmemle yanaklarım kızardı.

Sessizlik, Efe konuşana kadar devam etti. "Şey, şaka yaptım Allah'ım."

"Bu kadar macera yeter," derken hafifçe Yiğit'ten uzaklaştım. "Haydi, gidiyoruz."

"Bir saniye," dedi Yiğit. "Sesin nereden geldiğine bakmayacak mıyız?"

Belçin, şok içinde gözlerini açarken, "Korku filmlerindeki üst düzey geri zekâlılar gerçekmiş meğer," diye mırıldandı.

"Bakın, sizi bilmem ama ben bu sesin mantıklı bir açıklaması olduğuna inanıyorum."

Buğra, bir elini dostane bir şekilde Yiğit'in omzuna koydu. "Yani sen bu ürkütücü sesin kaynağını anlamak için ilerlemek istiyorsun, öyle mi?" Yiğit başını olumlu anlamda salladı ve Buğra'nın arkadaş canlısı tavrı, sadece saliseler içinde buhar olup uçuverdi. Elleri, Yiğit'in boynuna dolanırken, "Seni ne yaparım, biliyor musun?" diye bağırdı.

Yiğit kendini hızlıca kurtarırken, "Siz gelmeyin," dedi. "Ben tek giderim."

Bunu söyledikten sonra Buğra'nın elindeki el fenerini alıp karanlığa doğru ilerlemeye başladı.

Yaptığı şey oldukça aptalcaydı, bunun farkındaydım fakat onu tek başına göndermeye gönlüm el vermiyordu. Omuzlarımı mutsuzlukla düşürüp peşinden ilerlemeye başladım.

İkimiz birden karanlığa ilerlerken arkadaşlarımın vicdanı sızlamış olmalı ki Deniz, "Bir insanın çevresinde hiç mi akıllı bir insan olmaz?" diye söylendi. Ona bakmak için arkamı döndüğümde arkadaşlarımızın da bizi izlediğini gördüm.

Yanımda yürüyen Açelya kollarını bedenine sarmış, titremesini bastırmaya çalışıyordu. "Annem küçükken 'Arkadaşların camdan atlasa sen de mi atlayacaksın?' diye bana kızarken cevabımın hayır olacağından çok emindi anlaşılan. Vah, zavallı kadın..."

Dürüst olmak gerekirse yaptığımız şey tam olarak buydu: Camdan atlayan birinin peşinden atlamak. Bu yüzden sinirlerim bozulmuş bir şekilde gülümsemeden edemedim.

İlerledikçe korkumuzun azaldığını düşünüyordum ki Buğra aniden, "Orada biri var!" diye bağırdı.

Hepimiz küçük çocuklar gibi tiz çığlıklar atarken el fenerlerimizi Buğra'nın gösterdiği yere doğrulttuk fakat görünürde hiçbir şey yoktu. "Tamam, tamam," dedi Buğra. Sesi az öncekine nazaran daha sakindi. "Gölgemmiş."

Efe, muhtemelen yıllardır yerinden oynatılmamış vazoyu kapıp Buğra'ya fırlatmak üzere kaldırdı. O an birkaç nesnenin yere düşme sesi gelince hepimiz donakaldık.

Yiğit, koridorun sonunu işaret ederken, "Ses oradan geliyor," dedi.

"Ne hoş!" dedi Buğra. "Ne yapalım yani?"

Yiğit, bir şey söylememişti ama o yöne doğru koşması başlı başına bir cevap niteliğindeydi. Saliseler içinde ona katılırken dudaklarımdan bir çığlık koptu. Korkutucu ve tehditkâr çıkmasını umduğum çığlığım, küçük bir kız çocuğununkinden farksızdı.

Arkadaşlarım da bize katılırken var gücümüzle bağırmaya başladık. Göz ucuyla arkama baktığımda Efe'nin hâlâ vazoyu tuttuğunu, karşısına çıkacak ilk şeye atmak üzere havaya kaldırdığını gördüm.

Koridorun sonundan sağa döndüğümüzde çığlıklarımıza, başkasına ait olan çığlıklar da eklendi.

Karşımızda on beş ila on altı yaşlarında üç erkek çocuğu vardı. Bu kadar kalabalık oluşumuz onları ürkütmüş gibi duvar kenarına çökmüş, birbirlerine sokulmuşlardı.

Deniz, ellerini titreyen dizlerine yaslayıp, "Sizin ne işiniz var burada?" diye sordu. Bir yandan da hararetle soluyordu.

En köşede duran çocuk, "Özür dileriz," dedi. "Arkadaşımız gelecekti, sizi o sandık, korkutmak istedik. Valla kötü bir niyetimiz yoktu."

Bir elimi delice çarpan kalbime götürürken derin bir nefes aldım. Dudaklarıma yerleşen rahatlatıcı gülümseme eşliğinde, "Yalnız bayağı iyiydiniz," dedim. Gülümsemem çocukların da yüzlerine bulaşırken, "O kahkaha sesini çıkaran hanginizdi?" diye sordum.

Ortadaki çocuğun gülümsemesi yavaş yavaş solarken, "Ne kahkahası?" diye sordu.

Sadece iki kelimeden oluşan bu sorusu kanımın çekilmesine neden olurken duruşumu dikleştirdim ve arkadaşlarıma baktım. Bakışlarından benimle aynı şeyleri düşündükleri anlaşılıyordu.

Sanki önceden sözleşmişiz gibi aynı anda çığlık atıp çıkışa doğru koşmaya başladık. Öyle ki mantık delisi olan Yiğit bile tiz çığlıklarıyla peşimizden koşuşturuyordu.

Korkunun öyle etkisindeydim ve buradan çıkmaya öylesine odaklanmıştım ki çocuklardan birinin, "Durun, durun!" diye arkamızdan bağırdığını ancak yolu yarıladığımda fark edebildim. "Bizdik o, şakaydı!"

Merdivenlerden aşağı üçer beşer atlayarak inerken kapının önünde on beş yaşlarında bir kız belirdi. Aslında onu korkutucu kılan hiçbir özelliği yoktu, sadece meraklı bakışlarla içeri giriyordu fakat onu görür görmez çığlıklarımız daha da kuvvetlendi.

Bu durum kızın da çığlık atmasına neden olurken Efe, bir adım öne çıkıp, "Defol, pis şeytan!" diye bağırdı ve elindeki vazoyu kıza doğru attı. Vazo, kızın ayaklarının dibinde paramparça olurken birbirimizi iterek koşmaya devam ettik.

Açelya'nın babasının arabasına nasıl koştuk, arabaya nasıl bindik, kendimi arabanın bagajında nasıl buldum, hiç bilmiyorum. O kadar çok korkmuştum ki aklımı kaybetmiştim neredeyse.

Geniş bagajda Buğra ve Belçin'le birlikte kilimin üzerine oturmuş, yaşanan olaylar hakkında konuşuyorduk. Her şey kafamızda mantıklı bir açıklamaya ulaşınca mutluluktan ağlayacak gibi olmuştuk.

Buğra, iğrenir gibi çenesiyle Yiğit'i göstererek, "Bir daha şunun aklına uyarsam ne olayım!" dedi. "Beyinsiz, altıma sıçtım senin yüzünden."

Hemen önümüzde, yolcu koltuğunda oturan Yiğit bıkkın bir şekilde saçlarını karıştırdı. "Böyle olacağını ne bileyim!" diye kendini savundu. "Ben Eylül'e hava atmaya çalışıyordum."

Yiğit bir an durdu, yorgunluktan kısılan gözlerini kocaman araladı ve doğrudan bana baktı. Ben de şok içinde gözlerimi kırpıştırarak Yiğit'e bakıyordum.

Buğra, dirseğini bağdaş kurduğu dizine yaslayıp eliyle yüzünü kapatırken, "Beyinsiz," diye mırıldandı.

Her şeyin normal olduğuna kendimizi inandırmıştık ama görünen o ki işler her zamankinden daha da karışıktı.

Yiğit'le aynı anda bakışlarımızı kaçırdık ve başka şeylere odaklandık.

Sonunda yurda gelip odamıza vardığımızda Açelya, "Ne demek bu akşam dövüşeceksin?" diye soludu. "Hem de Furkan denen o şantajcı için!"

Omuzlarımı düşürerek Açelya'ya baktım. "Sen de söylüyorsun, *şantajcı*. Beni sürekli Efken'le tehdit ediyor. Başka bir şansım olsa gider miydim sence?"

Açelya yaşananlardan oldukça mutsuz olduğunu ekşiyen yüzüyle gösterirken yatağa oturdu. "Bu sonsuza dek böyle devam mı edecek?"

Bu soruyu kendime defalarca sormuştum ama cevabı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Omuzlarımı silkerken dolabıma yöneldim ve kıyafetlerimi sırt çantama doldurmaya başladım.

"Dur, sana yardım edeyim."

Açelya ayaklanıp yanıma geldi ve havlularımı katlayarak çantama yerleştirmeye başladı. Çantamdaki bir şey dikkatini çekmiş olacak ki kaşlarını çatıp, "Bu ne?" diye sordu.

Bakışlarımı o yöne çevirip Açelya'nın elindeki bilekliği inceledim. Gümüş rengi ateş figürünün başı ve sonu siyah, kalın bir

iple bağlanmıştı. Bilekliğe atılan düğüm sayesinde boyu istenildiği gibi ayarlanabiliyordu.

Açelya'nın elindeki bilekliği alıp tekrar çantaya attım. "Sarp için bir hediye. Henüz verme fırsatım olmadı."

Açelya, düşünceli bir ifadeyle gözlerini kısarken bir elimden tutup yatağıma oturdu. Yanına otururken ne söyleyeceği konusunda oldukça meraklanmıştım.

"Eylül," dedi. "Nasıl hissediyorsun? Sarp konusunda yani... Şu an hayatında olmayışı senin için ne anlama geliyor?"

Açelya'nın sorusunu düşünmem için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. Bakışlarımı ondan çevirip pencereye odakladım. "Sarp, benim yaramaz yanım gibi," dedim uzaklara dalarken. "Onun yanında herhangi bir şey için dikkatli olmama, içimdeki dövüşçü kızı bastırmama gerek olmuyor. Kalbim kırıldığında benimle aynı dili konuşabiliyor, üstelik bunu kelimelere ihtiyacı olmadan yapıyor. Bir bakışıyla beni gülümsetebiliyor, içimi ısıtabiliyor. Beni bu kadar etkilemeye ne ara başladı, bilmiyorum. Tek bildiğim, onu her üzdüğümde ondan daha fazla üzüldüğüm."

Açelya, hafifçe araladığı dudaklarıyla bana bakarken, "Eylül," diye soludu. "Sen âşık olmuşsun."

Sanki dünyanın erişilmesi en zor sırrını vermiş gibi şaşkınlıkla suratına baktım. Ardından bir elimi havada sallayıp, "Abartma," diyerek ayaklandım fakat Açelya konuşmayı sürdürdü: "Neden duygularından kaçıyorsun? Ne hissettiğini biliyorsun işte."

Ona cevap vermek yerine eksik olan eşyalarımı hızlıca büyük sırt çantama doldurdum. Susacağını umuyordum ama beni şok eden bir cümle kurdu: "Cansu'nun bir şansı olsaydı eminim ki kardeşine onu sevdiğini söylemek için tereddüt etmezdi."

Gözlerim istemsizce kısılırken donakalmıştım. Yavaşça Açelya'ya döndüm. "Ne alakası var şimdi?"

"Çok alakası var," diyerek kendini savundu. "Ölümün var olduğu bu dünyada duygularını yaşamaktan korkmak o kadar acizce ki... İnsanlar, sürekli bir şeyleri erteleyerek yaşıyorlar ama erteledikleri şeyleri yaşayacaklarının garantisi olmadığının farkında bile değiller." Ardından dirseğini yatağıma yaslayarak uzandı. "Merak ediyorum da Sarp yarın ölse, hediyesini vermediğin için pişman olmayacak mısın?"

Ne söylemem gerektiğini bilemeyerek Açelya'nın suratına bakakaldım. Haklılığı yüzüme tokat gibi çarpmıştı, zihnimden bir sürü şey geçmesine rağmen onları kelimelere dökemiyordum. Hoş, Açelya'nın da cevap beklediği yoktu.

"Seni kapıda bekliyorum," derken doğruldu. "Ben de seninle geleceğim."

Normalde bu isteğini reddederdim ama söyledikleri yüzünden kafam allak bullak olmuştu ve kalan son birkaç beyin hücremi de Açelya'yla kavga ederek harcamak istemiyordum. Bu yüzden Açelya dışarı çıkarken başımı hafifçe aşağı yukarı salladım.

Nemesis'in kapısından içeri girerken gerginlikle Açelya'ya döndüm. "Bana bak," dedim, "Rezillik yok, söz verdin."

İçeri girerken bir yandan Açelya'yla konuşuyor bir yandan da etrafı inceliyordum. Buraya son geldiğimden beri bazı değişiklikler yapılmıştı. Çember'e nazaran daha geniş olan oturma alanının duvarları siyaha boyanmış, aynı renk mobilyalar alınmıştı. Baştan aşağı siyah olan odalardan hoşlanmaz, onları boğucu bulurdum ama burası o kadar profesyonelce düzenlenmişti ki boğucu değil, oldukça asil duruyordu.

Açelya tek kaşını kaldırıp bana bakarken, "Eylül," dedi. Bu soruyu defalarca sorduğumdan olsa gerek, yüzünde bıkkın bir ifade vardı. "Ben öyle biri miyim?"

"Yok canım," dedim abartılı bir ifadeyle. "Ne alakası var? Benimki de laf işte."

Yaptığım ironiyi anladığını belli ederek tehditkâr bir ifadeyle gözlerini kıstı. Muhtemelen bana laf sokarak ters bir cevap sunacaktı ki yanımıza gelen bir erkek dikkatini dağıttı. Furkan, yüzünde neşeli bir gülümsemeyle birden karşımıza çıkıp bir kolunu omzuma attı.

"Eylül," dedi. "Nasılsın? Keşke söyleseydin, ben alırdım seni."

"İyiyim, Furkan," dedim. Yanımdaki Açelya'nın duruşunun dikleştiğini göz ucuyla görebiliyor, konuşmamıza rağmen gerginliğini hissedebiliyordum. "Ben odaya geçip hazırlanayım."

Açelya'nın elinden tutup bir adım atmıştım ki Furkan, arkadaşımı göstererek, "Bizi tanıştırmayacak mısın?" diye sordu.

Açelya, önüne düşen kıvırcık saçlarını arkaya iterek, "Tanışmaya gerek görseydim tanışırdım," diye mırıldandı.

Furkan, bu cevap üzerine öyle afalladı ki neredeyse kendimi tutamayıp kahkahalarla gülecektim.

"Aleykümselam, aleykümselam."

Tanıdık bir ses duymamla yüzümdeki gülümseme yavaşça soldu. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi sıkı sıkı yumarken, "Lütfen, olmasın," diye mırıldandım fakat *Kuzey Güney* dizisindeki *Kuzey* karakterini taklit ederek ortama girecek az sayıda kişi tanıyordum. Arkamı döndüğüme Efe ve Buğra'yla göz göze geldim.

Hızla Açelya'ya dönüp, "Kimseye söylemeyecektin hani?" diye sitem ettim.

O da en az benim kadar şaşkın gibiydi. "Nereden bileyim geleceklerini?" diye kendini savundu.

"Hayırdır, Eylül?" dedi yanıma gelen Buğra. Bir elini Furkan'ın omzuna koymuştu. "Kim bu dalavereci?"

Şüphesiz ki Furkan istese başımıza bir kamyon adam toplardı ama bu etkileyici girişe o kadar şaşırmıştı ki dudaklarını aralamak dışında bırakın birilerine seslenmeyi, bir şey söyleyemedi bile.

Sessizlik sürmeye devam edince Efe, "Neye bakıyorsun, kardeşim?" dedi. Bir yandan da tehlikeli bir şekilde Furkan'ın üzerine yürüyordu. "Çay var, simit var; neye bakıyorsun?"

Buğra, *Kuzey Güney'den* alıntı yapmaya devam eden Efe'yi göğsünden itip Furkan'dan uzaklaştırırken bir yandan da, "Sakin ol, koç," diyordu. "Sabahki bölümde kaldı o."

"Furkan." Bizden yaklaşık yedi sekiz yaş büyük bir adamın bize yaklaşmasıyla donakaldık. Esmer adamın yapılı ve kas dolu vücudu, yıllardır spor yaptığını ele veriyordu. "Bir sorun mu var?"

Bir sorun mu var, derken âdeta *umarım yoktur,* diyordu. Kollarını göğsünün altında birleştirip duruşunu dikleştirirken bir doksanı geçen boyu yüzünden yanında küçük çocuklar gibi kalmıştık.

Az önce bağırıp çağıran Efe, süt dökmüş kedi gibi Açelya'ya yanaşırken, "Buğra'yla ikimizin bunu dövme ihtimali kaç sence?" diye fısıldadı.

"Bırak ikinizi," diye aynı fısıltıyla karşılık verdi Açelya. "Bizim tayfayı komple cebinden çıkarır."

Karşımda duran adama cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki ortama hızla ayak uyduran Buğra, "Yok yahu, ne sorunu?" dedi. Az önce sertçe tuttuğu omuza şimdi sarılıyordu. "Furkancığımla biraz şakalaşıyorduk."

Kendimi tutamayıp, "*Furkancığım* mı?" diye sordum. Buğra, bir şey söylemese de cevap niteliğinde ters bir bakış attı.

Sonunda şoku atlatan Furkan, kontrolün kimde olduğunu hatırlayarak Buğra'yla arasına mesafe koydu ve ondan cevap bekleyen adamı, "Sorun yok," diyerek gönderdi. Baş başa kaldığımızda dördümüze de pek arkadaş canlısı olmayan bakışlar sunarken, "Bence dizinizi evde izleyin," dedi. Sanki kendisi koca adamdı da bizler onun küçük çocuklarıydık. "Kendinizi role fazla kaptırırsanız rolden çıkamazsınız." Ardından bakışlarını bana çevirdi. "On beş dakikaya hazır olursun." Bunlar, yanımızdan ayrılmadan önce sarf ettiği son sözlerdi.

Açelya, takdir eder gibi başını aşağı yukarı salladı. "Yalnız sağlam posta koydu."

"Sayenizde dayak yiyecektik," diyerek Buğra ve Efe'ye döndüm. "Her horoz kendi çöplüğünde öter, unuttunuz mu? Neyinize güvenip böyle sivriliyorsunuz?"

Buğra, iğrenerek Efe'yi gösterirken, "Hepsi bu salak yüzünden," dedi. "Diziye başladığımızdan beri kendini Kuzey sanıyor."

"Çocuğa *dalavereci* diyen de bendim zaten," dedi Efe.

"Tartışmanın mantığı yok," dedi Açelya. Ardından bana döndü. "Sen rahat rahat hazırlan, biz izleyicilerin arasında seni bekliyor olacağız."

Arkadaşlarımın ilk kez beni izleyeceğinin farkına varınca heyecandan terleyen avuç içlerimi birbirine bastırdım. "Kötü dövüşürsem benimle alay etmeyin."

Efe suratını buruşturarak, "Saçmalama, Eylül," dedi. Beni motive edeceğini düşünerek ona dönmüştüm ki, "Her koşulda seninle alay edeceğiz," diyerek sözlerine devam etti.

Yanlarından ayrılmadan önce istemsizce gözlerimi devirmeden edemedim.

Çember'in aksine Nemesis'te özel bir odam yoktu. Hazırlanmak için bugün burada olmayan herhangi bir dövüşçünün odasını kullandım. Saçlarımı hızlı ve sıkı bir örgü yaptıktan sonra masanın üzerinde duran siyah bandajı kapıp parmaklarımdan geçirmeye başladım.

Zihnime birden Sarp'la ilk karşılaştığımız gün geldi. Gözüme o kadar yakışıklı görünmüştü ki dikkatimi dağıtmak için bandajlarımı bağlamada bana yardım etmesini istemiştim fakat bu pek işe yaramamış, daha da heyecanlanmama neden olmuştu.

Zihnim uzaklara dalıp gitmişken derin bir nefes aldım. Ne geçmişteydik ne de Sarp yanımdaydı. Üstelik işlerin böyle olmasını ben istemiştim. Bu yüzden bir çocuk gibi mızmızlanmayı bırakıp maça odaklanmalı, kazanmak için elimden geleni yapmalıydım.

Dövüş bittikten ve duş aldıktan sonra arkadaşlarımla birlikte kapının önünde Furkan'ın paramı getirmesini beklemeye başlamıştım.

"Vay be," dedi Açelya. "Sen neymişsin böyle?"

"Yapma," dedi Efe. "Şimdi ciddi sanacak. Amele sümüğü gibi yere yapışıp durdu." Görünen o ki dalga geçme konusunda ciddiydi, her koşulda üzerime gelecekti.

Ona gayet iyi olduğumu hatırlatıp, yere yapışan bensem neden dövüşü kazandığımı sordum ama Efe, bir elini havada sallayarak beni geçiştirdi. Atışmalarımız sürerken Furkan'ın elinde

para dolu bir zarfla bize yaklaştığını görmemle sohbetimize ara verdik.

"İyi işti," dedi Furkan. Hâlinden gayet memnun görünüyordu. Hoş, para kazanmak için sürekli tehditler savuran birinin para kazanınca zaten mutlu olması gerekiyordu ya, neyse.

Uzattığı beyaz zarfı alırken, "Öyleydi," diyerek onu onayladım. Furkan'ın bir şeyler daha söylemek istediği aşikârdı ama elimdeki paraya büyülenmiş gibi bakan arkadaşlarımı görünce vazgeçti ve "İyi akşamlar," diyerek yanımızdan uzaklaştı.

O gider gitmez, "Şimdi," dedi Buğra. "Bu paranın yüzde kaçı benim?"

Gözlerimi kıstım. "Sıfır."

"Ayıp be," diye sesini yükseltti Buğra. "İnsan yemek falan ısmarlar, ne bu cimrilik?"

Sırıtmadan edemedim. "Sen yemek ısmarlamamı istemiyorsun ki," dedim. "Kazandığımdan kendine pay istiyorsun."

"En doğal hakkım."

"Sahi mi?" Kendini bu kadar savunması şaşırtıcıydı. "Neden?"

"Orada sana destek verirken kaç kişi ayağımı ezdi, seni görmek için sırtıma çıktı, haberin var mı? Bunun bir bedeli olmalı."

"Canımı da al istersen, çekinme."

Önerime ciddiyetle burun kıvırarak cevap verdi: "İstemez, işime yaramaz."

Kısa bir gülüşmenin ardından Efe, "Sizi yurda bırakalım," diye bir teklifte bulundu.

"Siz Açelya'yı bırakabilir misiniz?" dedim. "Benim bir işim var."

"Ne işi o?"

Efe'nin sorusuna omuz silkerek cevap verdim. "Hiç," dedim. "Bir arkadaşın hediyesi bende kaldı, onu vereceğim."

Sarp'ın apartmanının önünde dururken heyecandan dizlerim titriyordu. Onu son gördüğümde bana o kadar kızgındı ki gözlerinden alev çıkıyordu. O bakışı anımsamak yurda geri dönüp yorganımın altına sığınmamı istememe neden olsa da cesaretimi toplayıp aralık bırakılan kapıdan içeri girdim.

Asansöre bindiğimde çantamın ön gözünden, içinde bilekliğin olduğu küçük kutuyu çıkarıp sımsıkı tuttum. Önüme gelen saçlarım yüzünden o kadar sıcaklamıştım ki bunalarak kafamı arkaya yatırdım.

Nihayet asansörden indiğimde vazgeçmek üzereydim. Bu yüzden kendime daha fazla düşünme fırsatı tanımadan aceleyle Sarp'ın kapısını çaldım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki atışını boğazımda hissediyordum. Sarp, bana uzun yıllar gibi gelen saniyeler sonra, ben aklımı kaybetmek üzereyken kapıyı açtı.

Kapıyı açtığında yüzünde oluşan gülümseme yavaş yavaş solarken gelmemden mutsuz olduğunu düşünerek kendimi suçlu hissettim. Onun bakış açısından olaylara bakarsak, beni görmek istememekte pek haksız sayılmazdı. Belki de benden deli gibi nefret ediyordu ve sonsuza dek de nefret edecekti, kim bilir?

Sarp, derin bir nefes aldıktan sonra konuşmak üzere boğazını temizledi. Beni görür görmez öfkelenmesini bekliyordum ama sakince, "Neden geldin?" diye sordu.

Elimdeki kutuyu yavaşça ona uzatırken, "Bunu sana verme fırsatım olmamıştı," dedim. Elimdeki siyah, karton kutuya şüp-

heyle bakmaya devam edince, "Doğum günün için," diye açıklamayı sürdürdüm.

Çatılan kaşlarından ve kısılan gözlerinden ne yapacağı konusunda karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. Kendi içinde yarattığı mahkeme, sonunda bir karara varmış olacak ki yavaşça elimdeki kutuyu aldı fakat paketi açmadı.

Kendimi daha fazla tutamayıp, "Benden nefret mi edeceksin?" diye sordum.

Sarp bana öyle bir baktı ki görünüşe göre bu sorunun cevabını o da bilmiyordu. "Etmeli miyim?"

Bakışlarımı önümdeki ellerime sabitlerken, "Sanırım senin yerinde kim olsa nefret ederdi," dedim. "Ama umarım sen etmezsin."

"Neden?"

Kafamı tekrar kaldırıp Sarp'a baktığımda gözlerindeki beklentiyi gördüm. Bir adım bekliyordu benden, ona duygularımı açmamı bekliyordu. Benden bir cevap bekliyordu.

"Çünkü sen, bu dünyada yanındayken kendim olabildiğim tek kişisin." Sarp'ın çattığı kaşları yumuşarken dudakları şaşkınlıkla aralandı. Bakışlarının yumuşamasından cesaret bularak bir elimi uzatıp boştaki elini tuttum. "Benim için ne kadar değerli olduğunu sana yeterince iyi hissettiremediğimi biliyorum. Keşke kafamın içini açıp sana gösterebilsem, inan ki çok mutlu olurdun."

Aslında güçlü ve kendimden emin görünmeyi hedefliyordum ama konuşurken sesimin titremesine engel olamamıştım. "Sarp," dedim gözlerinin içine bakıp. "Seni çok özledim."

İçimde patlayan bir volkan vardı sanki. Sözcükler dudaklarımdan dökülürken doğruluğu karşısında hayrete düşmüştüm.

Sanırım gerçekten de birinin ne kadar değerli olduğunu anlamanız için önce onu kaybetmenin eşiğine gelmeniz gerekiyordu.

Sarp'ın her şeye bir cevabı vardır, her şeye. Fakat şu an karşımda nefesi kesilmiş bir hâlde duruyor, şaşkın bakışlarını suratıma dikmek dışında bir şey yapmıyordu. Bana karşı olan bu tereddütlü tavrının nedenini çok iyi anlıyordum. Dudaklarım aşağı düşerken, "Seni hiç anlamadım," diyerek düşüncelerimi kelimelere döktüm. "Ama inan, bunun sebebi bencilliğimden değil. Bazen kendimi bile anlamıyorum ki ben."

Sarp elimi bırakınca benden uzaklaşacağını düşünmüştüm ama o beni şaşırtarak sıcacık avucunu yanağıma yerleştirip başımı yavaşça kaldırdı ve gözlerine bakmamı sağladı. "Belki ben, sana seni anlatabilirim."

İçimi ısıtan ve umut aşılayan cümlesiyle dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Sana bir cevap vermek için çok mu geç kaldım?"

Sarp'ın gözlerinden tekrar düşünceli bir ifade geçerken elini yavaşça geri çekti. Sorunun ne olduğunu merak ederek ona baktığımda salonun kapısından birinin çıktığını gördüm.

Ve o an, sorunun ne olduğunu anladım.

Karşımdaki kızın koyu kumral saçları ve ışıldayan ela gözleri vardı. Üzerine ona yakışan siyah, mini bir etek ve balıkçı yaka, açık kahverengi bir bluz giymişti. Ayaklarındaysa Sarp'ın kıza büyük gelen ev terlikleri vardı.

Bize doğru yaklaşırken gözlerini benimkilerle sabitledi, "Hoş geldin," dedi. Gözlerinde samimi bir sıcaklık vardı. Gülümseyerek Sarp'a baktı. "Misafirimiz olduğunu bilseydim lahmacunların hepsini yemezdim."

Misafirimiz... Kendini ne ara ev sahibi ilan ettiğini merak ediyordum doğrusu.

Sarp, "Sen keyfini bozma, Duygu," dedi. "İçeri geç istersen, ben birazdan gelirim." Kızı göndermek istiyor, bunu da onu incitmeden yapmaya uğraşıyordu. Bu çabası boğazımın kurumasına neden olurken kalbimin üzerine hançer yemişim gibi hissetmemi sağlamıştı.

Adının Duygu olduğunu öğrendiğim kız, hiç itiraz etmeden sıcak bir gülümseme sunup yanımızdan ayrıldı.

Kız yanımızdan ayrıldıktan sonra derin bir sessizliğe gömüldük. İkimizin de söylemek istediği çok şey vardı fakat bunları cümlelere sığdıramıyorduk.

"Görünen o ki çok geç kalmışım."

Aslında ortada pek komik bir şey yoktu ama dudaklarımın histerik bir şekilde yukarı kıvrılmasını engelleyememiştim.

O kadar kendime odaklıydım ki bir seçenek olabileceğimi ve Sarp'ın da seçme hakkı olduğunu düşünememiştim bile.

Derin bir nefes aldım. "Şimdi bazı şeyler daha fazla anlam kazandı."

"Ne demek bu?"

"Günlerdir beni aramaman," dedim. "Demek nedeni bu kızmış."

"Belki de bazı şeylerin sorumlusu sensindir, Eylül," dedi. Suçlayıcı ses tonu fark edilmeyecek gibi değildi. "Yaşanan her şeyin nedenini başkalarında aramak yerine dönüp aynaya bakmalısın belki de."

O kadar hızlı nefes alıyordum ki başım dönmüştü. "Ama sen her zaman gelirdin."

"Her zaman gelirdim," diye yineledi. "Sen de her zaman giderdin ama bu kedi fare oyunundan yoruldum artık, görmüyor musun?"

Gözlerimin dolmasını engelleyemeyerek, "İyi," dedim. Hissettiğim kıskançlık yüzünden sesim yüksek çıkmıştı. "Şimdi dinlenirsin."

Sıktığı dişlerinden ve kıpkırmızı kesilen yüzünden söylemek istediği çok şey olduğunu anlayabiliyordum fakat o tüm duygularını sinirle, "Evet," diyerek özetledi. "Dinlenirim!"

Daha fazla bir şey söylemeden arkamı döndüm ve koşar adım kendimi asansörün içine attım.

Sarp Vural

Eylül'ün gidişinin ardından ne yapacağımı bilemez hâlde asansöre bakakalmıştım. Tüm gücümle ona doğru koşmak istesem de söylediklerim yalan değildi. Ona gitmekten yorulmuştum artık.

Hayatımda yaşadığım en acı verici tembelliğimdi bu.

Elimdeki kutuya bakınca uzun süredir bastırdığım merakım kendini serbest bıraktı. Hızlıca kutuyu açtığımda beni gümüş rengi bir ateş karşıladı. Gözlerimi şaşkınlıkla aralarken neye atıfta bulunduğunu hemen anladım.

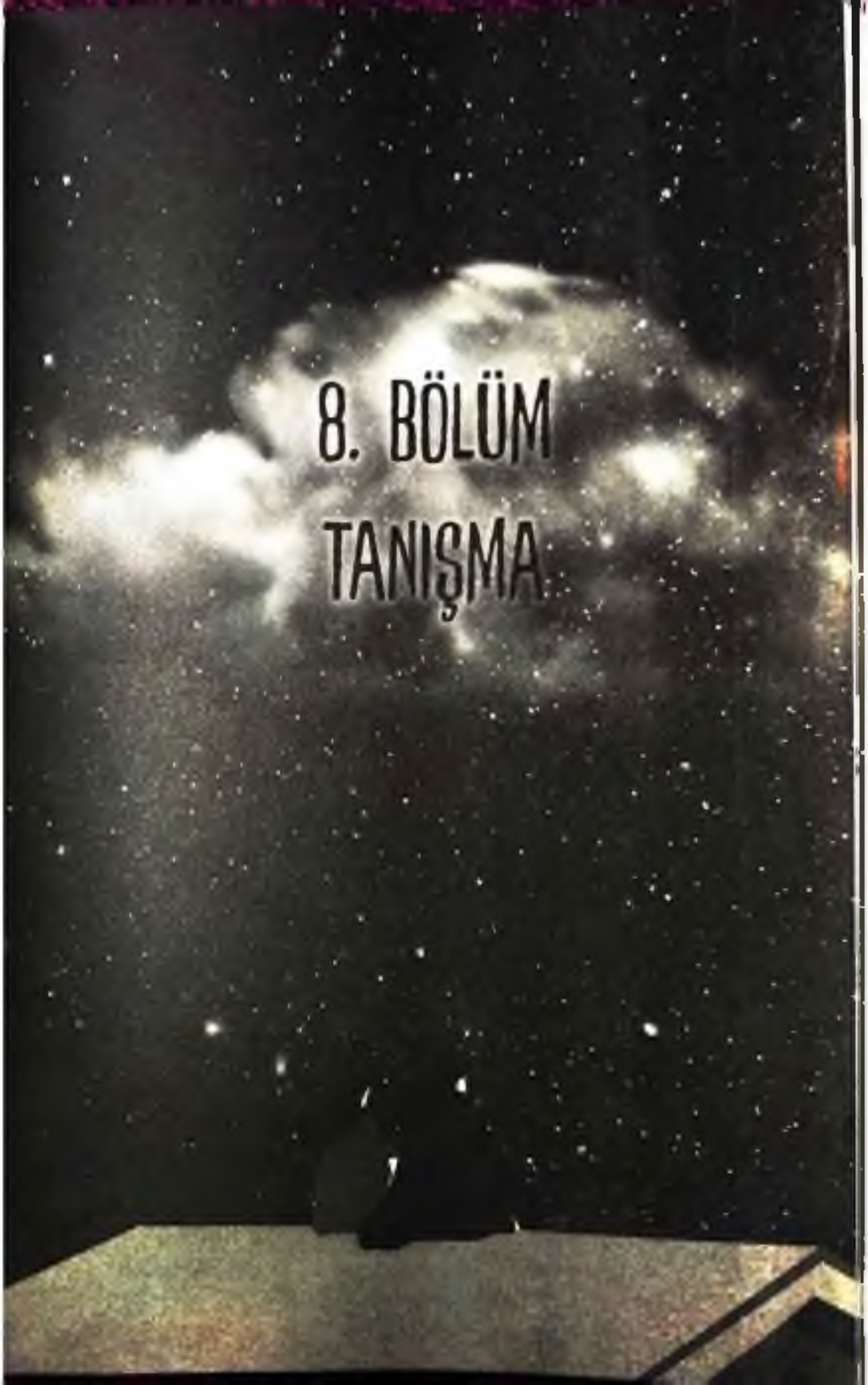
Beni defalarca üzmesine ve yarı yolda bırakmasına rağmen benden en ufak bir şey görünce bağırıp gitmişti, bu yüzden ona çok kızgındım ama bu düşünülmüş hediyesine gülümsemeden edemedim.

Zihnime onu öpmeye çalıştığım ve beni reddedince yaptığım alıntı düştü.

Eylül...

Bilekliği sol koluma geçirip boyunu ayarladım.

Ateşten yanan sahiden de ateşe doymuyormuş.

8. BÖLÜM
TANIŞMA

Mideme bir tekme daha yerken kollarımla başımın etrafını sarıp gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Dudağımdan süzülen kanın ağzıma girmesiyle demir tadı iyice yayıldı. Sağ kolumun üzerinde yatarken bacaklarımı göğsüme olabildiğince bastırıp cenin pozisyonumu korumaya çalıştım. Üzerimdeki beyaz atlet pislikten ve biraz da kandan kir içinde kalmıştı.

Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülünce ağladığımı o zaman fark ettim. Gözyaşlarım, şu an düştüğüm duruma bir fayda sağlamamıştı. İçindeki öfkeyi kusmak isteyen bir avuç insan akbaba gibi tepeme üşüşmüş, vücudumun çeşitli yerlerine darbelerini indirmeye devam ediyordu.

Dün Gece...

Bir hışımla yurt odasına girdiğimde yüzünde kil maskesi, gözlerinde salatalıkla yatakta uzanan Açelya aniden doğrulup bana baktı. Üzerinde mor bir pijamayla beyaz, ona oldukça bol gelen bir tişört vardı. "Bilgin olsun diye söylüyorum," dedi yere düşürdüğü salatalık dilimlerini alırken. "O kapı çalasın diye var, tekmelemen için değil."

"Sarp'ın sevgilisi var."

Kaşlarını kaldırırken gözleri hafifçe aralandı. "Eh, işte bu beklenmedik."

Hiçbir şey söylemeden çantamı dolabın önüne atıp yatağıma oturdum. "Şimdi ne yapacağım?"

Merakla doğrulup yatağında bağdaş kurarken bana baktı. "Sevgilisi olduğunu nereden çıkardın, o mu söyledi?"

Bir elimle saçlarımı düşünceli bir şekilde karıştırdım. "Hayır."

"O zaman Allah tarafından vahiy geldi herhâlde."

Moralim bozukken işi şakaya vurması hoşuma gitmese de kafam onunla tartışamayacak kadar doluydu. Bu yüzden ciddiyetle, "Sarp'a hediyesini vermek için gitmiştim," diye açıklamaya koyuldum. "Evinde bir kız vardı, daha önce görmediğim bir kız. Arkadaşı falan değil, biliyorum."

Gözlerini düşünceli bir şekilde kısıp, "Seni bilmem ama ben kaynağı belirsiz bilgine körü körüne inanmam," dedi. Ardından, "Kız, sadece arkadaşı olabilir," diye bir tahmin yürüttü.

Kendimden emin bir şekilde, "Hayır," diyerek itiraz ettim. "Kızla yakın olduklarını düşünüyorum. Düşüncemi ona da söyledim, hiçbir şey söylemedi. Beni yalanlamadı."

"Belki de yalanlamasına gerek olmadığı içindir," dedi. "Sen onun neyisin ki?"

Açelya'nın haklılığı canımı fazlasıyla sıkarken bakışlarımı kaçırdım. Sahi, ben onun neyiydim ki? Bana neden açıklama yapacaktı?

"Ne yapacağım şimdi?" diye bıkkınlıkla tekrar sordum.

Açelya ayaklanıp yanıma oturdu ve bir eliyle destek olmak istercesine sırtımı sıvazladı. "Zaman gösterecek," dedi. "Belki sadece bir arkadaşıdır, belki de gerçekten haklısındır. Sakin olup beklemek en iyisi."

Hakkı olduğunu bilsem de içimdeki can sıkıcı histen kurtulamıyordum. Kıskançlık, her bir hücremi ele geçirmişti ve var gücüyle mantığıma saldırıyor, sakince düşünmemi engelliyordu.

Ben bir şey söylemeyince Açelya, "Sıkma canını," diyerek sırtımdaki elini bedenime doladı. "*Her şey olacağına varır*, diye boşuna dememişler. Biraz rahatla, akışına bırak, başka şeyler düşün." Biraz duraksadıktan sonra kafasında bir ampul yanmış gibi bana döndü. "Yarın provamız var, bunun hakkında konuşabiliriz mesela."

Yiğit'in arabada söylediği şey ve onunla dans için partner oluşumuz aklıma gelince yüzümü buruşturup Açelya'ya döndüm. O da aynı şeyi anımsamış olacak ki derin bir of çekip bakışlarını kaçırdı. "Aşk hayatın beni çok yormaya başladı."

Haklısın, dercesine başımı salladım. "Beni de yoruyor."

O gece Açelya'yla biraz dertleştikten sonra yataklarımıza dönüp kendimizi uykunun huzurlu kollarına bıraktık. Açelya yastığa başını koyduktan birkaç dakika sonra hemen uykuya dalarken benim uzun süre bir sağa bir sola dönüp durmam gerekmişti. Zihnimde bir sürü düşünce sıralanırken uykuya dalmak sandığımdan da zordu.

Saatler birbirini kovalarken dehşet içinde Sarp'ın bir sevgilisi olması düşüncesinin beni haddinden fazla rahatsız ettiğini fark ettim ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Sarp'ın hediyesini verirken söylediğim sözler tamamen hislerimin yansımasıydı. Onları dile getirirken herhangi bir kararsızlık yaşamıyordum, düşüncelerim hiç olmadığı kadar berraktı.

Artık kafa karışıklığı yoktu. Şüphesiz ki Sarp'a olan hislerim, arkadaşlarıma olan hislerimin çok ötesindeydi.

Ama... Bu kadar ötesi mi?

İşte, bu düşünceye katlanamıyordum. Birine âşık olmak, zihinsel sağlığını tehlikeye atmak demekti bana göre. Kıskançlık, mutsuzluk, öfke, korku... Aşk, ne kadar kötü duygu varsa insanın içine zalim bir tohum gibi eker, dallanıp budaklandırırdı.

Ve işin trajikomik kısmı, başınıza gelecek her şeyi önceden bilmenize rağmen bu duyguya engel olamaz, ondan kaçamazdınız.

Aşktan kaçmak, kelimenin tam anlamıyla akıntıya karşı yüzmek demek; beyhude bir çabaydı.

Bu düşünce, uykuya dalmadan önce aklımdan geçen son şeydi.

Belçin, provalardan çıkarken "Çok iyiydiniz," dedi neşeyle.

Yiğit, suratını asarak Belçin'e baktı. "Benden bahsetmiyorsundur herhâlde."

Yiğit'le aramızda olanlar bir şeylerin değişmesine sebep olmuştu. Hiçbir şey konuşmamanın iyi olacağını, ikimizin de her şeyi unutacağını düşünmüştüm ama birkaç parçamız eksilmişti sanki. Bu durum, her ne kadar istemesek de dansımıza yansımıştı. Yaklaşmamız gereken yerde yeterince yaklaşamıyor, birbirimize tutkuyla bakmamız gereken yerlerde bakışlarımızı kaçırıyorduk.

Deniz her zamanki nezaketiyle, "Sürekli iyi olacaksınız diye bir kaide yok," diye teselli etmeye çalıştı bizi. "Kimi zaman kötü dans edersiniz, kimi zaman herkesi kendinize hayran bırakırsınız. Bu işler böyle."

Her ne kadar ona inanmasam da, "Doğru söylüyorsun," diye gülümsemeye çalıştım. "Bir sonraki provada toparlarız, değil mi, Yiğit?"

Yiğit, sevecen bakışlarıma tatlı bir tebessümle karşılık verirken, "Haklısın," dedi.

Nihayet eşyalarını toplayıp yanımıza gelebilen Efe, "Ee?" diye neşeyle aramıza katılırken bir kolunu Cansu'nun omzuna attı. "Ne yapıyoruz?"

Cansu, abartılı bir şekilde saçını tek omzunda toplarken Efe kolunu çekmek zorunda kaldı. "Ben eve gidiyorum," dedi Cansu. Yüzünde oluşan sıcak tebessümle bakışlarındaki soğukluk can sıkıcı bir tezat oluşturuyordu. Efe'ye karşı ciddi bir kırgınlığı olduğu ve onunla arasına mesafe koyduğunu anlamıştım. Şok olmuş bir şekilde Cansu'ya bakışından görülüyordu ki Efe de bunu anlamıştı.

"Neden?" dedi Deniz. "Kalsaydın işte."

Deniz'e bakınca çok kısa bir süreliğine gözleri parıldasa da başını iki yana salladı. Ardından bize veda edip yanımızdan uzaklaştı.

Koridorda ilerlerken bir yandan da ne yapacağımızı tartışıyor, gülüşüyorduk. Arkamızdan dalgın dalgın yürüyen Efe aniden durup, "Ceketimi sınıfta unutmuşum," deyince hepimiz ona döndük. "Siz gidin, ben size yetişirim."

Bir şey söylememize fırsat tanımadan arkasını dönüp hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Yiğit merakla kaşlarını kaldırdı. "Ceketinin elinde olduğunun farkında mı acaba?"

Buğra burun kıvırdı. "Muhtemelen hayır."

Cansu Atik

Terden enseme yapışan saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptıktan sonra alnımda biriken boncuk boncuk terleri cebimdeki pe-

çete yardımıyla sildim. Tüm gün bir şey yemek için vakit bulamamama rağmen bir de bu yorucu provaya katlanmak zorunda kalmıştım. Hem açlıktan hem yorgunluktan ölmek üzereydim.

Fiziksel olarak kendimi bitkin hissetsem de ruhsal olarak hissettiğim güçsüzlük bambaşkaydı.

Omzumda bir el hissedip arkamı döndüğümde düşündüğüm kişinin karşımda olmasıyla gözlerimi kırpıştırdım. "Ne oldu, Efe?" diye sordum kollarımı göğsümün altında birleştirirken. "Aşağılamaların bitmedi sanırım."

Başını yana yatırıp derin bir nefes alırken bana o bakışı attı. "*Bu kadar abartmak zorunda mısın?*" bakışı...

"Günler önce söylediğim bir şey için hâlâ dargın kalmaya devam mı edeceğiz cidden?" diye sordu.

"İnsanları kendi karakterine göre yorumlayıp onlara kötü sözler söyleyemezsin," dedim. Uzun bir süredir benimle bu konuşmayı yapmasını bekliyordum ve nihayet eteğimdeki taşları dökecek fırsatı bulmuştum. "Sen insanları bir kalemde silebilirsin ama ben öyle değilim. Duygularımdan kolayca vazgeçemiyorum. Evet, artık Deniz'den uzaklaşmam gerekiyor ve öyle de yapacağım ama bu, sandığın kadar kolay bir şey değil."

"Kolay olmadığını biliyorum zaten," dedi gözlerini kısarak. Bakışlarında anlamlandıramadığım bir kırgınlık vardı. "Her şeye gülüyor olmam duygusuz biri olduğum anlamına gelmiyor."

"O zaman beni anlaman gerekir," dedim. "Azarlaman değil."

Efe, gözlerini kapatarak öfkeli bakışlarını gizlerken başını çevirdi. Ardından tekrar bana dönüp, "Azarlamıyorum zaten," dedi. "Sadece bunun böyle olmasını istemiyorum."

Omuzlarımı silktim. "Ben istiyor muyum sence?"

"O zaman bir şeyler yap." Ses tonu hafifçe yükselmişti yine.

"Bana bu konuda hiç tahammülün yok," dedim. Sesim alçak ama bir o kadar da sertti.

"Evet, yok," diye kabul etti. "Çünkü bu kadar kör olmana katlanamıyorum."

Küçük bir çocuk gibi bir ayağımı yere vururken, "Sence Deniz'in beni sevmediğini ve o şekilde sevmeyeceğini görmüyor muyum zannediyorsun?" diye karşılık verdim.

Kaşlarını çatarken, "Şu anda konumuz Deniz mi sence?" diye sordu.

"Konu Deniz değilse ne?"

"Konu hiçbir zaman Deniz olmadı," dedi. "Konu hep sendin, en başından beri sendin."

Ona ezbere bir cevap vermek üzereydim ki bakışlarındaki duygu yoğunluğu ve ses tonundaki sitem gözlerimi kırpıştırarak bakakalmama sebep oldu. Bir şeyler farklıydı. Karşımda her zamanki Efe yoktu ve bu değişiklik tüylerimin diken diken olmasına, ona olan öfkemin yavaşça sönmesine neden oluyordu.

Hiçbir şey söylemeden yerimde durmaya devam edince Efe, "Herkese ışıl ışıl parlayan gözlerin bana neden kör?" diye sordu.

Sonunda derdini, öfkesinin ve siteminin nedenini söylemişti. Titrek bir nefes alıp bakışlarımı kaçırırken onun için üzüldüğümü fark ettim. Bunca zamandır ona Deniz'i anlatırken hissettiği şeyleri düşünmek kalbimde derin bir hüzün hissetmeme neden oldu.

Nasıl anlamamıştım? Belki de haklıydı, söz konusu Efe'ye gelince gözlerime perde iniyordu.

Dolu dolu olan gözlerimi Efe'ye çevirip, "Efe," dedim. Bana beklenti ve gerginlikle bakması işimi hiç kolaylaştırmıyordu. "Kime âşık olduğumu biliyorsun."

Evet, gerçekler can yakabilirdi ama hislerimi ona en açık hâliyle aktarmalıydım. Bir insanın duyguları yüzünden çektiği acının sebebi olmak, bu dünyada en korktuğum şeylerden biriydi.

Efe alacağı cevabı önceden kestiriyormuş gibi hiç şaşırmadan bir elimi tuttu. "Belki ben senin için yeni bir başlangıç olurum, kim bilir?"

"Hayır, Efe," dedim. Olumsuz cümleme rağmen elini daha sıkıca tutmuştum. "Sen benim yara bandım olamayacak kadar değerlisin. Hem bir insanı unutmak için başka bir insana koşmak huzursuzluk ve acı verir. Deniz'i tek başıma unutacağım, zamana ihtiyacım var sadece."

Efe başını aşağı yukarı sallarken gözlerindeki kırgın ifade biraz da olsa azalmıştı. Ona değerli olduğunu hatırlatmam gururunu okşamıştı anlaşılan.

Birkaç saniyeliğine bakışlarını kaçırıp düşündükten sonra yüzünü buruşturarak, "Bu konuşma arkadaşlığımızı etkileyecek mi?" diye sordu.

"Elbette hayır," diye karşılık verdim hemen. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Benim için sorun yok," dedi Efe. "Ama eklemek istediğim bir şey var." Ardından duruşunu dikleştirip boğazını temizledi. "Eğer birbirimizle konuşmak iyi geliyorsa konuşmamızda bir sakınca görmüyorum."

Nereye varmak istediğini tam anlayamayarak, "Konuşuyoruz zaten," dedim. "Konuşmuyor muyuz?"

"Öyle değil," dedi. "Sonsuza dek arkadaşız diyerek konuyu kestirip atmaya gerek yok bence."

Kaşlarımı kaldırırken, "Flört etmek istediğini söylemeye mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Flört değil," dedi. "*Konuşmak.*" Yanakları her geçen saniye daha da kızarırken ona anlamayan bakışlarla bakmayı sürdürdüm. Sonunda derin bir nefes verip omuzlarını düşürürken, "İşimi bu kadar zorlaştırmak zorunda mısın?" diye sitem etti. Ona cevap vermem didişmemize ve asıl konudan sapmamıza neden olacağı için sessizce devam etmesini bekledim. Derin bir nefes alıp kendini toparladıktan sonra, "Zamana bırakalım demek istiyorum," diyerek kendini açıklamaya çalıştı. "Belki birkaç ay sonra sen bana hisler beslemeye başlayacaksın, belki ben senden uzaklaşacağım."

"Ya birkaç ay sonra da aynı durumda olursak?"

"O zaman önümüze bakarız." Başını hafifçe eğip yüzüne alaycı bir tebessüm takındı. "Alınma Cansu ama dünyadaki tek kız sen değilsin."

Aniden eski Efe'ye geçiş yapması dudaklarımın yukarı kıvrılmasına neden oldu. Bu Efe'yi kısa süredir görmememe rağmen çok özlemiştim. "Güzel sözlerin için teşekkürler, Efe."

Efe bir şey söylemedi ama gözlerindeki kırgınlık iyice yumuşadı ve yerini, eskisi gibi haylaz çocuk bakışları aldı. Hafifçe elini kaldırarak selam verdikten sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

Eylül Cesur

Kampüsteki çimenlerde oturan arkadaşlarımın yanına dönmeden önce tuvaletin kirli aynasından kendime son kez baktım. Beyaz atletin üzerine giydiğim oduncu gömleği beni sıcak tutuyor, siyah taytım ise bana sportif bir hava katıyordu. Saçlarımı hızlıca topuz yapıp birkaç tutamını serbest bıraktıktan sonra askılığa astığım montumu üzerime geçirdim.

Kapıdan çıkarken telefonum zangır zangır çaldı, arayan Atakan'dı.

Yüzümü buruşturmadan ve dertli bir nefes almadan edemedim. Atlas'ın teklifiyle ilgili konuşacağını adım kadar iyi bilerek telefonu açtım. "Efendim."

"Okula geliyorum, otopark girişinde seni bekliyor olacağım."

"Ne-"

"Beş dakikaya oradayım."

Telefonun suratıma kapatılmasıyla gözlerimi kırpıştırarak ekrana bakakaldım. Atakan pek emrivaki yapan bir çocuk değildi ama yine de beni bir şeyleri yapmaya mecbur etmesi son derece rahatsız ediciydi.

Normal bir zamanda olsak kesinlikle bu davetini dikkate almazdım ama dürüst olmak gerekirse yaşadıklarımın Atakan'ın gözünden nasıl göründüğünü merak ediyordum.

Bu yüzden istemeyerek de olsa arkadaşlarımı arayıp başka bir işim çıktığını söyledim.

Atakan'ın arabasına biner binmez, "Neler olu-" diye sormaya yeltenmiştim ki Atakan, sanki bu soruyu soracağımı tahmin etmiş gibi arka koltuktan bir şarap şişesi alıp yüzüme doğrulttu. Gözlerimi kırpıştırarak şişeye bakarken Türkiye'de olmayan bir şaraba baktığımı anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti.

"Bugün Atlas'ın evindeyiz," dedi Atakan. "Arkadaşım Azerbaycan'dan Türkiye'de satılmayan bir sürü şarap getirdi. Özellikle farklı aromalarda istedim ki Yağmur'un her yerine kusabilelim."

Yağmur'un bizden neler çektiğini hayal meyal hatırlamamla dudaklarımda bir tebessüm oluştu. "Beni şarap içmek için mi çağırıyorsun?"

Sanki çok önemli bir hata yapmışım gibi, "Şarap içmek ve Yağmur'un üstüne kusmak için," diye düzeltti. Ardından şişeyi arka koltuğa koyup gaza basarak arabayı hızlandırdı.

"Ben de Atlas'la olanları konuşmak istediğini düşündüm," dedim.

"Atlas'la aranızda olanlar sizi ilgilendiriyor," dedi. Dar sokaklardan geçerken dikkatini o kadar çok yola vermişti ki bana bakmadı bile. "Bana miden lazım."

Ona inanmayarak tek kaşımı kaldırdım. "Atlas, aramızda olan şeylerden hiç bahsetmedi yani, öyle mi?"

"Kazanova Ömer'in seninle tanışmak istemesini diyorsan bahsetti," dedi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim. Atlas'ın arkadaşına derdimi anlatmam ne kadar mantıklıydı, bilmiyorum fakat Atakan'ın çok iyi bir sırdaş olacağı konusunda şüphem yoktu. "Sen olsan ne yapardın?"

Atakan, dar sokaklardan geçip ana yola çıkana kadar cevap vermedi. Ardından derin bir nefes alıp, "İnan, bilmiyorum," dedi. "Belki *'Neden?'* diye sormak için onunla görüşmeyi kabul ederdim ama..."

"Ama," diyerek devam etmesi için teşvik ettim.

"İnsanlar, geçmişe fazla önem veriyor," dedi. "Şöyle bir mantıklı düşününce, nedeninin ne önemi var? Geçmişte olan şeyler yaşandı ve bitti. Neden geleceğe bakmak yerine bize fayda sağlamayacak anılardan anlam çıkarmaya çalışalım ki?"

Sözlerinde tek bir hata olmadığına adım kadar emin olsam da ne yazık ki bu sözleri gerçek hayatta uygulamak o kadar da kolay değildi.

Sohbet ve gülüşmeyle geçen yolculuğun ardından Atlas'ın evinin önüne arabayı park ettiğimizde tam inmek üzereydik ki, "Bir saniye," diyerek Atakan'ı durdurdum. "Neden hep Atlas'ın evine giden biz oluyoruz?"

Yaklaşık altı yedi saniye düşündükten sonra açtığı araba kapısını tekrar kapattı. "Haklısın," dedi. "Köle miyiz lan biz?"

"Kendini iyice efendimiz sanmaya başladı!"

"Vay şerefsiz alçak!"

Hızla telefona sarılıp Atlas'ı aradı. Atakan sesi dışarı verdikten birkaç saniye sonra Atlas telefonu açtı. "Alo-"

"Namussuz köpek," diye bağırdı Atakan. "Bizi köle yerine koyuyormuşsun."

Atlas hiç bozuntuya vermeden, "Yeni mi anladınız?" diye sorunca Atakan'la birbirimize bakakaldık.

"Gel, al bizi," dedim Atakan'dan cevap çıkmayınca. "Arabadan inmiyoruz."

Atlas'ı görmüyordum ama bir elini sabır dilenir gibi alnına yasladığından emindim. "Arkadaşlar," dedi. "Beyinsiz misiniz? Arabadan inip asansöre bineceksiniz alt tarafı."

"Biz söyleyeceğimizi söyledik," dedi Atakan. "Bir dakika içinde burada olmazsan tüm şarapları alıp gidiyoruz." Atlas bir şeyler söylüyordu ki Atakan telefonu suratına kapattı.

Haylaz iki çocuk gibi gülüşürken Atlas'ın gelmesini bekledik. Atlas, yaklaşık otuz saniye sonra serin havaya rağmen şortuyla apartmandan çıkınca ağzımız bir karış açık ona baktık.

Atlas tahmin ettiğimiz gibi bizi umursamadan arka kapıyı açmaya yönelmişti ama kapıları çoktan kilitlemiştik. Bu yüzden uslu uslu kapımı açtı. "Siz cidden çok fenasınız."

"Köle derken iyi miydi?" dedi Atakan. Bir yandan da arka koltuktaki alkol şişelerini alıyordu. "Adamı böyle donla çıkarırlar sokağa."

Atlas'la Atakan, Atlas'ın *don* değil *şort* giydiği konusunda çok derin bir tartışmaya dalarken hep birlikte arabadan inip apartmana doğru ilerledik. Asansöre bindiğimizde Atlas, Atakan'ın sözlerini umursamadan aniden bana dönüp, "Bahadır da evde," dedi.

"Ne o?" diye cevap verdi Atakan. "O da mı bizimle içecek?"

"Aynen," dedi Atlas. "En azından senin gibi iki kadeh içip sağa sola kusmaz."

Atakan hiç bozuntuya vermeden bana bakıp, "Bu lafın altında kalamazsın, Eylül," diyerek kavganın fitilini ateşlemeye çalıştı. İkisinin didişmesine gülümseyerek tepki verdim.

Kapıyı, ışıl ışıl parıldayan gözleriyle Bahadır açtı. Dudaklarında oluşan masum gülümseme insana derdini unutturacak cinstendi. Kendimi bir anda gülümsemesine karşılık verirken buldum. "Nasılsın, Bahadır?"

"İyiyim, Eylül abla."

Abla sıfatını hak ettiğimi düşünmüyordum, neticede bu zamana kadar ona pek bir faydam dokunmamıştı ama bana bu şekilde seslenmesi o kadar tatlıydı ki ruhumun okşanmasına engel olamıyordum.

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girerken, "Meymenetsiz ablan nerede, Bahadır?" diye sordu Atakan.

"Odasında," dedi Bahadır. "Dışarı çıkmayacakmış bugün."

Ortamda derin bir sessizlik oluşurken yavaşça salona doğru ilerledim. Yağmur'la aynı olayı ve benzer şeyleri yaşamamıza

rağmen çok farklı konumlardaydık. Karakterlerimizdeki farklılık da aramıza aşılması güç bir uçurum sokuyordu. Üstelik ikimizin de kendi karakterinden ödün vermeye niyeti yoktu.

Son karşılaşmamızda onu incittiğimi, en hassas noktasından vurduğumu biliyordum. Bu durumda olduğumuz için üzgün olsam da pişman değildim. Bana kötü davranmayı bırakması gerekiyordu.

Salona geçtikten sonra uzun uzun sohbet ettik. Bahadır meyve suyu, bizse şarabımızı yudumlarken Bahadır, hiç beklemediğim anda bir soru sordu: "Eylül abla, sence bir kız âşık olduğunda nasıl davranır?"

Atakan, alaycı bakışlarını bana dikerek, "O nereden bilsin?" dedi. "Bir kıza sorsana."

Atakan'a gözlerimi devirdikten sonra tekrar Bahadır'a döndüm. "Bunun cevabı karakterden karaktere, yaştan yaşa değişiyor, Bahadır."

Bahadır dertli dertli düşünürken, "Okulda bir kız var," dedi. "Yanına gittiğimde benimle ilgilenmiyor ama yardıma ihtiyacım olduğunda hep ilk o yanıma geliyor."

"Kadınlar işte," dedi Atlas. "Boş ver onları."

Bahadır gözlerini kısıp uzaklara dalarken, "Bence kesin bana âşık," dedi. "Yoksa bana neden silgisini versin ki?"

Sadece bir silgiden bu çıkarıma varmasına gülümsemeden edemedim. Sanırım aşk, bir çocuğun gözünden bakıldığı kadar basit bir şeydi. Büyüdükçe aşkı zorlaştıran bizlerdik.

Atlas ve Atakan da benim gibi gülerken Yağmur'un odasının kapısının açılmasıyla dikkat kesildik. Yağmur bizi umursamadan elindeki boş sürahiyle mutfağa gitti. Orada biraz oyalandıktan sonra su dolu sürahi ve bir poşet abur cuburla dışarı

çıkarken, "Bize katılmaz mısın?" dedi Atakan. "Üstüne kusardık."

Yağmur kısa bir bakış attıktan sonra cevap vermeden içeri gidiyordu ki, "Yağmur," diye üsteledi Atlas. "Gelsene."

"Gerek yok," dedi Yağmur. Önceki gibi nefretle bakmasa da gözlerine yansıyan öfkeyi seçmek hiç zor değildi. "Siz bensiz gayet iyisiniz."

"Yapma ama," dedi Atlas. "Öyle olsa seni niye çağıralım?"

Yağmur bir cevap verecekti ki Bahadır'a bakıp sessiz kaldı. Bu küçük hareketi anında fark eden Atakan, elini tuttuğu Bahadır'ı odasına götürdü.

Bahadır'ın odasının kapısı kapanır kapanmaz Yağmur, öfkeyle içeri girip elindekileri bir köşeye bıraktı ve Atlas'a döndü. "Ne yaparsanız yapın, umurumda değil," dedi. "Ama sessiz kalıyorum diye sizin bu kardeşlik oyununuzu oynayacağımı sanma sakın."

"Ortada oyun falan yok, Yağmur," dedi Atlas ayaklanırken. "Ben sadece başka insanlar yüzünden birbirimizden ayrı kalmamızı istemiyorum."

"Her zaman senin isteklerin, senin düşüncelerin!" Yağmur iyiden iyiye kontrolünü kaybediyordu. "Bir kere olsun benim ne istediğimi düşündün mü? Yok, düşünmezsin. Ben her zaman mantıksız şeyleri savunan kişiyimdir çünkü, değil mi? Sense her zaman en doğru kararı veren altın çocuk!"

"İyice saçmaladın artık!"

Yağmur, köşeye koyduğu ve daha az önce doldurduğu sürahiyi alıp duvara fırlatırken, "Bana önemsizmişim gibi davranma!" diye bağırdı. "*Saçmalama Yağmur, olgun ol Yağmur, kıskançlık yapma Yağmur*... Kendini benden üstün görmenden ve sürekli beni eleştirip tavsiyeler vermenden bıktım usandım!"

"O zaman sen de aptal gibi davranma!" Yağmur yükseldikçe Atlas da yükseliyordu. Birkaç saniye önceki sakinliklerinden eser yoktu.

"Benim hayatıma istediğin gibi birilerini dâhil edemezsin," dedi Yağmur. "İstediğin zaman istediğin kişiyi *'Al, bu kardeşimiz,'* diyerek karşıma çıkaramazsın."

"Ama o gerçekten kardeşimiz!"

Yağmur öfkeyle yerinde zıplarken, "Bunu kabul edip etmemek benim tercihim, tamam mı?" diye bağırdı. "Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ayrıca neden bu kadar ısrarcısın ki? Beni şutlayıp yerime Eylül'ü almışsınız bile!"

"Seni *şutlamak* mı?" dedi Atlas. Şok olmuş bir şekilde kardeşine bakakalmıştı. "Tüm gün bizimle sohbet etmen için sana yalvardım, beni reddettin. Eve geldiğimizden beri odandan çıkmadın, aldığım tüm olumsuz yanıtlara rağmen az önce bize katılman için yine ısrar ettim ama sen bana bağırıp çağırıyorsun. Tüm bunlara rağmen seni şutlayan ben oluyorum, öyle mi?"

"Benim hayatıma kafana göre müdahale etmeye çalışırken ne bekliyorsun?" dedi Yağmur. "Kabul edeceğimi mi?" Atlas bir şey söylemek üzereydi ki Yağmur aniden bana döndü. "Bana bak," dedi alev çıkan gözleriyle. "Bahadır'ı benden çalabileceğini düşünme sakın. Sen onun asla ablası olmayacaksın. Onun tek bir ablası var, o da benim."

"Seni en son gördüğümde kafanın karıştığını, yaptıklarından az da olsa pişmanlık duyduğunu düşünmüştüm ama sanırım yanılmışım."

"İkisi farklı şeyler," dedi. Bakışları, bu konuyu konuşmaktan kaçındığını ele veriyordu. İşaret parmağını bana doğrulttu. "Şu an bir şey yapmıyor olabilirim ama kardeşimi benden çalmaya çalışırsan yemin ederim ki seni mahvederim."

"Mesele ne Atlas ne ben ne de Atakan aslında," dedim. "Bu kadar bağırıp çağırmanın nedeni Bahadır'ın bana abla demesi, öyle değil mi?"

Yağmur bir şey söylemeden titreyen dudaklarıyla bana baktı. Tam bir cevap vermek üzereydi ki dış kapının açılma sesini duymamızla hepimiz donakaldık. Tartışmalar, söylenen sözler bir anda unutulmuştu.

"Neler oluyor, çocuklar?" Sert bir sesin koridorda yankılanmasıyla kalbim çıkacak gibi oldu. "Sesiniz apartmanın girişinden duyuluyor. Neyi paylaşamıyorsunuz yine?"

Yağmur yavaşça salonun kapısından bakarken, "Baba," dedi. "Seni bu akşam beklemiyorduk."

Kapının öteki tarafından bir kahkaha sesi duyuldu. "Seni görmek de güzel, Yağmur Hanım," dedi iğneleyici bir şekilde. "Kendi evime girmek için izin mi alacaktım?"

Ardından bir kolunu Yağmur'un omzuna atıp içeri girdi.

Yüzü neredeyse onu ilk ve son kez gördüğüm günkü gibiydi. Artık daha yorgun bakan yeşil gözlerinin çevresine kırışıklıklar yerleşmişti. Saçlarına yer yer ak düşmüştü ve yeni tıraş olmuştu.

Beni yıllardır görmeyen, ona dokunduğumda beni iten biyolojik babam, Atakan'ın tabiriyle *Kazanova Ömer* karşımdaydı işte.

Yağmur, babasının kolunun altından bana bakarken gözlerinde bir şeyler gördüm: Kırgınlık ve mutsuzluk. Ama bunları kendisi için değil benim için hissettiğini hafifçe dolan gözlerinden anlayabiliyordum.

Kim bilir, belki de babası benim yanımda ona sevgi gösterdiği için kendini garip bir şekilde suçlu hissetmişti.

Ömer önce Atlas'a, sonra masaya baktıktan sonra, "Siz de yokluğumu fırsat bilmişsiniz bakıyorum," diye söylendi. Ardından bakışları beni buldu.

Bir şey yapmam gerektiğini biliyordum fakat bunun ne olduğunu tahmin bile edemeyecek kadar kafam karmakarışıktı. Titreyen dizlerimle yavaşça yerimden kalktım. Selam vermek için dudaklarımı araladım ama Ömer, beni susturacak bir soru sordu: "Arkadaşınız kim?"

Her ne kadar kabul etmek istemesem de Atlas'ın sorusu zihnimi çok kurcalamıştı. İnsan merak ediyor sonuçta, elimde değildi. Babamın yüzünü görmek istemiştim ben de.

Fakat o an, içten içe bu fikirden neden nefret ettiğimi tekrar hatırladım.

Babam gözlerimin içine baktı.

Ve beni tanımadı.

Oğluna bu kadar benzediğimi bile göremeyecek kadar mı yabancısın bana?

Onu geçmişte bıraktığımla ilgili kendime verdiğim sözlerin ne kadar da boş olduğunu anladım o an. O kadar çok canım acımıştı ki kendimi açıklayacak bir şeyler söyleme yetimi bile kaybetmiştim.

Dolan gözlerimle Yağmur'a baktığımda başını önüne eğdiğini, bir eliyle yanaklarını sildiğini gördüm. Beni kurtarması için Atlas'a bakışlarımı çevirdiğimde onun da benden çok farklı olmadığını anladım. Dudaklarını birbirine bastırmış, yumruklarını sıkmıştı. Dolan gözlerini havaya dikerek derin bir nefes aldı.

Tüm bunlar sadece birkaç saniye içinde olurken, "Seni Eylül Cesur'la tanıştırayım, baba," dedi Atlas.

Karşımdaki adam düşüp bayılacak gibi oldu. Bir bana bir Atlas'a bir kolunun altındaki Yağmur'a bakarken dudakları hafifçe aralandı. O an, istemeden Yağmur'u kıskandım ve aklımdan bir düşüncenin geçmesine engel olamadım: *Yağmur'a sarılıp sahip çıktın ama benim suçum neydi?*

Hissettiğim duygusal çöküşü çaktırmamaya çalışarak çantamı omzuma attım ve hiçbir şey söylemeden oradan uzaklaştım. Ayakkabılarımı giyip kendimi dışarı attım. Merdivenlere yönelip hızlı adımlarla apartmandan çıktım. Yüzüme rüzgâr çarparken arkamdan birinin seslendiğini işittim: "Eylül!"

Dik duruşumu bozmadan yavaşça arkamı döndüğümde görmeyi en son beklediğim insan karşımdaydı: Yağmur.

Demek onunla ilgili düşüncemde haklıydım. Benim için üzülüyor, belki de yaptıklarından pişmanlık duyuyordu ama söz konusu kardeşi olunca onun yerine geçmemin düşüncesine bile katlanamamış, anında tırnaklarını çıkarmıştı.

Gözleri dolu dolu olurken, "Erkekler işte," dedi. Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleştirmişti.

Gülümserken gözlerimden düşen birkaç damla yaşa engel olamadım. "Bilmez miyim, her zaman işleri zorlaştırırlar."

Yağmur'un dudakları titrerken birkaç hızlı adımla aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarını boynuma doladı. Sadece birkaç dakika önce beni bir kaşık suda boğacakken şimdi sarılıp şefkat gösteriyordu. Bu kızı anlamak mümkün değildi.

Garipti ama kendimi de anladığım söylenemezdi. Az önceki kavgamızı unutup sanki ihtiyacım olan tek şey buymuş gibi kendimi Yağmur'a sarılırken buldum.

Birbirimize sarılıp ağlarken, "Keşke böyle olmasaydı," dedi Yağmur. "Çok üzgünüm."

"Ben bunların hiçbirini hak etmedim, Yağmur." İçimi bu şımarık kıza dökeceğim hiç aklıma gelmezdi ama onunla konuşmak garip bir şekilde iyi hissettiriyordu. "Keşke annem, beni aldırmama konusunda bu kadar diretmeseydi."

"Böyle söyleme. Hayat her şeye rağmen yaşadıkça güzel."

"Ama yaşamak çok yorucu geliyor artık."

"Biliyorum, nihayetinde hepimiz çocuğuz. Zaman zaman yorulabiliriz ama pes etmezsek diğer insanlardan bir farkımız olur."

Bir şey söylemek yerine sessizce gözyaşı döktüm. İçimdeki tüm öfkeyi, nefreti, kırgınlığı ve sitemi boşaltmak istiyordum ama mümkün değildi.

Kendimi yavaşça geri çekip yanaklarımdaki yaşı sildim. "Teşekkürler," dedim. "Daha iyiyim."

Yağmur bana pek inanmasa da şu an üzerime gelmemenin en iyisi olduğuna karar vermiş olacak ki başını onaylayarak salladı ve gitmeme izin verdi.

Ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum. Sokaklar beni nereye çıkarırsa oraya gidiyor, rastgele adımlar atıyordum. Zihnim sürekli çocukluk anılarıma kayıyordu. Ağlamak ve bağırmak istiyordum ama bunların bile beni rahatlatmayacağını biliyordum. İçimde o kadar büyük bir yangın vardı ki gözyaşlarım bunları söndürmekte yetersiz kalıyordu.

Bu zamana kadar kendimi bir hayal dünyasına hapsetmiş, bu dünyanın çevresini yalan denen duvarlarla sarmıştım. Oysa şimdi sert bir balyoz, tüm tuğlaları tuzla buz etmişti.

Adımlarımı sürdürürken yolun solunda kalan ormandan gelen sesleri işittim. Burası gündüz ne kadar güzelse gece de o

kadar korkunçtu. Güvenlik görevlisi olmadığı için elini kolunu sallayan rahatlıkla girebiliyordu. Hatta birkaç arkadaşım burada uyuşturucu kullanıldığına bile şahit olmuştu.

Ormanı, üzerinde siyah demir parmaklıklar olan taş bir duvar çevreliyordu. Bu yüzden kaşlarımı çatıp dikkat kesilirken ağaçların arasındaki sesin kaynağını görmek için parmak ucumda yükseldim. Sonunda bir grup gencin halka şekli oluşturduğunu, halkanın ortasında iki kişinin acemice dövüştüğünü fark ettim. Köşede yaktıkları ateşin ışığı, eğlendiği ve bir o kadar da hırs dolu olduğu belli olan yüzleri aydınlatıyordu.

Onları gördüğümde içimden geçen ilk şey ormanı yakmamalarını dilemek oldu fakat gençleri izlemek için kendime birkaç saniye verince uzun bir süredir isteyerek dövüşmediğimi fark ettim. Nemesis için var gücümle dövüşlere çıkmıştım ama Çember'de hissettiklerimi hissedemiyordum. Kalbim eskisi gibi çarpmıyor, kanım eskisi gibi akmıyordu sanki.

İçimdeki yaramaz kızın sesi yükselirken düşündüğüm tek şey, bu kızı dinlemeyi ne kadar çok özlediğimdi. İnsan başkaları için yaşamaya başladığında kendisi olabileceği ilk fırsatı, işin sonunu düşünmeden değerlendiriyordu.

Bu yüzden ellerimi ceplerime koyup ilerledim ve ormana inen merdivenlerden içeri girdim.

Birinin hoparlöründen *Mein Herz Brent*[3] adlı şarkı çalıyordu. Beş erkek ve üç kızdan oluşan sekiz kişilik arkadaş grubuna doğru ilerlerken kısacık saçlarını maviye boyamış kız beni fark etti. Yerde oturup bağdaş kurmuştu ama benimle göz teması kurunca ayaklandı.

Hepsinin bana odaklanmasını sağlayarak, "Selam," dedim.

[3]Alman müzik grubu Rammstein tarafından 2001 yılında piyasaya sürülen şarkı.

Mavi saçlı kız, "Selam," diye yanıtladı. "Bir şey satıyorsan ilgilenmiyoruz, söyleyeyim."

"Size katılmak istemiştim." Erkeklerden birkaç kişi gülüşünce, "Ne o?" diye sordum. "Dövüşemez miyim?"

Çocuklardan sarışın olan ellerini ceplerine koyarak bir adım öne çıktı. "Dövüşürsün tabii ama seni uyarıyorum, pek insaflı değilizdir."

Gülümsedim. "Sanırım başa çıkabilirim."

Sarışın çocuk, muhtemelen itiraz etmek için ağzını tekrar açmıştı ki mavi saçlı kız araya girerek, "Bence bize katılmanda sorun yok," dedi. Ardından arkadaşlarına döndü. "İlk kim bu kızla dövüşmek ister?"

Kızlardan biri bir adım öne çıkarak karşıma geçti. Kısa, kahverengi saçlıydı. Üzerine köprücük kemiklerindeki dövmeyi ortaya çıkaran geniş yakalı, siyah bir tişört ve aynı renk eşofman giymişti.

Dövüşeceğim kız parmaklarını çıtlatarak bana bakarken ceketimi ve gömleğimi çıkarıp yavaşça ağacın dibine attım. Soğuk hava yüzünden vücudumu bir titreme sardı ama birazdan sergileyeceğim hızlı hareketlerin ısınmamı sağlayacağını biliyordum. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp tekrar kızın karşısına geçtim.

Adını bile bilmediğim kız büyük bir öfkeyle üzerime atılınca tek yaptığım bir adım sağa kaymak oldu. Kız karşısında boşlukla karşılaşınca dengesini kaybedip yere yapıştı. Açıkçası Çember'deki dövüşlerimi anımsayacağımı, o mücadeleyi vereceğimi düşündüğüm için hayal kırıklığına uğramıştım.

Çevremizdekiler kıkırdarken omuzlarımı silktim. "Kolaydı."

Mavi saçlı kız, arkadaşının yanına geçerken, "Bir de ikimize karşı dövüşmeyi dene, ne dersin?" diye sordu.

Görünüşe göre işler daha eğlenceli bir hâl alıyordu.

Dövmeli kız ayağa kalktığında mavi saçlı kız suratıma bir yumruk salladı. Bileğini yakalayıp hızla etrafımda bir tur dönerek kolunun dönmesine neden oldum. Dövmeli kız olayın heyecanıyla bana yumruk atmaya çalıştı ama geri çekilerek hedefini ıskalamasını ve yumruğunu mavi saçlı kızın suratına indirmesini sağladım.

Çevremizdeki çocuklardan biri kahkahalar eşliğinde bağırdı: "Kız size vurmuyor bile!"

Dövüşü izleyen son kız, daha fazla dayanamayıp bir adım öne çıkarak dövüşe dâhil olunca artık eğlenmemem gerektiğinin farkına vardım. Mavi saçlı kızın saçlarından yakalayıp, diğer kızın üzerine iterek ikisinin yere düşmesine sebep olurken dövmeli kızın karnına bir tekme savurdum. Kız iki büklüm olurken çenesine var gücümle sert bir yumruk indirdim.

Onunla uğraşmaya devam edecektim ki bir çift kolun arkamdan bana sarılmasıyla hareketlerim yarıda kaldı. Mavi saçlı kız, karnıma bir yumruk indirirken acıyla suratımı buruşturdum ama dövüşmeyi bırakmadım. Önce öne eğildim, ardından başımı var gücümle geriye attım. Kollarımı saran kız bir çığlık koparırken mavi saçlı kızın diz kapağına var gücümle tekme attım.

Ardından arkamı döndüm ve kontrolümü kaybettim. Hoş, zaten bunun için buraya gelmiştim.

Karşımdaki kızlara sanki onlar dünyanın en kötü şeyini yapmışlar gibi saldırmaya başladım. Hıncımı almak için yumruklayabileceğim üç yastık gibi bakıyordum onlara.

Kızların hâli kalmamıştı ama pes etmiyorlardı. Yine de güçten düşmüşlerdi. Kazandığımdan adım kadar emin olurken sırtıma inen bir darbeyle nefesimin kesildiğini hissettim. Diz-

lerimdeki güç tükenirken yere düştüğümü hayal meyal fark etmiştim.

Dört ayak üzerindeyken göğsüme atılan tekmeyle kendimi yerde buldum. Kalkacak gücüm kalmamıştı.

Yaşarmış gözlerle etrafıma bakarken az önce orada olmayan, yeni gelen kızı gördüm. Siyah, uzun saçları rüzgârda savruluyordu. Beyaz, şişme bir mont giymişti. Elinde tuttuğu kütüğü diğerlerine sallıyordu. "Hiç tanımadığınız bir kızın arkadaşlarınızı hırpalamasına izin mi veriyorsunuz? Ben olmasam neler olurdu, kim bilir!"

Yattığım yerde gülümsemeye çalıştım. "Arkamdan saldırmasaydın diğerlerinden bir farkın olmazdı."

Kız bana öfkeyle baktı. Bir şey söylemedi ama zaten bunu isteseydi bile yapacak vakti olmazdı. Üç kız aynı anda, öfkeyle üzerime atılırken kalkacak gücüm olmadığını kabul etmek dışında bir şansım yoktu.

Bir grup insanın size saldırması berbat ve korkutucu bir şeydir ama o an hak ettiği cezayı çeken bir çocukmuşum gibi hissediyordum. Sevilmemiştim ve bu suçumun bedelini ödüyordum.

Hak ettiğim bir bedeldi bu, değil mi? Her sevilmemiş insanın kendine ödetmek istediği bedel gibi.

Mideme bir tekme daha yerken kollarımla başımın etrafını sarıp gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Dudağımdan süzülen kanın ağzımın içine girmesiyle demir tadı ağzımın içinde yayıldı. Sağ kolumun üzerinde yatarken bacaklarımı göğsüme olabildiğince bastırıp cenin pozisyonumu korumaya çalıştım. Üzerimdeki beyaz atlet pislikten ve biraz da kandan kir içinde kalmıştı.

Dudaklarımdan bir hıçkırık dökülünce ağladığımı o zaman fark ettim. Gözyaşlarım, şu an düştüğüm duruma bir fayda sağlamamıştı. İçindeki öfkeyi kusmak isteyen bir avuç insan akba-

ba gibi tepeme üşüşmüş, vücudumun çeşitli yerlerine darbelerini indirmeye devam ediyordu.

Sonunda çocuklardan bazıları insafa gelip üzerimdeki kızları uzaklaştırdılar. Bir yandan da, "Tamam," diyorlardı. "Öldüreceksiniz kızı!"

"Bana bak," dedi kızlardan biri. Kollarımı kafamdan çekmediğim için kim olduğunu görememiştim ve zihnim, sesin sahibini ayırt edemeyecek kadar allak bullaktı. "Bir daha burada görmeyeceğim seni!"

Birkaç hakaret ve tehdidin ardından yanımdan uzaklaştılar ve beni o soğuk havada tek başıma bıraktılar.

Orada ne kadar yattığımı bilmiyorum ama her şeyi düşünmeme yetecek kadar uzun bir süre olduğundan eminim. Tüm anıların içinde kaybolurken bir an gökyüzüne, parlak yıldızlara baktım.

Neden buradaydım?

Neden kendime bunu yapıyordum?

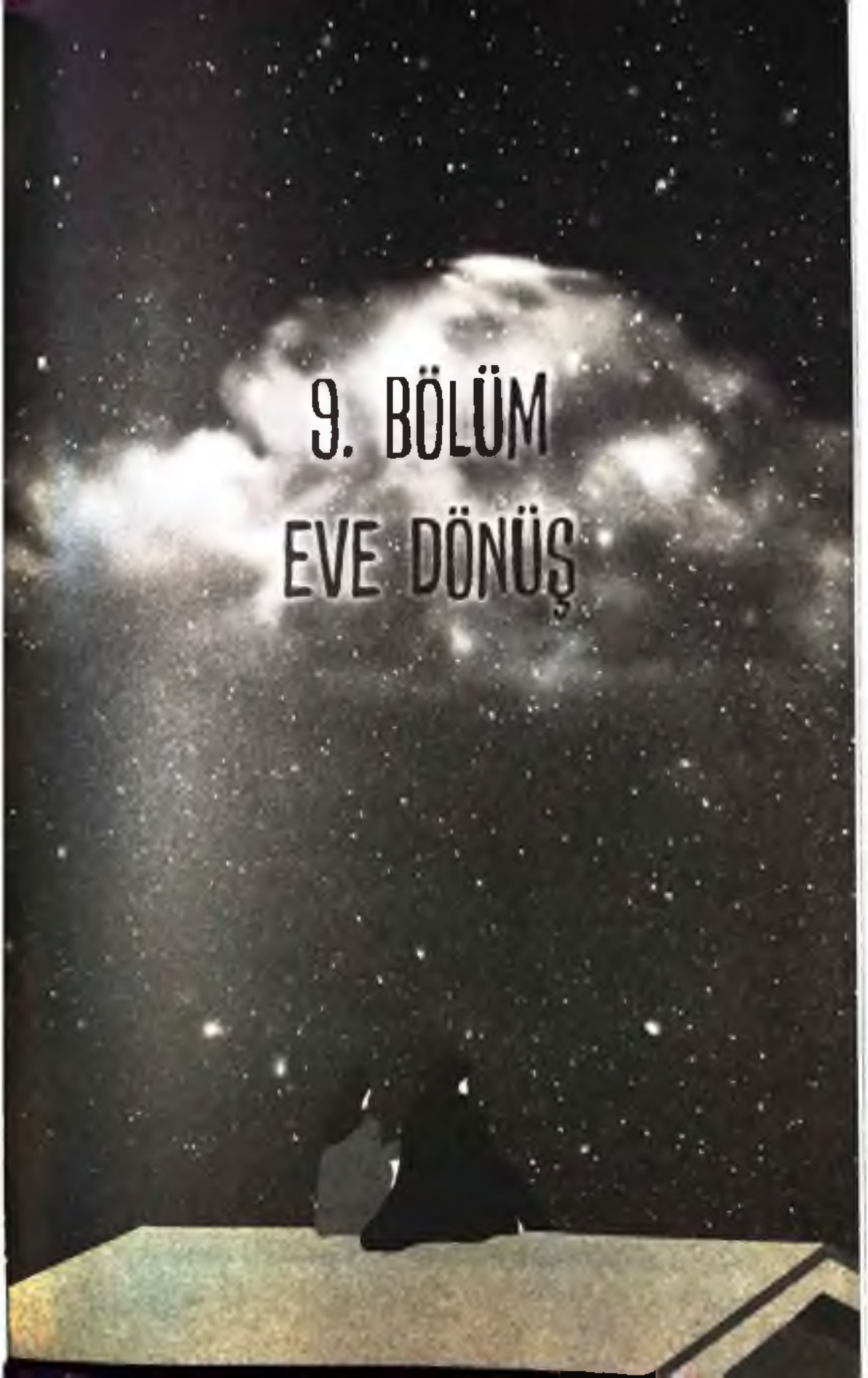
Zaten insanlar beni sevmiyorken ben neden bir avuç sevgiyi kendime çok görüyordum?

Yağmur haklıydı. Hayat her şeye rağmen yaşadıkça güzeldi. Ne olursa olsun, çatıya çıktığınızda aşağı bakıp ölümü düşünmek yerine gökyüzüne bakıp yükselmeyi düşlemek gerekiyordu. Zihnim bu düşünceler arasında kayboldu fakat ben o gece kendimi buldum.

Sonra her zaman yaptığımı yaptım; her düştüğümde ne kadar yaralı olduğuma aldırmadan yaptığım şeyi. Başımı dik tuttum ve ayağa kalktım.

İster seven taraf ol ister sevilen,
sevgi tek taraflı oldugu sürece hiçbir işe yaramaz.

9. BÖLÜM
EVE DÖNÜŞ

Zar zor yürüyerek taksi durağına giderken canımın acısıyla yüzümü buruşturdum. Yine de kendimi toparlayarak cebimdeki telefonu çıkardım ve telefonumun parlak ışığı yüzünden gözlerimi kısarak bir arama yaptım.

Ailesini uyandırmamak için yavaşça kapıyı aralayan Yiğit'in gözleri, beni görür görmez endişeyle kocaman açıldı. Aniden aramam ve yardımına ihtiyacım olduğunu söylemem onu korkutmuştu ama beni kanlar içinde görünce daha da ürkmüş gibiydi.

Sessizce ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdikten sonra karanlıkta yol göstermek için elimi tutan Yiğit'in peşine takıldım. Odalardan birine girdikten sonra kapıyı yavaşça kilitledi ve ışığı açtı. Telefonunu eline alıp ekranda birkaç noktaya dokunduktan sonra *Nothing Else Matters*[4] adlı şarkının huzur veren melodisi odada yayıldı.

Yiğit'in olası bir sesin duyulmaması için açtığı şarkı eşliğinde her iki tarafına komodin koyulmuş; üstünde astronot desenli, siyah bir nevresim takımı serilmiş yatağın üzerine oturdum.

Yiğit çalışma masasının altından küçük bir çanta çıkarırken, "Ne yaptın kendine?" diye öfkeyle fısıldadı.

[4]Amerikalı müzik grubu Metallica tarafından 1991 yılında piyasaya sürülen şarkı.

"Biraz dayak yedim."

"Evet, onu görebiliyorum." Yanıma oturup çantadaki oksijenli su şişesini aldı ve pamuğa birkaç damla damlattıktan sonra yarama bastırdı.

Yüzümü anında buruştururken derin bir iç çektim. Bunun Yiğit'i yumuşatacağını sanıyordum ama "Beter ol," diyerek beni şaşırttı. "Dövüşçü olman, gece gündüz insanlarla kavga edeceğin anlamına gelmiyor."

"Sadece kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı."

Yiğit, gözlerini kısıp biraz daha eğilirken tamamen dudağımdaki yaraya odaklanmıştı. "Neden?" diye sordu bana bakmadan. "Annen çok istediğin ayakkabıyı mı almadı?"

"Babamı gördüm."

Bakışları dudaklarımdan gözlerime kayarken nihayet öfkesi yumuşamıştı. "Sanırım sıcak bir sarılma anı yaşamamışsınız."

"Doğru," dedim. "Beni tanımadı."

Yiğit şok içinde, "Ne?" derken sesinin müziği neredeyse bastıracak kadar yüksek çıktığını fark etti. Ardından ailesi onu duymasın diye sesini biraz daha alçaltarak, "Ne?" diye sorusunu yineledi. Daha fazla ne söylemem gerektiğini bilmediğimden omuz silkmekle yetindim. "Peki, bu sana ne hissettirdi?"

"Çok şey," dedim dürüstçe. "Açıklayamayacağım kadar çok şey ama her nasılsa kendimi şu an daha iyi, daha özgür hissediyorum. Belki de kaçtığım şeyin o kadar da büyük olmadığını görmek üzerimden koca bir yükün kalkmasına sebep oldu, kim bilir?"

"Olay kaçtığın şeyin değil, senin büyüklüğündü aslında," dedi Yiğit. "Sonunda ne kadar güçlü olduğunu görmene sevindim."

Gülümsedim. "İşte, insan ancak kendisine güvendiği ve gücünü fark ettiği an kendisi olabiliyor."

Alaycı bir tavırla, "Laflara bak," dedi. "Sanki Sokrates."

Kısaca karşılıklı gülüştükten sonra Yiğit, tekrar yaralarımı temizlemeye koyuldu. Birkaç dakika sonra işini tamamen bitirmişti. Ortalığı toparladıktan sonra ilaç kutularından birini aldı, içinden çıkardığı küçük mavi tableti uzattı.

"Ne bu?"

"Gazoz bulamadım, idare et," dedi sanki çok normal bir şey söylüyormuş gibi. Hemen ardından, "Ağrı kesici, Eylül," diye ekledi. "Ne olabilir başka?"

İlacı alıp su olmadan yuttuktan sonra, "Her şey için teşekkürler," dedim. "Bu hâlde yurda gitsem Açelya bir ton soru sorar, endişeden deliye dönerdi. Sonra dayak yediğim için bir de o evire çevire döverdi beni."

"Belki daha iyi olurdu," dedi. "Bazı insanların beyni yoktur, Eylül. Dayak yemeden akıllanmazlar. Buğra ve Efe, bu insanlara çok güzel örnekler. Sanırım sen de bu insanlardansın."

Hiç bozulmadan, "Sanırım," dediğimde ikimiz de kıkırdadık.

"Şaka bir yana, kendine bunu yapmandan nefret ettim," dedi. Yüzündeki gülücük solmuş, bakışlarına kuvvetli bir hüzün yerleşmişti. "Sana birinin zarar verme düşüncesinin beni ne kadar tiksindirdiği hakkında en ufak bir fikrin yok."

Yanaklarım ısınırken gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür ederim."

Birkaç saniye boyunca konuşmak yerine James Hetfield'in huzur verici sesini dinledik. Bu kısacık anda Yiğit gözlerini benden bir saniye bile ayırmamıştı. Bakışları öyle kararlıydı ki san-

ki ona bakmak zorundaymışım, onun gözlerine tutsakmışım gibi hissediyordum.

Yiğit, bir elini saçlarıma uzatıp küçük bir tutamıyla oynarken başka bir diyara göç etmiş gibiydi. "Senden neden vazgeçemiyorum, Eylül?"

Dalgınlıkla sorduğu bu soru o kadar sarsıcıydı ki derin bir iç çektim. "Yiğit, başkası var."

Her koşulda yanımda olan bu insanın ne olursa olsun benimle ilgili doğruları bilmeye hakkı olduğunu biliyordum ama Yiğit'in gözlerinden öyle bir ifade gelip geçti ki bir an bu söylediğimi hiç söylememiş olmayı diledim.

Başını aşağı yukarı sallarken, "Öyle mi?" dedi. "Kim?"

"Dövüş kulübünden biri, adı Sarp."

Yiğit'in başı öne eğilirken benden yavaşça uzaklaştı. "Neden ondan hoşlanıyorsun peki?" diye sordu bana bakmadan. "Onu benden üstün kılan ne?"

Yiğit'in böyle düşünmesi kalbimi parçalamıştı. "Hiçbir şey," dedim elini sıkıca tutup. "İnan bana, karakterleriniz çok farklı olsa da ikiniz de iyi insanlarsınız. Seni o anlamda sevmiyor olmamın senin üstünlüğünle veya yeteneklerinle alakası yok. Kalp işte, kime atacağı belli olmuyor."

"Belki daha yakışıklı olsaydım-"

"Beni neden seviyorsun?" diyerek sözünü kestim. Kaşlarını çatıp bana bakarken, "Beni farklı kılan ne?" diye sordum. "Milyarder değilim, sorumsuzun tekiyim. Ne istediğimi bilmem, sinirlendiğimde gözüm hiçbir şeyi görmez, sevdiğim insanlara bazen çok kırıcı sözler söylerim."

Yiğit'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Böyle söyleyince biraz soğudum sanırım."

Söylediklerinin gerçek olduğuna kendimi inandırmak istesem de öyle olmadığını biliyordum. Bu yüzden konuşmaya devam ettim: "Beni üstün kılan hiçbir şey yok, aksine çok fazla eksik yönüm var ama sen bana tutuldun işte. Birinin seni sevmesi için nedene ihtiyacın yok, tıpkı seni sevmemesi için bahaneye ihtiyacın olmadığı gibi. Sadece yanlış zamanda denk geldik, hepsi bu."

"Bu dünyada şansım pek yaver gitmedi," dedi komik bir şaka yapıyormuş gibi. "Belki başka bir dünyada yollarımız tekrar kesişir."

Bir şey söylemek üzereydim ki Yiğit, "Neyse," dedi. "Haydi, seni yurda bırakayım."

"Saçmalama," dedim. "Yakalanırsan ne olacak? Ben taksiyle giderim."

"Eylül, bu kadar kötü durumda olduğunu bilsem seni almak için en başından gelirdim zaten. Merak etme, bana bir şey olmaz."

Yiğit'i ne kadar aksine ikna etmeye çalışsam da babasının arabasını gizlice çıkarıp beni yurda bırakmasını engelleyemedim.

19 Kasım...

Efken Tuna

Yaklaşık otuz saniyedir aralıksız ziline bastığım kapı sonunda açıldığında bir çift şaşkın mavi gözle karşılaştım. Furkan, beni görür görmez kapıyı suratıma kapatmaya yeltendi ama ayağımı hızla kapıyla eşiğin arasına sıkıştırdım.

"Ayıp be oğlum," dedim gücenmiş gibi. "Arkadaşımı ziyarete gelmişim burada, gördüğüm muameleye bak."

"Bak," dedi Furkan fısıltıyla. "Ne konuşacaksan sonra konuşuruz, şimdi hiç müsait değilim."

"Furkan, kim gelmiş?"

İçerden gelen olgun kadın sesini duyduğumda kaşlarımı kaldırdım. Her ne kadar benim için sürpriz olmasa da, "*Annişin* de mi burada?" dedim şaşırmış gibi görünerek. "Ne tesadüf, tanışalım bakalım."

Tüm gücümle kapıyı iterek açarken Furkan'ın birkaç adım gerilemesine neden oldum. Çıkardığım ayakkabılarımı kapının hemen yanındaki ayakkabılığa bıraktıktan sonra salona ilerledim.

Bej oturma grubunun ortasına kahverengi bir sehpa konulmuş, duvara küçük bir televizyon monte edilmişti. Köşede koltuk takımıyla uyumlu olan kahverengi, aynalı bir dolap vardı. Dolaba yaklaşıp cam haznelerin üstüne konulmuş reçine fotoğraf çerçevelerini inceledim. Objektife kocaman gülümseyen mavi gözlü çocuk hemen dikkatimi çekmişti.

Fotoğrafı göstererek Furkan'a baktım. "Sen misin bu?"

Annesinin duymaması için olsa gerek, kısık sesle, "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Burada ne işim var?" diye sorusunu yineledim ve biraz düşünür gibi yaptım. "Biraz dertlendim, Furkan. Sohbet edecek bir dosta ihtiyacım var. Malum, çevremde pek insan yok."

Furkan, şüphe içinde bana bakıyordu. Sözlerimin tamamen mantıksız oluşu ve takındığım ciddi ifade büyük bir tezat oluşturduğundan ne yapması gerektiğine karar veremiyor gibiydi.

Üçlü koltuğa rahatça oturup bir elimi yastıklara yasladım ve bacak bacak üstüne attım. "En yakın arkadaşlarımdan biri senin kulübüne geçti, insan böyle bir durumda kime güvenir ki?"

Furkan arkasına doğru kısa bir bakış attı. "Efken, hiç sırası değil."

"Neyin sırası değil?" dedim gözlerimi kısıp. "Kıskançlığından en değer verdiğim dövüşçümü, kardeşimi benden çalmanın hesabını sormanın mı? Ah, bence tam sırası, Furkan."

"Furkan, kim geldi diyorum!"

İçeriden yükselen sesle birlikte Furkan biraz daha gerildi. Bu hâlini görünce, "Annenin dövüş kulübünden haberi yok, değil mi?" diye sordum. "Ah, lisedeyken staj yaptığın bankadan kadroya giriş için teklif aldığını ve yıllardır orada çalıştığını biliyordu, doğru." Furkan gözlerini kısıp beni izlerken, "Acaba gerçeği öğrense ne olur?" diye kendi kendime mırıldandım.

Furkan yanıma otururken, "Amacın ne senin? Niye beni tehdit ediyorsun?" diye sordu.

"Hep sen mi Eylül'ü tehdit edeceksin?" diye sorusuna soruyla karşılık verdim. "Nasıl bir şey olduğunu öğrenmeni istedim."

Furkan'ın başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibiydi. "Eylül mü söyledi?"

"İnanmayacaksın ama hayır," dedim. "Bana gelen başka biriydi."

Bir Gün Önce...

Çember'de bana ayrılan odaya kurulmuş, evraklara gömülmüştüm. Dövüşçülerin parası, mekânda yaptığımız değişiklik-

ler ve daha bir sürü masrafımız vardı. Masrafları çıkarmak içinse yeni dövüşler planlamam, kârlı satışlar yapmak için kiminle çalışacağıma karar vermem gerekiyordu.

Kapı birkaç kere tıklatılınca evraklara daldığım için irkildim. "Beni rahatsız etmemeni-"

Kapı aniden açılıp da içeri kıvırcık saçlarını kafasının tepesinde toplamış bir kız girince lafımı tamamlayamadım. Açelya üzerine siyah bir triko elbise giymiş, beline de aynı renk kemer takmıştı. Bir elinde siyah deri ceketini ve aynı renk çantasını tutarken diğer eliyle de yüzünü yelliyordu.

Masamın önündeki iki sandalyeden birine otururken, "Doğal gazın kaç para olduğundan haberiniz var mı?" diye sordu. Sanki çok normal bir ziyaretmiş gibi davranıyordu. "Dışarısı Antarktika, içerisi Sahra Çölü."

Onu gördüğüme şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. Arada uzun bir sessizlik olunca Açelya imalı bir ses tonuyla, "Hoş bulduk, Efken," dedi.

"Hoş geldin de..." dedim nihayet üstümdeki şaşkınlığı atarak. "Niye geldin?"

"Telefonumu açsaydın gelmeme gerek kalmazdı."

Birkaç gündür kayıtlı olmayan telefonlardan gelen aramaları düşününce, "O sen miydin?" diye sordum. "Ben de dolandırdığım amcam sanmıştım."

Açelya, şaka yaptığımı zannederek konuşmasına devam etti: "Seninle Eylül hakkında konuşmak istiyordum."

"Onu tahmin ettim."

"Aranızdaki kırgınlık onu çok üzüyor."

Konuşmaya başlamadan önce düşünmek için kendime birkaç saniye verdim. "Açelya, iyi niyetini anlıyorum ama Eylül'le aramızda yaşanan kırgınlık kolay kolay iyileşmeyecek."

"Ona kırgın olmakta sonuna kadar haklısın, anlıyorum," dedim. "İkinizin de kendine göre doğruları ve yanlışları var, bunu da anlıyorum ama bu kadar güzel bir dostluk bağını saçma bir sebep yüzünden çöpe atmanızı anlamıyorum."

Açelya güzel konuşuyordu ama aynı karakterde olmadığımız için beni anlaması mümkün değildi. "Açelya," dedim. "Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

Açelya takındığım bu tavra kırıldığını gizlemeyerek, "Çok kabasın," diye sitem etti.

"Kaba olmak istemiyorum ama beni buna sen itiyorsun."

Kaşları çatılırken ayağa kalktı. "Bir insanın kötü huylarını görmek bize çok kolay gelir de nedense gözlerimizi iyiliğe kapatırız," dedi. "Eylül, bir anlık sinirle başka bir dövüş kulübünde dövüşmeyi kabul etti. Sen bunu görüyorsun ama senin için göz yumduğu şantajları umursamıyorsun."

Bunu söyler söylemez arkasını dönüp ayaklarını yere vurarak odadan çıkmaya yeltendi fakat hızla ayağa kalkıp yanına ulaştım. Kapıyı tam açmıştı ki hafifçe aralanan kapıyı tekrar kapattım. Açelya kafasını bana çevirirken, "Ne şantajı?" diye sordum.

"Furkan, Çember'in illegal bir dövüş kulübü oluşunu koz olarak kullanıyor ve Eylül'ü seni ihbar etmekle tehdit ediyor."

Şimdi her şey biraz daha netlik kazanmıştı. Ne söyleyeceğimi bilemeyerek derin bir nefes verdim. Aklıma ilk gelmesi gereken şeyi nasıl düşünememiştim? Eylül'e olan kırgınlığım, nasıl mantığımın bu kadar ötesine geçmişti?

Yavaşça kapıdan uzaklaşıp çalışma masama yaslandım. Zihnimden bir sürü düşünce geçerken Açelya'nın öfkesi yatışmıştı. Kafamın karıştığını fark etmiş olacak ki yanıma gelip, "Sanırım bu yeni öğrendiğin bir şeydi," dedi. Ellerini birleştirmiş, bir

çocuğun masumiyetiyle kaşlarını bükmüştü. "Peki, ne olacak? Eylül'le konuşacak mısın?"

Bana beklentiyle bakarken kafamı kaldırıp ona baktım ve yüzüme biraz sinir bozucu bir gülümseme yerleştirdim. "Kafana diktiğin ve adına *saç* dediğin şeyi düzleştirirsen, belki."

Açelya'nın yüzündeki sevecen ifade anında yok oldu. "Gerçekten," dedi bir ayağını yere vurup kapıya yönelirken. Bu hareketi, gülümsememin yüzüme yayılmasına neden oldu ama o fark etmedi. "Bir erkeğe laf anlatmaktansa ayıya laf anlatmak daha iyi." Kapıyı hızla çarptı ama sesi o kadar yüksekti ki koridorda yankılanıyordu. "Hiç değilse bana bal falan getirir!"

Başımı iki yana sallayıp kıkırdamadan edemedim. Ardından telefonumu alıp Dicle'yi aradım.

"Dicle," dedim yerime otururken. Onun da az buçuk benim gibi biri olduğunu bildiğimden lafı hiç uzatmadan konuya girdim: "Furkan hakkında biraz konuşabilir miyiz?" Gelen cevap üzerine yüzümü buruşturdum. "Senin de dinin imanın para olmuş. Kimden öğreniyorsun bunları, anlamıyorum ki!"

Günümüz...

"Eylül'ü rahat bırakacaksın, Furkan," diye fısıldadım tehditkâr bir şekilde. "Bugün annenin hatırına susacağım ama bu son."

İçeriden tombul bir kadın merakla yanımıza geldi. Üzerine şalvar ve bol tişört geçirmiş, başına da eşarp bağlamıştı. Beni görünce önce şaşırdı, ardından gülümsedi. "Hoş geldin, oğlum," derken ayağa kalktım.

"İçeride mantı hamuru açıyordum, bir türlü kalkamadım ama Furkan'dan ses çıkmayınca merak ettim."

"Hiç sorun değil," dedim tıpkı Furkan'ın annesi gibi gülümserken. "Ben Efken, Furkan'ın iş arkadaşıyım, işle ilgili bir meseleyi bildirmek için geldim."

Kadıncağız fazlaca memnun görünürken, "Bir sorun yoktur inşallah," dedi.

"Yok, yok," dedim hemen. "Bir arkadaşımız Furkan'ın departmanına geçecekti de vazgeçmiş, haber vermek istedim."

Kadın gülümserken yüzü aniden soldu. "Hay Allah," dedi. "Seni de hiç iyi ağırlayamadık. En iyisi burada dur, ben-"

"Siz hiç rahatsız olmayın," diyerek sözünü kestim. "Zaten ben de gidiyordum."

Furkan'ın annesi yoğun ısrarlar sonucu akşam yemeğine kalmayacağıma ikna oldu. Çok sevgili iş arkadaşını yolcu ederken Furkan'ın gözlerinden kıvılcım çıkıyordu.

Ayakkabımı giyip dışarı çıktıktan sonra son bir kez arkamı döndüm. "Şu melek kadından senin gibi bir dallama nasıl çıktı acaba?"

Furkan, bir küfür savurmak üzereydi ama tam o anda annesi mantı hamurunu yoğurmak için oğlunu çağırınca kelimeler boğazına dizildi.

Eylül Cesur

Açelya'nın yaklaşık yarım saat süren yalvarması sonucu spor yapmak için parka gelmiştik fakat Açelya yürüyüş yapmak yerine salıncağa oturmuş, küçük bir çocuk gibi sallanıyordu.

"Açelya," dedim tembellik eden arkadaşıma bakarak. Salıncağın yanındaki soğuk direğe yaslanmıştım. "Spor yapmayı düşünüyor musun?"

"Hayır," dedi salıncaktan kalkarken.

"E, niye geldik o zaman?" diye söylenmeden edemedim. Açelya gülümsüyordu ama biraz öfkelenmiştim.

Açelya omuzlarımdan tutup beni döndürürken, "Nedeni geliyor," dedi.

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek bana doğru gelen Efken'e baktım. Onu görmek, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu.

Açelya, yanımızdan uzaklaşırken, "Sizi yalnız bırakayım," dedi. Fakat hemen yanımızdaki banka oturunca ikimiz de ona baktık.

Sessiz bakışmamızın ardından, "Şu an bizi yalnız bırakmış sayılmıyorsun," dedi Efken. Açelya oflayarak daha uzak banklara doğru yol aldı.

Sonunda baş başa kaldığımızda, "Nasılsın?" diye sordu. "Olanlar hakkında pek konuşamadık."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Daha iyiyim." Tekrar derin bir sessizliğe gömülmek üzereydik ki, "Benimle ne konuşmak istiyordun?" diye sordum. "Açelya'yla konuştuğuna göre önemli bir şey olmalı."

Efken boğazını temizleyip, "Evet," dedi. "Furkan'ın seni tehdit ettiğini öğrendim. Bir daha böyle bir şey yapmayacak."

Şok olmuş bir ifadeyle Efken'e bakakaldım. Aklımda o kadar çok soru vardı ki önce hangisini soracağıma karar veremiyordum. Sonunda içlerinden bir tanesini seçip, "Nasıl ikna oldu?" diye sordum.

"Her insanın bir zaafı vardır, Eylül," dedi. "O zaafı nasıl kullanacağını bilirsen gerisi çorap söküğü gibi gelir."

"Peki, seni şikâyet etmeyeceğinden nasıl emin olabilirsin?"

"Dediğim gibi zaaflar."

Daha fazla soru sormaya gerek olduğunu düşünmüyordum. Efken yine bir şeyleri halletmişti işte. Aniden, "Çember'e döner misin?" diye sordu.

Sorusu, karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden olsa da içimdeki heyecan birkaç saniye sonra yok oldu. "Orada istendiğimi sanmıyorum."

"Önemli olan senin ne istediğin," dedi Efken. "Geri kalan her şey hallolur."

Sarp'la ilgili gerçeği benden gizlediği için ona kırılmıştım ama üzerinden zaman geçince fark ediyordum ki ben de çok aşırı tepki göstermiş, kendimi ve Efken'i üzecek şeyler yapmıştım.

Bu yüzden başımı aşağı yukarı sallayıp, "İstiyorum," dedim içimden geldiği gibi. "Çember'e dönmeyi her şeyden çok istiyorum."

Sarp Vural

Güneş çoktan batmış, şehir karanlığa gömülmüştü. Kayalıklara vuran denizin kokusunu içime çekerken sağ tarafımda yürüyen, ellerini siyah trençkotunun cebine sokarak üşümesini bastırmaya çalışan Duygu'ya baktım.

"İstersen bir yerde oturabiliriz," dedim.

"Hayır," dedi. "Yürüyüş yapmayı seviyorum."

Omuz silktim. "Benim için fark etmez." Tek kaşımı kaldırdım. "Ama uyarayım, ceketimi vermem."

Dudaklarını büzüp omzuma vurması, ondan birkaç adım uzaklaşmama ve ikimizin de gülüşmesine neden oldu. Denge-

mi toparlayıp tekrar yanına gittiğimde iki kolunu da tek kolu-ma sardı ve başını omzuma yasladı.

Şu an olduğu gibi Duygu'nun bana adım attığı zamanlarda ne yapmam gerektiğinden emin olamıyor, yanlış bir şey söylemekten çekiniyordum. Eylül o kadar kafası karışık davranmıştı ki bir yerden sonra durumu içselleştirmiştim. Bu yüzden bana olumlu yaklaşmaması gerekiyor gibi hissediyor, ister istemez geriliyordum.

Ruh hâlimdeki değişimi fark eden Duygu, kafasını kaldırıp bana baktı. "Sana yaklaşmamı istemediğinde bunu söylemen yeterli."

"Seni incitmek istemiyorum," dedim. "Sadece çok hızlıymışız gibi geliyor."

Duygu'nun dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Sarp, ölümün ne zaman geleceğinin böylesine büyük bir gizem olduğu bu dünyada, duygularımı yaşamayı erteleyecek kadar aptal değilim."

Bu kadar açık ve dürüst olması o kadar hoşuma gidiyordu ki gülümsemeden ve *keşke Eylül de böyle olsaydı*, diye düşünmeden edemedim.

"Seni takdir ediyorum ama-"

"Ama duygularımı paylaşmıyorsun," diye sözlerimi tamamladı. Dudaklarında buruk bir gülümseme, gözlerinde kırgınlık vardı ama yine de başımı olumlu anlamda salladım.

Yürümeyi bırakıp karşıma geçti. "Bana o kızdan bahsetmiştin. Sorun o, değil mi?"

Duygu'yla iken konuşmama gerek olmuyordu. Zihnimden ve kalbimden geçenleri ezbere okuyordu.

"Sarp," Bir elini yanağıma koydu ve gözlerini gözlerime sabitledi. "Güçlü görünmeye çalışmayı bırakıp her insan gibi sevilmeye ihtiyacın olduğunu ne zaman fark edeceksin?" O kadar derinden konuşuyordu ki sözleri kalbime dokunuyordu. "O kızı suçlamıyorum, belki gerçekten onun da kafası karışıktı. Ne olduğu beni ilgilendirmez ama hak ettiğin gibi değer görmeyi özlememiş olamazsın, değil mi?"

Derin bir nefes alıp başımı olumlu anlamda salladım. Duygu'ya yalan söylemenin anlamı yoktu çünkü daha yeni tanışmış olmamıza rağmen bunu anlayacağını biliyordum.

Çok garip bir kızdı. Açıkçası dengesizdi. Kimi zaman çok utangaçken kimi zaman söylenmemesi gereken şeyleri insanın suratına söyleyebiliyordu. Bir gün vejetaryen olmak istediğini söylerken ertesi gün kızarmış tavukla kapınıza dayanabiliyordu. Romantik film sevenlerin aptal olduğunu savunurken üç saat sonra ağlayarak *Titanic*'i izleyebiliyordu.

Ama bir şeyde asla karmaşaya yer yoktu: Hislerinde. Ne olursa olsun, insanlarla ilgili düşüncelerini açıkça dile getirmeye bayılıyordu.

Tanışalı yaklaşık on gün olmasına rağmen bana olan ilgisini itiraf etmeye bayıldığı gibi.

Onunla konuşmak zevk veriyordu. Kafam ve kalbim Eylül'le dolu olmasa kesinlikle onunla sevgili olmaktan memnun olacağımı da biliyordum ama böylesi doğru gelmiyordu. Bu yüzden ona Eylül'le ilgili bilmesi gerekenleri anlatmış, yeni birine kapalı olduğumu söylemiştim.

Şaşırtıcı bir şekilde beni anladığını, aramızdaki ilişkiyi zamana bırakmakta bir sakınca görmediğini söylemişti. Onun için flört etmek yeterliydi.

Aniden çenesini göğsüme yaslayarak yüzünde sarhoşların gülümsemesini andıran bir gülümsemeyle bana baktı. "Sarp, seni öpebilir miyim?"

Gözlerim kocaman aralanırken heyecandan yutkunamadım bile. "Dudağımdan mı yani?"

"Evet, isteğim o yönde."

Yüzünü bu kadar yaklaştırması heyecanlanmama neden olmuştu. Suratımı buruşturup, "Seni o şekilde sevmiyorken sana bu kadar yaklaşmam doğru olm-"

Fakat sevgili Duygu'nun iznime olan saygısı bu kadardı. Aniden parmak ucunda yükselip dudaklarımızı birleştirdi.

Duygu beni öperken yüreğimden geçen tek bir istek vardı: Hiçbir şey düşünmeden öpücüğüne karşılık vermek. Çünkü onun da söylediği gibi birinin bana değer vermesini özleyecek kadar kendimi değersiz hissetmiştim.

Bir şeyler yanlıştı, bunu ikimiz de biliyorduk fakat bu yanlışa kapılmaktan kendimizi alıkoyamıyorduk.

Kollarımı Duygu'nun beline sararken onun da boynuma sarılmasına izin verdim ve tüm gücümle Eylül'ün gözlerini zihnimden silmeye çalıştım.

Ne beyhude bir çaba...

Eylül Cesur

Hiç uyanmak istemediğim bir rüyada gibiydim. Çember'deki odama girerken kalbim, buraya geldiğim ilk gün olduğu gibi delicesine çarpıyordu. Bu heyecan, birkaç dakika önce diğer Çember dövüşçüleriyle yüzleşirken yaşadığım heyecandan bile güçlüydü.

Birlikte dövüştüğüm, sohbet ettiğim arkadaşlarımın yüzü beni görür görmez asılmıştı ama Efken kısa bir açıklamayla yaşananları özetleyince çoğu tatmin olup bir tebessüm takınmıştı. Yine de içlerinden birkaçının beni tekrar kabul etmesi biraz zaman alacak gibiydi.

Çantamı koltuğun üstüne bırakırken, "Burayı özlemişim," dedim. Ardından peşimden odaya giren Efken'e baktım. "İlk dövüş ne zaman?"

Gülerek koltuklardan birine otururken, "Yavaş ol biraz," dedi. "Daha yeni geldin."

"Her şey dövüşçü odalarının tadilatı için," dedim. "Biliyorsun."

"Umarım dövüş olmadığı hâlde beni çağırmanın iyi bir nedeni vardır."

Tanıdık bir sesin yankılanmasıyla kalbim çıkacak gibi çarptı. Efken'in odasının kapısı gürültüyle açılınca Efken, "Eylül'ün odasındayım," diye seslendi.

Hızlı adımlarla odaya giren Sarp, beni gördüğünde şaşkınlıktan düşüp bayılacak gibiydi. Üstünde deri bir ceket, siyah bir pantolon vardı. Saçları, muhtemelen uzun süre kaska maruz kaldığı için karmakarışıktı.

"Eylül..." dedi Efken. "Çember'e geri döndü."

Sarp'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve bu küçük mimiği bile kalbimin çarpmasına neden oldu.

Ona olan hislerim bu kadar kuvvetliyken onları nasıl görememiştim? Nasıl bu kadar sarılmak istiyorken her seferinde onu itmiştim?

Sanırım bir şeyin değerini anlamak için gerçekten de o şeyi kaybetmeliydiniz.

Düşüncelerimden habersiz bir şekilde, yüzüne insanın içini ısıtacak cinsten bir gülümseme yerleştiren Sarp, "Eylül," dedi. "Evine hoş geldin."

10. BÖLÜM

BİR YENİ MESAJINIZ VAR

Efe Çağlar: Şerefsiz evladıyım, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Deniz Öztürk: Ne oldu?

Efe Çağlar: Onu arkadaşınız olacak puşta sorun.

Belçin Uzuner: Buğra mı?

Eylül Cesur: Buğra, ne yaptın?

Yiğit Altay: **@BuğraSezer** ?

Buğra Sezer: Puşt denince aklınıza gelen ilk isim olmak biraz kalbimi kırdı…

Efe Çağlar: Hepsi de doğru tahmin etti ama.

Buğra Sezer: Tamam, ben puşt olabilirim ama konumuz bu değil.

Cansu Atik: Neler olduğunu anlatacak mısınız? Meraktan çatladık burada.

Efe Çağlar: Nakde sıkıştım, Buğra'dan borç alayım dedim. Geri zekâlı para transferi yaparken açıklamaya, *"Dün gece çok iyiydin,"* yazmış.

Sonra bankadaki kadın parayı verirken gördü bunu.

Bir bakışı var... Nasıl utandığımı anlatamam.

Buğra Sezer: Haklısın, biraz ağır oldu. Bir dahaki sefere, *"Parayı komodinin üstünden almayı unutmuşsun,"* yazayım.

Efe Çağlar: Buğra, bazen öyle şeyler söylüyorsun ki sana nasıl küfredeceğimi şaşırıyorum.

Eylül Cesur: Efe, özür dilerim ama bu olay biraz komik.

Efe Çağlar: ...

Deniz Öztürk: Annem arkadaşlarını dikkatli seç derken bundan bahsediyordu sanırım ya.

Belçin Uzuner: Arkadaşlar, hocanın sisteme yüklediği ödevlere

Cansu Atik: Hayır, Belçin! Bakmadık!

Bakmayacağız!

Belçin Uzuner: Bekleseydin de mesajı tamamlasaydım...

Efe Çağlar: **@CansuAtik** Bana çıplak fotoğraf atmayanların grupta konuşmasını yasaklıyorum.

Yiğit Altay: Özele bak.

Efe Çağlar: HAYIR, HAYIR, HAYIR!

11. BÖLÜM
TATİL KAÇAMAĞI

Bu yolculuk, başından beri hatalıydı. Ehliyetini yeni almış Efe'yi sürücü koltuğuna, direksiyon sınavında panik yapıp doğrudan dubalara sürmüş Cansu'yu yol tarif etmesi için ön koltuğa oturttuğumuz andan itibaren kocaman bir hata çuvalını kafamıza geçirmiştik.

Birkaç gündür İstanbul, kar yağacağı haberleriyle çalkanıyordu. Dün gece ise öyle şiddetli kar yağmıştı ki sanki şehrin üstüne beyaz bir çarşaf örtülmüştü. Biz de dayanamamış ve bir gün de olsa Uludağ'a gitme kararı almıştık. Kalabalık bir arkadaş grubu olduğumuzdan üç kişi bagaja sıkışmak zorunda kalmıştı.

Fakat şimdi Cansu bizi öyle bir yola sokmuştu ki hepimiz panik içindeydik. Efe'nin arabayı dik sayılacak bir yokuştan çıkarması gerekiyordu. Üstelik yoldaki karın durumu da buradan pek sık geçilmediğini haykırıyordu.

Bagajdaki Buğra, "Bu dalavereciye yol tarif etme yetkisini kim verdi?" diye seslendi Cansu'yu kastederek. "Ve daha da önemlisi ben neden bagajdayım?" diye ekledi.

Cansu ona hiç aldırmadan, "Kestirme yoldan getirdim sizi. Daha ne istiyorsunuz?" diye karşılık verdi

Açelya'dan cevap gecikmedi: "Yaşamak!"

Efe arabayı dikkatlice yokuştan çıkarmaya başlarken oldukça gergin görünüyordu. İlk başta her şey normaldi, ta ki araba geri geri gitmeye başlayıncaya kadar.

Bagajda oturan Deniz, "Panik yaratmak istemem ama," dedi. Yumuşak sesine rağmen ne kadar korktuğu anlaşılıyordu. "Arkamızda uçurum gibi bir şey var, söylemek istedim."

Araba geri geri giderken Efe'nin gergince dikiz aynasına bakışını ve şakağından akan bir damla teri görebiliyordum. Onu öyle görünce kalbim hızlanmaya başladı. Kontrolü kaybediyordu.

Cansu'nun eli Efe'nin direksiyondaki titreyen elini kavradı. Bakışları insanı rahatlatacak kadar sakindi. "Efe, sen yaparsın."

Sanki Belçin'le bu anı bekliyormuşuz gibi göz göze geldik. Belçin'in ela gözlerinde bilmiş bir tavır oluşurken âdeta, *"Söylememiş miydim?"* der gibi bakıyordu. O an hâlimize kahkahalarla gülmek istedim, muhtemelen çok korkmuş olmasam katıla katıla gülerdim de. Yokuştan aşağı yavaşça uçuruma doğru kayıyorduk ama bizim zihnimizden geçen şey çöpçatanlıktı.

Efe sanki Cansu'nun bu cümlesini bekliyormuş gibi kendisini toparladı ve soğukkanlılıkla arabayı yokuştan çıkarmaya başladı.

Sonunda düzlüğe vardığımızda arkadaşlarım Efe'yi alkışlarken bir elimi deli gibi çarpan kalbimin üstüne bastırıp derin bir nefes aldım.

Efe dişlerini gösterecek şekilde sırıtarak Cansu'ya baktı. "Bunun şerefine akşam bir boydan fotoğraf gelir mi?"

Cansu gözlerini devirdi ve Efe'nin yanağına hafifçe vurdu. "Sana iki saniye iyi davranmaya gelmiyor, fırsatçı."

Yokuşu atlattıktan sonra yol, Cansu'nun da söylediği gibi pek fazla sürmemişti fakat gideceğimiz yere bir saat geç varmak ölme tehlikesine değer miydi, emin değildim.

Arabadan inmeden önce siyah beremi ve aynı renk eldivenlerimi giydim. Üç arkadaşım bagaja sığma mücadelesi verdiği

için kucağımıza aldığımız çantaları sırtımıza geçirip arabadan indik.

Otele geldiğimizde etrafıma bir karış açık ağızla bakmadan edemedim. Otelin kapısından ilk girişinizde bile buranın ne kadar lüks bir yer olduğunu anlayabilirdiniz. Gösterişli avizeler ve ihtişamlı koltuklar, duvara asılmış büyük tablolarla bir bütün oluşturuyordu. Etrafta gezen ve koltuklara kurulup sohbet eden insanların kahkahası bile ne kadar varlıklı olduklarını haykırır gibiydi.

Etrafı izleyen Açelya benimle aynı düşünceleri paylaştığını belli ederek, "Kendimi aynı anda hiç bu kadar zengin ve ezik hissetmemiştim." dedi. Bunları söylerken etrafı pürdikkat inceliyor, hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyor gibiydi. Böyle düşündüğü için onu suçlayamazdım çünkü biz kalabalık bir arkadaş grubu olduğumuz için ekstra indirimle buraya gelebilmiştik.

Üzerimizdeki şoku atlatıp resepsiyona gittik ve odalarımıza yerleştik. Kızlar ve erkekler için iki oda tutmuştuk. Böylesi hem daha hesaplı hem daha eğlenceli olacaktı.

Dün gece yaptığımız plana göre eşyalarımızı bırakıp hemen kahvaltıya inecektik ama sabahın erken saatlerinden beri yolda olduğumuzdan hepimiz yatağa yığıldık ve yarım saat kalkamadık.

Açelya yorgun argın yaptığımız sohbet esnasında aniden Cansu'ya dönüp, "Efe'yle aranızda ne var?" diye sordu.

Cansu birkaç saniye durakladıktan sonra, "Benden hoşlanıyor," dedi. Ardından bizden bir tepki beklercesine sessiz kaldı ve çekinerek baktı ama karşılaştığı tek şey sessizlik olunca garipseyerek, "Şaşırmadınız mı?" diye sordu.

"Yani," dedi Belçin. "Belli oluyordu aslında."

Efe'nin bunca zamandır yaşadıklarını düşününce yüzümü buruşturmadan edemedim. O ve Buğra her zaman grubumuzun maskotu olmuşlar, neşeleriyle nam salmışlardı. Bu yüzden kırılmış kalbini kahkahalarıyla kamufle ettiğini düşünüp üzülmemek imkânsızdı.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" dedim Cansu'ya. "Efe hakkında yani."

"Ona karşılık vermeyi çok isterdim," dedi. "Ama şu an duygularım, onunki kadar kuvvetli değil ve böyle bir durumda ona umut vermek istemem."

Başımı anlayışlı bir şekilde salladım. Tam dudaklarımı aralamıştım ki Belçin lafı ağzımdan alarak, "Peki, şimdi nesiniz?" diye sordu.

"Arkadaş," dedi Cansu. "Fakat birbirine âşık olma ihtimali olan arkadaşlardan."

Bu biraz kafa karıştırıcıydı. "Cansu, bilmem farkında mısın ama onun adı tam olarak arkadaşlık olmuyor."

"Akışına bıraktık," diye açıklamayı sürdürdü Cansu. "Efe kestirip atmamamı söyledi fakat beni hiçbir şey için zorlamıyor. Birlikte vakit geçirmeye ve eğlenmeye devam ediyoruz, önemli olan bu değil mi?"

Durumları bana biraz karışık gelse de yorum yapacak hâlde olmadığımı bildiğimden sessiz kaldım. Cansu, en azından duygularının ne olduğundan emindi ve Efe de bunu bilerek hareket etmişti.

Cansu aniden bana dönüp, "Asıl haberler sende," dedi. "Sarp seni görünce hiçbir şey demedi mi?"

Sarp'la Çember'de karşılaşmamız aklıma gelince heyecanlanmadan edemedim. Dönüşüme sıcak bir gülümseme sunmak ve

birkaç kelime etmek dışında tepki vermemişti ama ne kadar mutlu olduğunu görebilmiştim.

"Pek fazla konuşmadık," dedim. "Fakat aldığım bilekliği takıyordu."

"Sana kafanda kurduğunu söylemiştim," dedi Açelya. "O kız muhtemelen sadece arkadaşıdır. Sevgilisi olsa senin hediyeni niye taksın?"

Haklı olmasını umarak gülümsedim ve başımı hafifçe salladım. Söyledikleri oldukça mantıklı geliyordu fakat insan tedirgin olmadan edemiyordu.

Odalarımızda biraz daha dinlendikten sonra kahvaltı etmek için restorana indik. Görevlilerin yardım için başlarında beklediği tezgâhların üstüne yerleştirilmiş yiyeceklerden istediğimiz kadar alabiliyorduk. O kadar çok seçenek vardı ki hangisini yiyeceğimizi şaşırmıştık.

Yiğit tabağına sosis koyarken, "Sıla ve Bora burada olsa kendilerini kaybederlerdi muhtemelen," dedi.

Kimden bahsettiğini hemen anlayarak, "Şu İrem denen arkadaşının arkadaşları, değil mi?" diye sordum. Başını olumlu anlamda salladı. "Çok tatlı insanlardı. Bence kesinlikle onları tekrar görmeliyiz."

"Katılıyorum," dedi Yiğit. "Ama içeceğime bir şey atılmazsa daha memnun olurum."

Dudaklarıma bir sırıtış yerleştirdim. "Bunu Çağatay'a söylemelisin."

Midemizi tıka basa doldurduktan sonra neredeyse koşarak dışarı çıktık. Kar İstanbul'dakinden daha yoğun olsa da bir an için otelin sıcaklığına aldanmış ve dışarının ne kadar soğuk olabileceğini unutmuştum. Bu yüzden rüzgâr kendime getirmek ister gibi sertçe suratıma çarpınca bir an afalladım ve vücudu-

mun titremesini kontrol altına almak ister gibi ellerimi ceplerime sıkıştırdım.

Hep birlikte sakince yürürken Açelya, aniden yere eğilip bir avuç dolusu kar aldı ve Belçin'e atmak üzere arkasını döndü ama Belçin, hepimizi şaşırtarak cebinde hazır beklettiği kar topunu kızın suratına attı. Açelya'nın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. "Ne oldu, dümbük?" dedi Belçin, dudaklarında kocaman bir sırıtış vardı. "Ben her zaman hazırlıklıyımdır."

Buğra bu lafın üzerine aniden çığlık atıp Belçin'e doğru koştu. İki koluyla kızın kafasını kavrayıp kendisini yere bırakırken Belçin'i de beraberinde kara sürükledi.

Belçin ne olduğunu şaşırmış bir şekilde karların arasında oturur vaziyette etrafına baktı. Şimdi kendini beğenmiş bir şekilde gülme sırası Buğra'daydı. "Ne oldu?" dedi tek kaşını kaldırarak. "Hani her şeye hazırlıklıydın?"

Deniz'in dudaklarından bir kahkaha koptu. "İzin ver de aniden RKO[5] çekmene hazırlıklı olmasın."

Kısa gülüşmelerin ardından Efe, Cansu'ya dönüp, "Cansu," dedi. "Benimle kar güreşi yapmak ister misin?"

Cansu bu soruyu oldukça garipsemiş gibi baktı. "Öyle bir şey mi vardı?"

"Bilmiyorum, az önce uydurdum."

"Pekâlâ," dedi Cansu. Pembe beresini düzeltti, beyaz şişme montunun yakalarını dikleştirdi ve Efe'nin karşısına geçti. Bizse çoktan etraflarında bir çember oluşturmuştuk.

Efe ve Cansu birbirlerine doğru zıplarken bir yandan da, "Hayda bre pehlivan!" diye bağırıyorlardı ve bu komik hâlleri onlar farkında olmasa da kalabalıktan birkaç kişinin dikkatini çekmişti.

[5]Güreşte ayaktaki rakibi yüzüstü düşürmeyi hedefleyen, bitirici olarak nitelendirilen hamle.

Cansu, Efe'yle karşı karşıya gelince güreşe başlamak için durdu ama Efe ona aldırmadan zıplayarak ilerlemeye devam edince Cansu da ilerlemek zorunda kaldı.

Birbirlerinin etrafında olması gerekenden fazla dönmüşlerdi. Onlar güreşin başlamasını erteledikçe etrafımızdaki kalabalık artıyordu. Sonunda tekrar karşı karşıya geldiklerinde Cansu, Efe'ye döndü ama Efe, sanki orada kimse yokmuş gibi zıplamaya devam etmeye yeltendi. Cansu, bu sefer Efe'nin kaçmasına müsaade etmeyerek bir eliyle ensesini kavradı. Zavallı Efe ne olduğunu anlamadan refleks olarak bir eliyle Cansu'nun ensesine yapıştı.

Hemen ardından Cansu, Efe'yi düşürmek için bir bacağına sıkıca sarıldı ama Efe kızın eğilmesinden faydalanarak kollarıyla Cansu'nun belini sardı ve saniyeler içinde arkadaşımı havaya kaldırdı.

Cansu ayakları havada, çığlık atarken Efe'nin bacağını ısırdı ve Efe'ye acı dolu bir haykırmayla kendisini bırakmak dışında bir şans tanımadı.

Cansu kara bata çıka ayağa kalkarken Efe, "Isırmak demek!" diye hırladı. "Kolunu kuduz köpek gibi koparmaz mıyım şimdi?"

Cansu tam doğrulmuştu ki Efe çığlık atarak kıza doğru koştu, kollarını kızın beline dolayarak sırtüstü düşmesini sağladı. Onlar çığlıklar eşliğinde birbirlerine kar atarken, çeşitli hile ve sportmenlikten uzak tavırlarla birbirlerini devirmeye çalışırken çevremizde akılalmaz bir kalabalık oluşmuştu. Herkes heyecanla dövüşü kimin kazanacağını bekliyor, tezahüratlar yapıyordu.

Sırtı yere değen bir Cansu oluyordu bir Efe. Kazananın kim olduğunu belirlemek imkânsızdı. Dakikalar süren güreşin sonunda aniden kendilerini sırtüstü kara attılar. İkisi de yorgunluktan bitap düşmüş şekilde yan yana yatarken derin ve hızlı nefesler alıp veriyorlardı.

Birden bu görüntünün biraz fazla müstehcen kaçtığını fark ederek gülmemi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Filmlerdeki hararet dolu birkaç dakikanın ardından kendini bitkin bir şekilde yatağa atan çiftlere benziyorlardı. Arkadaşlarıma ve kalabalığa baktığımda birkaç kişinin yüzlerindeki gülümsemeden benimle aynı şeyi düşündüklerini anladım.

Cansu başını hafifçe Efe'ye çevirerek, "Çok iyiydin," dedi. "Başım döndü bir an."

Efe bir elini alnına götürüp gözlerini kapattı. "Sen de çok manyak bir şeydin," dedi hayran olmuş bir sesle. "Beş dakikada iliğimi kemiğimi kuruttun."

İkisinin konuşmalarına kulak misafiri olanlar kahkahalarını engelleyemezken Efe ve Cansu her şeyden habersiz, masum bakışlar eşliğinde bize baktılar ve aynı anda, "Neye gülüyorsunuz?" diye sordular.

Güreşten sonra bazı arkadaşlarımız kayak yapmaya, bazıları teleferiğe binmeye gitmişti. Benim gibi kızakla kaymak isteyen sadece Efe, Cansu ve Yiğit'ti.

Kayacağımız alana yürüyerek varmak biraz yorucu olsa da sonunda hedefe ulaşmıştık. İki kişilik siyah kızakta Yiğit ön tarafa otururken arkasına yerleştim ve kollarımı beline doladım. Benim aksime Cansu, tüm manzarayı görmek için Efe'nin önüne oturmaya karar vermişti.

Efe, Cansu'nun beline olması gerekenden biraz fazla sıkıca sarılırken, "Bak Cansucuğum," dedi. "Tamamen senin düşmemen için sarılıyorum, yanlış anlama."

Cansu sahte bir samimiyetle, "Yok canım," dedi. "Yanlış anlar mıyım hiç?"

Kaymaya başladığımızda dudaklarımdan kahkahalarla karışık bir çığlık döküldü. Yiğit'in de tıpkı benim gibi bağırmasından ne kadar eğlendiğini anlayabiliyordum.

Aniden Cansu kızağın plastik direksiyonunu çevirerek önümüze geçince hepimizi şaşırttı. İkisinin kızağı gitgide hızlanırken Efe'nin dudaklarından eğlenceden uzak, korkmuş kız çocuğunun sesini aratmayacak kadar tiz bir çığlık döküldü.

Karlı, dik yamaçtan aşağı son sürat kayarken bizim kızağımızın da hızlandığını, Cansu'ya rakip olmak üzere olduğunu fark ettim. Sonunda kızaklarımız yan yana geldiğinde Efe'nin Cansu'yu omuzlarından tutup sarsarak, "Kendine gel, kadın," diye bağırdığını gördüm. "Seni sınavda bırakan komisyon üyesine sürmüyorsun!"

Cansu bizden birkaç saniye önce kaymayı bitirmişti. Yiğit'le birlikte yanlarına girdiğimizde Efe neredeyse ağlayacak şekilde kızaktan inmeye çalışıyor bir yandan da Cansu'nun ehliyet alamamasının ne kadar iyi olduğunu haykırıyordu. Cansu'nun yaptığı tek şeyse Efe'ye kahkahalarla gülmekti.

Akşam yemeğinden sonra içeceklerimizi ve çerezlerimizi yanımıza alarak sohbet etmek için erkeklerin odasına gittik. Odada bulunan dört yatağı birleştirip kendimize tek bir yatak oluşturarak hepimizin rahatça oturmasına olanak sağladık. Hemen duvar kenarına geçmiş, sırtımı duvara yaslayarak en rahat yeri kapmıştım.

Kimi zaman telefondan bir müzik açıp dans ediyor, kimi zaman Bihter'in neden Behlül gibi birine âşık olduğunu düşünüp kederleniyor, kimi zaman da bilimsel olayları masaya yatırıyorduk. Alkolün tesiriyle ortamdaki tansiyon aniden yükselebiliyor, sinirler gerilebiliyordu.

Yine o sinirlerin gergin olduğu anlardan birinde Deniz, Buğra'ya bağırarak sordu: "Allah aşkına, Buğra," dedi. "Çift yarık deneyiyle evde dondurma yapmanın ne gibi bir bağlantısı olabilir?"

Buğra sanki bir hamam böceğine bakıyormuş gibi suratını buruşturdu. "Anlatsam da anlamazsın, cahil köpek." Sonra aniden sağ elinin başparmağını ve işaret parmağını göz pınarlarına yerleştirip ağlayacak gibi sesini inceltti. "Zaten moralim bozuk, germe beni."

Hepimiz ne olduğunu anlamaya çalışarak Buğra'ya bakakalmıştık. Açelya ortamdaki sessizliği bozarak, "Ne oldu, anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Âşık olduğum kadın evli çıktı." Biz daha şaşırmaya fırsat bulamadan konuşmaya devam etti: "Üstelik üç çocuğu varmış."

Yiğit birkaç saniye gözlerini kısıp düşündükten sonra yataktaki yastıklardan birini Buğra'nın kafasına attı. "Allah cezanı vermesin senin," dedi. "Ben de çocukları oyuncak ata bindirmeye çalışırken iyilik ettiğini falan sanmıştım."

"Babalık alıştırmasıydı onlar."

Bir yastık da Belçin'den geldi. "Adama bak," dedi. "Kendi kendine gelin güveyi olup çocuklara babalık yapmayı kafasına koymuş."

Buğra yastığı aynı hızla Belçin'e geri gönderdi. "Evlatlarımla arama girme. Harika bir bağ oluştu aramızda."

Efe, sabır dilenir gibi ellerini gökyüzüne çevirirken, "Kadın ve kocası durumu kabul etti de çocuklara babalık etmen kaldı," diye söylendi.

Gece ilerledikçe ve bedenimize giren alkol miktarı arttıkça geçmişte yaşadığımız kalp kırıklığı dolu anılar gün yüzüne çı-

kıp tüm can sıkıcılığıyla karşımıza dikilmişti. İç çekmeler, dert yanmaların ardından saçma sapan şeylere gülmeye başlamıştık.

Enerjimiz yavaş yavaş sönerken kafası oldukça güzel olan Yiğit, aniden üst vücudu kucağıma gelecek şekilde uzanınca ne yapacağımı bilemedim. Kafası sol kolumun üstüne geliyor, dudaklarındaki baygın gülümsemeyle bana bakarken küçük bir çocuğu anımsatıyordu. Sanki kundaktaki bir bebeği tutuyormuş gibi sağ elimle omuzlarını kavradım.

İşaret parmağını bilmiş bir şekilde bana salladı. "Yanlış zaman, doğru insan."

Ayık kafayla benimle böyle konuşmayacağını, yarın sabah muhtemelen bu sözlerini anımsamayacağını biliyordum. Bu yüzden alkol sebebiyle zaten yeterince duygusalken kendisini yalnız hissetmemesi için kollarımla bedenini sarmaladım.

Sonuçta bu koca dünyada hepimizin tek derdi ve isteği sevgiydi, öyle değil mi?

Bir süredir silinmediği belli olan aynaya bakıp karşımdaki kadını inceledim. Saçlarını balıksırtı modeliyle sıkı sıkı örmüştü. Üzerine siyah, yarım bir sporcu atleti geçirmiş; aynı renk eşofman giymişti. Yeşil gözleri parıldıyor, heyecandan titriyordu.

Titrememesi mümkün değildi elbette çünkü özlemini çektiği bir şeye kavuşmak üzereydi: Çember'de dövüşmek.

Efken beni aradığında sırt çantalarımızı toplamış, otelden ayrılmak üzere arabaya yerleşmiştik. Normalde dövüşe çıkacaksam öncesinden haber vermeyi ihmal etmezdi fakat söylediğine göre ani gelişen bir durumdu.

Reddetme ihtimalim var mıydı ki?

Bu gece gerçekleşecek dövüşün benim için ayrı bir yeri vardı. Bu zamana kadar arkadaşlarımdan durumumu gizlemek için görünen yerlerime darbe almama konusundaki katı kuralımı kaldıracaktım. Tabiri caizse hiç olmadığım kadar özgür olacaktım.

Kapım birkaç kere çalındıktan sonra aynada son kez kendime baktım. Karşımdaki kız kendinden o kadar emindi ki bu gece dövüşü kazanıp beni utandırmayacağını adım kadar iyi biliyordum.

Sonunda kendime bakmayı bırakıp çalınan kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda Efken beni hazır görmekten gayet memnunmuş gibi gülümsedi.

"Gidelim mi?"

Sorusuna başımı olumlu anlamda sallayıp odadan çıkarak cevap verdim. Bugün hafta sonuydu, bu yüzden aşağıda her zamankini kıskandıracak bir kalabalık vardı. Dövüşün başlamasına dakikalar olsa da beklemekten duydukları huzursuzluk çığlıklara dönüşüyor, Çember'i inletiyordu.

Merdivenlerden inerken birkaç kişinin bana selam vermesine karşılık verdim, beni demoralize etmek için hakaret eden kalabalığı duymazdan geldim.

Benden sadece saniyeler önce kafese giren rakibimin yanına gitmeden önce omzumda bir el hissettim. Arkamı döndüğümde Efken'in güven verici gülümsemesiyle karşılaştım.

"Bizi zengin et, güzelim."

Sırıttım. "Olmuş bil, patron."

Kafese girdiğimde yükselen çığlıklar kulağıma insanın ruhunu besleyen bir melodi gibi geliyordu. İçimdeki enerji öylesine artıyordu ki beni aşıp büyümeye devam ettiğini hissedebiliyordum. Kalbimde bir volkan vardı ve patlama vakti çoktan gelmişti de geçiyordu.

Rakibim benden birkaç yaş büyük görünüyordu. Açık sarı saçları kısacıktı ve kahverengi gözleri dikkatle beni izliyordu. Bana kafesin öteki ucundan seslendi: "Sen Nemesis'te dövüşmüyor muydun? Seni tekrar kabul etmek gibi bir midesizliği neden yapmışlar, anlamadım."

Dudaklarımı büzerken işaret parmağımı yapay bir düşünceli ifadeyle çeneme yerleştirdim. "Bilmem," dedim yüksek sesle. "Senin gibi böcekleri kolaylıkla ezebiliyorum diye olabilir."

Kızın yüzü düşerken bakışları nefretle doldu. Tam o an dövüşün başladığını bildiren zil çalınca hızlı adımlarla bana doğru yaklaştı. Sağ yumruğunu bana sallayınca çok hızlı kaçmaya çalıştım ama beni şaşırtarak sol tarafıma yumruğunu indirdi.

Sanırım biraz dişli bir rakipti.

Yediğim darbeden dolayı afallamamı fırsat bilen rakibim yumruklarını yüzüme yöneltti ama derhâl kendimi toparlayıp dizine bir tekme geçirdim. Kızcağız acıyla yüzünü buruştururken yumruğumu yanağına indirdim.

Tam o an kafamı birkaç saniye için kaldıracak ve bir çift ela gözün beni hapsetmesine izin verecek süreyi buldum. Sarp, gerginlikten kaskatı kesilmiş vücuduyla Efken'in yanında duruyordu. Kollarını göğsünün altında birbirine dolamıştı. Yüzü ifadesizdi ama gözlerindeki parıltı bu ışıksız ortama rağmen kendini belli edecek kadar ışıldıyordu.

Sarp bana güveniyordu.

Bu düşünce içimi ısıtırken dudaklarımda belli belirsiz bir gülümsemenin oluştuğunu hissettim. Eğer rakibim birkaç saniyenin sonunda doğrulmasaydı bu bakışmayı daha da uzatabilirdim fakat karşımdaki kızın pes etmeye pek niyeti yoktu. Doğrulup yumruğunu havaya kaldırdı ama bileğini havada yakalayıp etrafımda dönerek acıyla çığlık atmasına sebep oldum.

Rakibimin karşımda tamamen savunmasız olması fırsatını kaçırmayarak yumruğumu karnına indirdim.

Üzgünüm, dedim içimden. *Ama bu benim gecem.*

Efken son banknotu da zarfın içine yerleştirip bana uzatırken yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Duş aldıktan ve üzerime temiz kıyafetler geçirdikten sonra o kadar mayışmıştım ki para dolu zarfı alacak enerjiyi bile zor buldum. Üstelik dövüşü kazanmamın üstünden yaklaşık iki saat geçmiş, tüm işler halledilmiş, Çember'de birkaç kişi dışında kimse kalmamış ve ortama derin bir sessizlik hâkim olmuştu. Bu sessizlik bir köşeye kıvrılıp uyuma isteğimi körüklüyordu.

Efken'in uzattığı zarfı alıp siyah sırt çantama attım. Bu sırada Efken, "Aslında sonuç benim için şaşırtıcı değildi," dedi.

Mütevazılık etmeye pek gerek görmeyerek, "Benim için de öyle," dedim. "Garip bir şekilde kazanacağımdan emindim."

Efken'le sohbet ederek merdivenlerden inmeye başladık. "Burada dövüşmeyi özlemişim," dedim.

Gülümseyerek bir elini omzuma attı. "Biz de seni özledik. Eve nasıl gideceksin?"

"Otobüs bekleyemeyecek kadar yorgunum, taksiyle gideceğim." Para dolu zarfı kafamın hizasına kaldırıp salladım. "Hem param da var."

Efken'in dudakları büzüldü. "Hesap kitap derken bir sürü işim var ama seni böyle bırakmak da hoşuma gitmiyor. Sarp'la aranız iyiyse onunla git."

Yanaklarım al al olurken gülümsemeye çalıştım. "Kendim giderim."

Efken tek kaşını kaldırdı ve imalı bir bakış attı fakat herhangi bir yorum yapmadı. Oluşan sessizliği kısa bir veda cümlesiyle bölüp gitmek üzereydim ki kapının açılması ikimizin de dikkatini dağıttı.

Yüzümde oluşan gülümseme yavaşça solarken Duygu'nun içeri girişini izledim. Saçlarını dağınık ama ona oldukça yakışan bir topuz yapmıştı. Üzerinde kırmızı boğazlı bir bluz, altına siyah bir mini etek giymişti. Siyah, diz üstü çizmeleriyle aynı renk tül çorapları kızı oldukça tatlı gösteriyordu.

Gerçekten güzel görünüyordu ve bu can acıticıydı.

Benim aksime, yüzünde bir gülümsemeyle yanımıza gelip Efken'i bir yanağından öperek selam verince hissettiğim kıskançlık iki katına çıktı.

"Nasılsın, Efken?"

Efken'in yüzünde sıcak bir gülümseme oluşurken, "İyiyim," dedi fakat yıllardır temelini sağlamlaştırdığımız dostluğumuz, aslında çok gergin olduğunu anlamama neden oluyordu. "Sen nasılsın?"

Duygu, "Ben de iyiyim," diye karşılık verdi. Ardından bakışlarını bana çevirdi. Ne gözlerindeki parıltıyı ne dudağındaki dostane gülümsemeyi eksik etti ama benden rahatsız olduğunu garip bir şekilde hissettim. "Seni Sarp'ın evinde görmüştüm," dedi. "Tanışma fırsatımız olmamıştı."

Vah vah, ne kadar kahroldum!

Önüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve tokalaşmak için elimi uzattım. "Eylül."

Duygu uzattığım elimi gayet öz güvenli bir şekilde sıkıca sıkarken, "Memnun oldum," dedi. "Ben Sarp'ın sevgilisiyim."

İçimde çok büyük bir savaş vardı ve ben
sürekli kaybediyordum.

12. BÖLÜM
PİŞMANLIK VE ÖFKE

Ne duyduğumu gayet iyi biliyordum, üstelik bu kızı ilk gördüğüm andan beri neler döndüğünü hissetmiştim fakat yine de algılamakta ve inanmakta güçlük çekiyordum. Gözlerimi kırpıp sertçe yutkunurken, "Sevgilisi," diye yeniledim soru sorar gibi. Sanki bana tamamıyla yabancı bir kelimeden bahsediyorduk, ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı.

Duygu şaşkın şaşkın bakan Efken'e dönüp, "Sen bilmiyorsun tabii," dedi. "Biraz ani gelişti. Bizi tanıştırdığın için sana ne kadar teşekkür etsem az."

Kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra, "Demek sizi Efken tanıştırdı," dedim. Ardından sahte bir gülümsemeyle Efken'e döndüm. "Ne hoş!"

Efken bana cevap vermek yerine Duygu'ya dönüp, "Sarp üst katta sanırım," dedi. "İstersen yanına gidebilirsin."

Duygu, Efken'e sıcak bir gülümseme sunduktan sonra bana döndü. "Tanıştığıma çok memnun oldum."

Sırıttım. "Al benden de o kadar."

Duygu yukarı çıktıktan sonra derin bir nefes alıp Efken'e döndüm. Henüz bir şey söylemeye fırsat bulamamıştım ki Efken, "Bakma öyle," diyerek kendini savundu. "Sarp sana duygularını itiraf etti ve sen bir cevap vermeye bile tenezzül etmedin. Çocuğun ömrü boyunca aşk acısı çekmesine izin mi verecektim?"

"Ömrü boyunca mı?" derken sesimin yaşadığım adrenalinle yükseldiğini hissettim. Ardından kendimi toparlayıp sesimi alçaltarak konuşmayı sürdürdüm: "Gerçekten de yıllarını acı çekmekle geçirmiş."

Efken gözlerini kısıp bakmayı sürdürdü. "Söylediklerimin doğruluğunu sen de biliyorsun. Seninle birlikteyken onu başka biriyle tanışmaya teşvik etmedim, seni aldatmasını istemedim. Onu *sen* ittin, Eylül."

Söyledikleri her ne kadar rahatsız edici ve can acıtıcı olsa da doğruydu. Dudaklarımı birbirine bastırıp dolan gözlerimi Efken'den kaçırdım. Arkadaşım bir kolumu tutup beni kendisine bakmaya zorlarken, "Eylül," dedi. "Sen Sarp'tan-"

"Evet," diye fısıldadım duyulmamak için. "Ama bunun bir önemi yok. Sevgilisi varsa konu kapanmıştır."

Efken'in dudakları bir karış açıldıktan sonra yavaşça yutkundu ve bir şey demedi. Tek yapmak istediği şeyin arkadaşını korumak olduğunu bildiğimden onu suçlamamıştım ama o bir an kendisini suçluyor gibi bakmıştı bana.

Üst kattan yükselen adım seslerini duyunca derin bir nefes aldım ve kendimi toparladım. Birkaç saniye sonra Sarp ve Duygu görüş alanımıza girdi. Bir konu hakkında tebessüm ederek konuşuyorlar, el ele tutuşarak merdivenlerden iniyorlardı.

Bu iş her geçen saniye katlanılmaz bir hâl alıyordu.

Beni fark ettiğinde Sarp'ın gözlerinde öyle bir şaşkınlık gördüm ki burada olduğumdan haberi olmadığını anladım. Muhtemelen çoktan gittiğimi düşünüyordu. Üzerinde siyah deri ceket ve aynı renk pantolon vardı.

İkisi yavaş yavaş aşağı inerken duruşumu daha da dikleştirdim. Şu an kalbim parçalara bölünmüş olabilirdi ama bunu kimsenin bilmesine izin vermeyecektim.

Duygu yanımıza gelince Sarp'a dönüp, "Bu arada sen bizi tanıştırmadın," dedi. Hemen ardından bana kısaca göz kırptıktan sonra bakışlarını tekrar sevgilisine çevirdi. "Fakat biz tanıştık."

Sarp derin bir nefes alırken yüzüme küçük bir tebessüm yerleştirip başımı hafifçe salladım. "Öyle," dedim Sarp'a bakıp. "Sevgilin çok tatlı."

Efken ve Sarp şok olmuş vaziyette bana bakarken Duygu'nun da çok kısa bir an afalladığını hissettim. Bu afallama kim olduğumu bildiğini anlamama yetti de arttı bile. Bu yüzden beni görünce rahatsız olmuştu, bu yüzden Sarp'ın sevgilisi olduğunu vurgulama ihtiyacı hissetmişti. Sarp'la aramızda geçenlerin tamamı olmasa da bir kısmını çok iyi biliyordu ve benden hiç hoşlanmıyordu. Fakat bana duyduğu bu rahatsızlığa rağmen iyi davranmaktan da geri durmuyordu.

Duygu afalladığını çaktırmamak için, "Dövüşü kazandığını duydum ama izlemeye yetişemedim," diyerek konuyu değiştirdi. "Tebrik ederim."

Onun dilinden konuşarak nezaketimi hiç bozmadım ve "Teşekkürler," dedim. "Çok naziksin. Bir gün mutlaka beni izlemelisin."

"Çok isterim," dedi. Ardından gözleri meraklı bir ifadeyle kısıldı. "Neden dövüşü seçtin peki?"

Omuzlarımı silkerken, "Bilmiyorum," dedim. "Rakiplerimi ezmek bana inanılmaz bir haz veriyor ve bunu ringde yapmak da para kazandırıyor. İkisi bir arada olunca çok cazip geldi, bilirsin ya."

Aslında onu iğnelemek gibi bir derdim yoktu ama rakiplerimi ezmek hakkında söylediğim şeyler onu biraz rahatsız etmiş gibiydi. "Peki, dövüş kadar iyi olduğun başka bir konu var mı?" dedi yine de bozuntuya vermeden.

Başımı düşünceli bir şekilde iki yana sallarken, "Dövüş kadar iyi miyim, bilmem ama şu sıralar dansa merak saldım," dedim. "Okulumuzun tiyatro kulübünün büyük bir gösterisi olacak. Davy Jones ve Calypso aşkını dans ederek yansıtacağız."

Duygu'nun gözleri belki de ilk kez içtenlikle parladı. "Ne romantik!" Ardından merakla sordu: "Peki, senin rolün ne olacak?"

"Henüz net değil ama Calypso rolünü kaptığımı düşünüyorum."

Duygu küçük bir kahkaha patlattı. "Bir de dansta o kadar da iyi olmadığını söylüyordun."

"Değilim zaten," dedim. "Benden çok daha iyileri var aslında ama seçilirken ne kadar iyi dans ettiğimiz değil, partnerimizle ne kadar uyum sağlayabildiğimiz ve duyguyu izleyiciye ne kadar verebildiğimiz dikkate alınıyor."

Duygu takdir eder gibi başını salladı. "Sen de partnerinle oldukça uyum içinde olmalısın."

"Evet, bu yüzden seçildik zaten."

"Öyle mi?" Sarp uzun bir sürenin ardından ilk kez konuşmuştu. Yüzünde oluşan gülümseme ve gözlerindeki öfke tezatlık oluşturuyordu. "Partnerin kim, tanıyor muyuz?"

"Sen tanıyorsun," dedim ona dönüp. "Yiğit."

Sırıttı. "Sonunda *partnerin* oldu demek."

"Öyle," dedim onun yaptığı gibi alayla konuşarak. "Sandığımdan da uyumluymuşuz meğer."

Sarp, başını önüne eğip kıkırdarken Duygu, bu durumdan son derece rahatsızmış gibi önce Sarp'a sonra bana baktı. "Okul dışından birileri gösteriyi izleyebiliyor mu?"

"Elbette," dedim. "Hatta gelirseniz çok sevinirim, tarihleri size yazarım."

Duygu, Sarp'ın elini tutarken başını çocuğun koluna yasladı. "Orada olacağız."

Yaşadığım öfke ve kıskançlık her geçen saniye artmış ve artık saklayamayacağım bir boyuta ulaşmıştı. Bu yüzden bir elimi kaldırıp baştan savma bir selam verdim ve hızlı adımlarla oradan ayrıldım. Sözcüklere başvurursam beni yarı yolda bırakacaklarını, boğazımda düğümleneceklerini ve gözyaşı olarak yanaklarımdan süzüleceklerini çok iyi biliyordum.

Yurt odasına girip muhtemelen on dördüncü rüyasını görmekte olan Açelya'yı kollarından sarsarak uyandırdım. "Sevgilisiymiş!"

Pembe pijama takımına uygun pembe bir göz bandı takan Açelya ellerini boşlukta sallarken, "Kör oldum!" diye bağırdı. Birkaç saniye sonra rüya âleminden sıyrılıp kafasındaki bandı çıkardı ve korkmuş gözlerle bana baktı. "Eylül," dedi. "Kafayı mı yedin?"

İçimden bağırmak, çığlık atmak geçse de idareyle başımı belaya sokmak istemediğim için sesimi olabildiğince alçaltarak, "Duygu," dedim. "Sevgilisiymiş."

"Kimin?" dedi hâlâ uyku sersemi olan Açelya.

Öfkeyle arkadaşıma baktım. "Dua et ki anneni tanıyorum yoksa kötü şeyler çıkacak ağzımdan."

Açelya sonunda tamamen ayılıp söylediklerimi algıladı, bir elini ağzına götürdü ve "Ay!" diye bir ses çıkardı.

"Evet," dedim yatağıma otururken. "Bence de."

Açelya yatağından kalkıp yanıma geldi ve bana sıcak bir kucaklama armağan etti. "Üzülme," dedi. "Yanlış zamanda yollarınız kesişmiş, ne yapalım?"

Dudaklarım büzülürken, "Beni üzen elimdeki şeyin değerini bilmemem," diye mırıldandım. "Neden insanlar bir şeyin değerini kaybettikten sonra anlamak zorunda?"

Derin bir nefes aldı. Birkaç saniye düşündükten sonra cevap verdi: "Biz doğamız gereği bencil yaratıklarız, Eylül. Her şey bizim olsun diye dönüp dolaşıyoruz ve sonunda elimizdekinden de oluyoruz."

"Bir de o kızın yanında beni kıskandı, biliyor musun?"

"Nasıl yani?"

Açelya'nın sorusu üstüne yaşanan her şeyi, Yiğit'le partner seçildiğimize nasıl bozulduğunu anlattım. Açelya'dan birçok tepki bekliyordum ama bir kahkaha atması bunların sonuncusu bile değildi.

"Komik olan nedir?"

"İkinizin de beyinsiz oluşu."

"Açelya!"

"Özür dilerim," derken sesini eğlenceden arındırıp samimiyetle doldurdu. "Ama belli ki sana karşı hisleri bitmiş değil. O zaman neden başka bir kızla birliktelik yaşıyor? Haydi, o geri zekâlının teki, sen kızı niye gösteriye davet ediyorsun?"

"Orada olsan ne demek istediğimi anlardın," dedim. Haklı olduğunu bilmeme rağmen kendimi savunma ihtiyacı hissetmiştim.

"Neyse," dedi. "Olan olmuş. Şimdi geriye o sahneye çıkmak, herkesi büyülemek kalıyor."

Açelya'nın konuşması kendimi daha iyi hissetmeme neden oldu. "Sence yapabilir miyim?"

"Eylül," dedi. "Biz kadınlar sandığımızdan daha da güçlüyüz. Bir şeyi istiyorsak uzanıp onu almasının bir yolunu buluruz."

Arkadaşımın kendimi iyi hissetmem için verdiği çabaya karşılık aklıma gelen şeytanlıkla dudaklarımda küçük bir sırıtma oldu. "Efken'i de çağırdım."

Kollarını bedenimden ayırıp beni kendinden uzaklaştırırcasına iterken, "Aman, Eylül!" dedi. Yanakları karanlıkta bile görülecek kadar kızarmıştı. "Saçma şeyler-"

"Ben seni uyardım," dedim. "Ama sen ısrarla çocuğun dudaklarına yapışmak istersen seni durduramam. Hem düşündüm de belki zam yapar, işime gelir aslında."

Açelya somurtup yanımdan kalkmaya yeltenince gülümseyip arkadaşıma sarıldım ve onunla sohbet ederek, zaman zaman da ona bulaşarak saatlerin akmasına izin verdim.

Hayatınızda en çok yorulduğunuz, bitkin düştüğünüz günü düşünün. Bahse varım, Bahadır gibi hareketli bir çocukla ve Yağmur gibi asık suratlı bir cadıyla eğlence merkezine gitmek düşündüğünüz şeyden kat kat daha yorucudur.

Bahadır, oradan oraya koştururken sonunda hava hokeyinin başında durdu ve bize baktı. "Haydi, oynayalım!"

Bahadır'ı kırmak istemediğim için yalvarırcasına yüzümü buruşturdum. "Ama dört kere oynadık zaten," dedim. "Sence de biraz fazla olmadı mı?"

Bana bulaşmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan Yağmur, "Çocuğun canı beş kere oynamak istiyor," diye çıkıştı. "Sana mı soracaktı?"

"Sana sormasındansa bana sorması daha iyi bir tercih olurdu doğrusu."

Yağmur'la birbirimize öyle öfke dolu bakışlar atıyorduk, bir an nerede olduğumuzu unutmuş gibiydik. İtiraf etmeliyim ki birbirimize böyle davranmamıza rağmen aramızdaki ilişki epey yol katetmişti. Eskiden olsa aramızdaki duygunun saf nefret olduğunu söylerdim ama bugün baktığımda işlerin biraz daha karmaşık olduğunu görebiliyordum. Beni anladığını, benim için üzüldüğünü hissediyordum ama tüm bunların yanında beni bir kaşık suda boğmak istediğinin sinyallerini de göndermiyor değildi ve bu, garip bir şekilde eğlenceli gelmeye başlamıştı.

Bahadır yükselen tansiyondan hiç etkilenmiş gibi durmuyordu, sanırım bu duruma alışmıştı ve artık umursamıyordu.

"Ben Atlas'la oynayacağım," dedi. Ardından bakışlarını Yağmur'la bana çevirip, "Siz de yanımızdaki masada oynayabilirsiniz," diye ekledi.

Yağmur hiç bozuntuya vermeden yan masaya geçerken Atlas da suratını buruşturarak, "Piçe bak," diye fısıldadı. "Askerlik arkadaşıyım sanki."

Yağmur'la birkaç el oynadıktan sonra çok sıradan bir şey söylüyormuş gibi, "Babamla tanışacak mısın?" diye sordu.

"Tanıştık zaten," dedim. "Ve o beni tanımadı."

"Sen gittikten sonra çok üzüldü," dedi. Bu durumun bir şeyi değiştirmeyeceğinin ikimiz de farkında olsak da konuşmayı sürdürdü: "Seni nasıl tanımadığını düşünüp durdu."

"Artık bu konuyu umursamaktan yoruldum," dedim. İçimde yükselmekte olan öfkeyi hissederken topu sertçe Yağmur'un kalesine yolladım. Top onun kalesinden geçerken masadan bir müzik sesi yükseldi. Skor eşitlenmişti ve kazanan, bu son atışla belirlenecekti.

Yağmur masanın altındaki bölmeden düşen topu alırken, "Evet ama sürekli kazanmaya çalışmak çok yorucu," dedi. Ardından benim aksime topu daha yavaş bir şekilde bana gönderdi.

"Eğer kazanmak için diretmez ve yorulmayı göze almazsan kaybedersin." Sıkıca tuttuğum aparatı masanın üstünde sürükleyerek topu ona gönderdim.

Top tam kaleye girmek üzereydi ki Yağmur elindeki aparatı topun üstüne kapatarak almak üzere olduğum sayıyı engelledi ve bana baktı. "Bazen oyunu kazanmak, mutlu olmakla eş anlamlı olmuyor ama," dedi. Ardından elini kaldırarak topun kalesine girmesine izin verdi. "Önemli olan oyundan zevk almak."

Hava hokeyinden sonra Bahadır'ın enerjisinin tükeneceğini ummuştuk ama hiç öyle olmamıştı. Bizi neredeyse sürüklercesine hız trenine götürmüştü ve bu kadar hareketlilikten yorulmuş gibi de görünmüyordu.

Çığlıkların yükseldiği hız trenine bakarken Atlas suratını buruşturdu. "Sanırım buna binmek istemiyorum."

Yağmur yüzünde oluşan şeytani gülümsemeyle kardeşine baktı. "Korktun mu?"

"Ne alakası var?" dedi Atlas. Çaktırmak istemese de bozulduğu belli oluyordu. "Neden korkayım?"

Dirseğimle koluna hafifçe vururken, "Haydi, haydi," dedim. "Biraz ürkmüş gibisin."

Abisiyle dalga geçtiğimizi anlamayan ve samimiyetle onun iyiliğini düşündüğümüzü zanneden masum Bahadır, "Korkma, ağabey," dedi. "Ben elini tutarım."

Atlas gururu incinmişçesine, "Ne korkması?" dedi. "Kimmiş korkan?"

"Bilemiyorum," dedi Yağmur. O sırada boşalan hız trenine doğru ilerliyordu. "Gözlerin biraz dolmuş gibi geldi bana."

Atlas korkmadığını kanıtlamak ister gibi ayaklarını yere vurarak hız trenine yürüdü, ikinci sıraya oturdu ve Bahadır'ı da yanına çekti.

En öne kurulan ve oturmam için yanını işaret eden Yağmur'a, "Burada oturmak istediğine emin misin?" diye sordum. "Trenin en korkutucu kısmı ön tarafları olur."

Derin bir nefes alırken gözlerini devirdi. "Sen de Atlas gibi ağlamazsın umarım."

Omuz silkerken, "Sen bilirsin," dedim ve Yağmur'un yanına geçtim. "Ben uyarımı yaptım."

Tren yavaş yavaş hareket ederken her şey gayet güzeldi. Yağmur'un yüzündeki gülümseme solmamış, Atlas'a bulaşması sona ermemişti. Yavaşça yukarı çıkarken önümdeki demiri sıkıca kavradım.

En tepede durduğumuzda ne kadar yüksekte olduğumuzu sonunda algılayan Yağmur'un suratı düştü, o da benim gibi demire sıkı sıkı tutundu.

Tren aşağı hızla inerken hepimizin dudaklarından çığlık döküldü. Kalbim hissettiğim korkunun tesiriyle çıkacak gibi çarpıyor, demiri sıkıca saran ellerim titriyordu. Üstelik Yağmur yanımda deli gibi küfrederken kulaklarımın sağlığı da pek iyi durumda değildi.

Sorumlu bir ağabey olan Atlas azarlar bir tonla, "Yağmur," dedi. "Çocuk var burada, düzgün konuş!"

Fakat Bahadır ne Atlas'ı ne Yağmur'u duymuyor gibiydi. Neşeli çığlıkları kulağımda yankılanıyordu.

Atlas'ın söylediklerini umursamayan Yağmur, "Çocuğun anasını-" diye söze başladı ama Atlas, "Salak," diyerek kızın lafını böldü. "Bizim de annemiz o!"

15 Aralık...

Sahneyi örten kırmızı perdeyi aralayıp kimseye görünmeden kalabalığı incelemeye çalıştım. Tıklım tıklım olan salonda gözlerim önce annemi, daha sonra Atlas'ı, Yağmur'u, Bahadır'ı, en sonunda da Efken ve Sarp'ı buldu. Tam Duygu'yu yanlarında göremediğim için sevinç çığlıkları atacaktım ki sadece birkaç saniye sonra Dicle'yle içeri girdi ve Sarp'ın yanına ilerlemeye başladı.

Kıskançlıkla dudaklarımı kemirirken perdeyi sertçe kapattım. İşaret parmaklarımı şakaklarıma bastırırken derin bir nefes aldım ve moralimi bozmamaya çalışarak kulise ilerledim.

Dışarıda en güzel yeri kapmak için oluşan telaşın aynısı içeride de mevcuttu; tek farkı, buradaki telaş daha yoğundu.

Saçları mükemmel görünmesine rağmen topuzunu inceleyen Açelya neredeyse ağlayacak gibiydi. "Saçlarım biraz dağınık mı duruyor?" diye sordu Belçin'e bakıp.

Belçin aynı soruyu sekseninci kez cevaplamanın gerginliğiyle, "Dağınık topuzun amacı zaten dağınık durmasıdır," dedi. "Güzel olduğunu kaç kere daha söylemem gerekiyor?"

İkisi tartışırken boy aynasından kendimi inceledim. Koyu saçlarımın omuzlarımdan dökülmesine izin vermiş ve hafif görünen -ama asla öyle olmayan- bir makyaj yapmıştım. Diğer arkadaşlarımın aksine giydiğim askılı, saten elbise beyaz değil, çok açık bir maviydi. Üstelik diğer arkadaşlarımınki gibi çok sade de sayılmazdı. Elbisenin önünde hafif bir göğüs dekoltesi

vardı. Sırt kısmı ise ancak belimin birkaç santim üstüne kadar uzanıyordu. Hafifçe kabarık olan elbisenin eteği neredeyse yere değecekti.

"Güzelsin, güzelsin," dedi kendimi uzun uzun izlediğimi fark eden Yiğit. Ona dönüp gergince gülümsedim. Bol siyah pantolonun altına aynı renk çizmeler giymişti. Üzerine giydiği beyaz ve ona bol gelen, yakasız gömleğin önünde V şeklinde dekoltesi vardı fakat beyaz iplikler ayakkabı bağcıkları misali birbirine geçerek Yiğit'in tenini kısmen kapatmıştı. Beline kemer niyetine siyah, düz bir şal dolamış; bir gözüne göz bandı takmıştı. Dağınık saçlarıysa kombinini kusursuz şekilde tamamlıyordu.

"Çok korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Biliyorum," dedi. Öyle bir bakıyordu ki benden farklı hissetmediğini anlayabiliyordum. "Ama çok uzun bir süredir bunun için çalışıyoruz. Her şey güzel olacak."

Buğra yanımıza gelip, "Sanırım panikatak geçiriyorum," dedi. Ardından ellerini kanat çırpar gibi aşağı yukarı sallamaya başladı. "Ellerim terliyor."

"Sakin ol," dedi hemen onun arkasında duran Deniz. "Biz Eylül ve Yiğit kadar merkezde durmayacağız, hata yapsak da çok belli olmaz ama onlar hata yaparsa sıçarlar, böyle düşün."

"Haklısın," dedi Buğra. "En ufak hatada her şeyi batırırlar."

"Farkında mısınız, bilmiyorum ama biz de buradayız," dedim. "Ve bu tarz konuşmalar hiç iyi gelmiyor."

"Boş ver sen bunları," dedi Yiğit. "Dansta yaptığımız küçük değişiklikleri unutma, yeter."

"Kızım," diye bağıran Efe'nin sesini duyduk o an. "Dört kuşaktır dansçıyız diyorum, niye inanmıyorsun?"

"Neler oluyor?" diye sordu Açelya'yla birlikte yanımıza gelen Belçin.

"Sorma," dedi Efe gayet şikâyetçi görünerek. "Şuna şaka yapayım dedim, bir ağlamadığı kaldı."

Cansu tek kaşını kaldırarak, "*Gösterinin kaçıncı dakikasında rap yapmaya başlıyoruz*, diye sordun," dedi. "Nasıl korkmayayım?"

Kulüp başkanının içeri girmesi ve herkesi toparlamasıyla sohbet havası dağıldı ve son tekrarlar, motivasyon konuşmaları yapıldı. Gösterinin başlamasına birkaç dakika kala tüm arkadaşlarım sahneye çıktı. Onlara sahnenin gerisinden gergin bir bakış attıktan sonra bir adım atmıştım ki elimin üzerine kapanan elle arkama baktım.

"Sadece ikimiz varmışız gibi dans edelim," dedi Yiğit. Gözleri ışıl ışıldı, kendinden emindi ve insanın korkularını alıp götürüyordu.

Başımı onaylar gibi salladım. "Sadece ikimiz varmışız gibi."

Yiğit'i geride bırakıp arkadaşlarımın partnerleriyle birlikte oluşturduğu geniş, yarım çemberin ortasında yüzüm seyirciye dönük olacak şekilde diz çöktüm ve başımı öne eğdim. Salonu aydınlatan yoğun ışığın kısılması, üzerimize hafif beyaz ışığın düşmesi ve perdenin yavaşça aralanmasıyla salon sessizliğe gömüldü.

Sarp beni izliyor.

Gözlerimi sıkı sıkı yumup bu düşünceden kurtulmaya çalıştım zira beni heyecanlandırıyordu ve heyecan, şu anda ihtiyacım olan son şeydi. Bu yüzden müzik başladıktan sonra kadının narin sesi salonda yankılanırken Yiğit'in dediğini yapmaya, herkesi silmeye çalıştım.

Kafamı kaldırmasam da Yiğit'in zarif adımlarla dans ederek etrafımda döndüğünü biliyordum. Sonunda elleriyle belimi tutup kalkmama yardım ettiğinde kafamı kaldırdım ve beni döndürmesine izin verdim.

Ve provalarda olan şey yine oldu: Dünya silindi ve ikimizi koca bir boşluğa bıraktı.

Yüzümü Yiğit'e dönüp ellerini yanaklarıma yerleştirmesine izin verdim. Bana on yıldır hasret kalmış bir denizci gibi bakıyor, yavaş hareketlerle benimle dans ediyordu.

Müzik hızlanınca beni aniden itip kendine doğru aynı hızla geri çekti ve sahnenin ortasında dönerek dans etmeye başladık. Beni belimden tutuyor, kaldırıyor ve bunu sanki yıllardır yapıyormuş gibi davranıyordu.

Dans ederken kendimi sihirli bir dünyanın kapısından içeri girmiş gibi hissediyordum. Sanki dans ederken kimsenin bilmediği bir evren yaratmıştık ve bu evren sadece Yiğit'le bana aitti.

Dansın sonlarına yaklaşırken Yiğit'ten birkaç adım uzaklaştım ve müzikle uyumlu olacak şekilde aniden arkamı dönüp koşarak kendimi Yiğit'in kollarına attım.

Wild and strong you can't be contained

Never bound nor ever chained

Wounds you caused will never mend

And you will never end...

Mutluluktan ağlamak üzereydim. Çok iyi iş çıkarmış, korktuğum gibi hata yapmamıştık. Birkaç küçük figürden sonra dans tamamen bitecekti.

Kadının yumuşak sesi son sözleri söylerken kendimi Yiğit'in kucağına atmaya hazırladım. Yavaşça yere düşecektim, o da kafasını bedenime yaslayacak ve dansı bitirecekti.

Fakat öyle olmadı.

Diğer tüm arkadaşlarımız bizim de yapmamız gereken figürü yaparken ben öylece Yiğit'in karşısında duruyordum. Elleri belimi öylesine sıkı sıkı kavramıştı ki hareket edemez olmuştum. Hoş, bana özgür bir alan tanısa da şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemezdim ya, neyse.

Cruel and cold like winds on the sea

Will you ever return to me

Ellerimi onun göğsüne yerleştirirken, "Yiğit," diye fısıldadım. Lafımın devamını Yiğit'in yavaşça yaklaşan gözleri yüzünden getirmedim. Yüzü o kadar yaklaşmıştı ki bir an beni öpeceğini sandım.

Hear my voice sing with the tide

Kalbim deli gibi atarken Yiğit gözlerini kapattı, alnını alnıma yasladı. Sanki bu, dansın bir parçasıymış gibi onunla birlikte gözlerimi kapattım.

Our love will never die...

Kalabalıktan deli gibi yükselen alkış bizi kendimize getirirken kafalarımızı geri çektik fakat Yiğit'in elleri hâlâ belimden ayrılmamıştı. Perde kapanırken aklımdan tek bir düşünce geçiyordu: Birkaç saniye önce neler olmuştu öyle?

Yiğit'e baktığımda bunun cevabını onun da bilmediğini görebiliyordum. Ellerini belimden çekip benden uzaklaşırken kendimizi toparlamaya çalıştık ve bizi tebrik eden dansçı arkadaşlarımıza sıcak gülümsemeler sunduk.

Tabii, bizimkiler neler döndüğünü az çok anlamış, bunun gösteriyi hareketlendirmek için yapılmış bir hareketten çok daha fazlası olduğunu görebilmişlerdi.

Arkadaşlarım kulise giderken bir sonraki gösterinin başlamasına sadece birkaç dakika vardı. Sahnede tek başıma kalmışken bir an nerede olduğumu hatırlayarak hafifçe perdeyi araladım. Sarp orada yoktu, Duygu da tam o anda dışarı çıkıyordu. Efken ise o kadar gergindi ki neredeyse bayılmak üzere olduğunu görebiliyordum.

Gözlerim salonu tararken üç çocuğu kederle izleyen annemi, sonra da Bahadır'ı fark ettim. Deli gibi alkışlamayı sürdürüyor, yanında oturan Yağmur'u da alkışlamaya zorluyordu.

Sarp'ın salonu terk etmesi tedirgin olmama neden olsa da Bahadır'ın gülümsemesi içimi ısıtıyordu.

Ah, küçük çocuğum, diye geçirdim içimden. *Umarım büyüklerin bu karanlık dünyasında masumiyetini korumayı sürdürürsün.*

Kulise döndüğümde asıl eğlence oradaydı. Herkes deli gibi alkışlıyor, birbirini tebrik ediyordu. Gösterinin en iddialı danslarından birini kusursuz bir şekilde seyirciye sunmamızın zaferini yaşıyorduk.

Kızların yanına gittiğimde Açelya şok olmuş bir şekilde, "İnanılmazdı," dedi. "Daha farklı bir kelimeyle nasıl ifade edebilirim, bilmiyorum ama büyüleyiciydiniz."

"Bu büyüleyicilikte Yiğit'in son andaki sürprizinin de payı var tabii," dedi Belçin. Tek kaşı kalkmış, bakışlarına imalı bir ifade yerleştirmişti.

Arkadaşlarım zorlu bir sorgu için kollarını sıvamışlardı ki dansçıların arkadaşları içeri girerken annemi de aralarında görünce gülümsedim. Kocaman bir sırıtma eşliğinde yanıma geldikten sonra kollarını bedenime doladı ve beni bir sürü sevgi sözcüğüne boğdu.

"Harikaydınız," dedi. "Ama o gösteri sonunda olan şey neydi öyle? Hani arkadaşındı o çocuk?"

"Anne," dedim gözlerimi devirerek. "Biraz abartmıyor musun?"

Kolumu çimdiklerken tiz bir çığlık koyuverdim. "O döndürdüğün gözlerini oyarım senin!"

"Sadece arkadaşım," dedim kolumu ovuştururken. "Sahnede gösterinin daha etkili olacağını düşündüğümüz için doğaçlama yaptık."

"Hiç öyle görünmüyordunuz ama," dedi Cansu. Annemi burada görmek onu cesaretlendirmişti anlaşılan.

"İki âşığı canlandırıyorduk," dedim. "Elbette birbirimizden etkilenmiş görünecektik." Ardından dikkat dağıtmak için Açelya'ya dönüp, "Sen Efken gelmiş mi diye bir baksana," diye çıkıştım.

Belçin, Cansu ve annem aynı anda Açelya'ya dönerken arkadaşım yanakları kıpkırmızı olmuş bir şekilde bana bakıyordu. Hafifçe araladığı gözlerinden dehşet süzülüyordu. Sırasıyla bize baktıktan sonra hiçbir şey demeden koşarak uzaklaştı ama Belçin ve Cansu'nun da koşarak peşine düşmesine engel olamadı.

Annem gülümsedikten sonra bana döndü. Sonunda yalnız kaldığımız için mutluydum. Ellerini tutup, "Sen iyi misin?" diye sordum. Bahadır'a nasıl baktığını yakalamıştım ve gördüğüm şey hiç hoşuma gitmemişti.

Annemin hangi konudan bahsettiğimi bildiğini kaçırdığı gözlerinden anladım. "Bilmem," dedi yalan söylemek yerine. "Çok güzel bir çocuk." Ardından buruk bir tebessümle bana baktı. "Sana benziyor."

Aynı şekilde gülümsedim. "Evet, kaderin cilvesi işte."

"O çocuğa baktığımda içimde tarif edilemez bir his oluştu," diye anlatmayı sürdürdü annem. "Kendime kızdım, kendimden utandım. Kendimi hırsızmışım gibi hissettim." Gözlerimi

kısarak onu incelemeyi sürdürdüm. "Onun hayatını çaldım," dedi. "Ona mutsuz bir anne-baba verdim."

"Yaptığın şeyler doğru değildi," dedim. "Ama o çocuğun hayatını sen çalmadın, hiçbirinin hayatını çalmadın. Sen sadece gençliğin getirdiği bir aptallıkla yüzmek istedin fakat akıntıyı hesap edemedin, kapılıp gittin." Ardından başımı hafifçe sağa eğdim. "Peki, seni içine çeken ve bu kadar güçlü bir akıntıya sahip olan nehrin hiç suçu yok mu?"

Annemin gözleri dolu dolu olmuştu. Birbirine kenetlediğimiz ellerimizi çekerken gözlerini sildi ve dudaklarından bir kıkırtı döküldü. "Benim sana akıl vermem gerekiyor, senin bana değil."

Omuz silktim. "Ben de bir şeyler biliyorum işte."

Hayatın bana yaptığı kaçıncı komik olmayan şaka olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat o an Bahadır içeri girmiş, koşarak yanıma gelmiş ve kollarını belime sarmıştı. "Harikaydın!"

Atlas ve Yağmur onun aksine yavaş yavaş yürürken annemi fark ettiklerinde yerlerinde donup kaldılar. İkisi de yan yana durmuş, öylece anneme bakıyor, bir şey söylemiyorlardı ve bu sessizlik ürkütücüydü. Soğukkanlılığıyla tanıdığım Atlas'ın bile gözlerinde öfke vardı. Çenesi, sıktığı dişleri yüzünden kaskatı kesilmişti.

Ondan farklı olmayan Yağmur, "Bahadır," dedi. "Kulisin girişindeki periyi gördün mü?"

Bahadır'ın nefesi heyecandan kesilmiş gibiydi. Varlığımı anında unutarak kollarını bedenimden ayırdı ve koşarak kapıya ilerledi.

Bahadır'ın gidişiyle konuşmakta özgür olan Yağmur bir adım öne çıktı. "Demek kızının gösterisini izlemeye geldin,

dedi anneme bakıp. "Ne hoş, ben de evli erkekleri ayartmaktan kendi hayatına vakit bulamadığını sanıyordum."

Annemi koruma içgüdüsüyle, "Yağmur," diyerek onu durdurmaya çalıştım ama annem gözlerini Yağmur'dan ayırmadan, "Sen karışma, Eylül," dedi. "Bırak, eteğindeki taşları döksün."

Yağmur'un gözleri dolu doluydu ama bakışlarında güçsüzlükten eser yoktu. "Neden benim babam?" dedi. "Neden biz?"

Annem konuşmadan önce birkaç saniye düşündü. Sözlerini ihtiyatla seçiyordu. "Babanla tanıştığımda bana evli olduğunu söylemedi."

"Ama sonradan öğrendin." Konuşan Yağmur değil, Atlas'tı. "Neden ilişkini bitirmedin?"

"Bize ne olduğunu önemsemedin çünkü," dedi Yağmur annemin yerine cevap vererek. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Sen sadece eğlence peşindeydin."

Annem konuşmadan önce dudaklarını ıslattı. Onun da gözleri dolmaya başlamıştı. "Ben bir hata yaptım," dedi. "Ama bedelini yıllarca ödedim."

"Ödedin demek..." Yağmur bir adım geri çekilip annemi baştan aşağı süzdü. "Ödediğin bedel bu mu? Süslenip tiyatro izlemeye gelmek mi?"

Annem derin bir nefes alıp oradan uzaklaşıyordu ki Yağmur, "Hayatta en iyi yaptığın şeyi yap, Ajda Hanım," dedi. Onun konuşmasıyla annem sırtı dönük bir şekilde kalakalmıştı. "İnsanların hayatını mahvet ve kaç!"

Annem arkasını dönüp birkaç adım attı ve Yağmur'la yüz yüze geldi. "Bu söylediklerinin hiçbirini kendime söylemedim mi zannediyorsun?" dedi. "Kendimi hiç suçlamadım mı, geceleri başımı yastığa koyarken gözyaşı dökmedim mi sanıyorsun? Hayır, çocuklar. Hepsini söyledim kendime ama çok gençtim,

aptaldım. Ömer sürekli boşanma vaatleriyle gözümü boyarken inandım. İnanmak işime geldi çünkü. İlk kez sevgi bulmuştum, inanmayıp ne yapacaktım?"

Annemin aniden yüreğini açmasıyla üçümüz de şaşkına dönmüştük. "Bu arada ödediğim bedel tiyatro izlemek değil," diye devam etti. "Ödediğim bedel ne, biliyor musun? Hiçbir zaman kızlarını desteklemeyen, baskıcı bir ailenin karşısına evlenmeden hamile kalmış olarak çıkmak; çocuğumu aldırmam için yapmadığı kalmayan, en sonunda da kırk yılda bir yüzünü gördüğü akrabalara rezil olmamak için beni kapı önüne koyan bir babaya sahip olmak; sırf dışlanmamak ve toplumda *kadın* olarak var olmak için insanlara kendimle, çocuğumla ve babasıyla ilgili yalanlar söylemek; âşık olduğum ve uğruna bu kötülükleri yaşadığım adamın hamile olduğumu duyar duymaz benden kaçması... İşte, bunlar ödemek zorunda olduğum bazı bedeller, Yağmur."

Annem bunları söyledikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Muhtemelen gözyaşlarını gizlemek için alelacele yanımızdan ayrılıyordu. Bir yanım onun için üzülse da artık daha iyi hissedeceğini, sadece yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Yağmur'la aramızda duran Atlas, bir elini Yağmur'un sırtına koyup destek verircesine sıvazladıktan sonra bana döndü. "Üzgünüm, Eylül."

Başımı iki yana salladım. "Bu yüzleşmenin er ya da geç yapılması gerekiyordu."

Yağmur bir eliyle yanaklarını sildikten sonra, "Hepsinden nefret ediyorum," diye mırıldandı. Ardından dolu gözlerle bana baktı. "Ama sanırım artık senden daha az nefret ediyorum."

Gülümserken gözlerimin dolduğunu fark ettim. "Ben senden hâlâ iğreniyorum."

Üçümüz de kıkırdarken Atlas bir kolunu benim, bir kolunu Yağmur'un boynuna attı. "Bu bencillik dolu dünyada birbirimizden başka kimsemiz yok," dedi. "O yüzden ne olursa olsun, başkalarının hatasını birbirimizden çıkarmayalım, olur mu? Bu hayat zaten bize yeterince kötü davrandı."

Hayal kırıklığına uğramış Bahadır odaya tekrar girince dudaklarımıza bir gülümseme yerleştirdik. Mutsuz gözlerle ve büzülmüş dudaklarla ablasına bakarken, "Peri yoktu," dedi. "Gitmiş mi?"

Yağmur sırıttı. "Sanırım."

Kapıdan içeri Efken'in girmesiyle diğerlerine dönüp, "Bir arkadaşım geldi," dedim. "Sizi birkaç dakikalığına yalnız bıraksam kulisi ateşe vermezsiniz, değil mi?"

"Söz veremeyiz," dedi Atlas fakat şaka yaptığını ummak dışında şansım yoktu.

Etrafa aptal bakışlar atan Efken'in yanına gittiğimde direkt, "O neydi?" diye sordu. "Çünkü ben, bir an sahnenin ortasında canlı çocuk yapımı izleyeceğimi sandım."

Dudaklarım yukarı kıvrılırken, "Bir dahakine bunu da düşünürüm," dedim. "Sarp neden gitti?"

Gözlerini kıstı. Siyah pantolonunun üzerine beyaz bir tişört giymiş, üzerine de deri bir ceket atmıştı. "Neden sence?" diye sordu. "Zaten sizi anlamıyorum, samimi söyleyeyim. Sen çocuğu reddedersin, sevgilisi olunca tribe girersin. O sevgili yapar, seni başkasıyla görünce kıskançlıktan ortamı terk eder. Aranızda kala kala sinir hastası olacağım en sonunda."

Suratımı buruşturdum. "Duygu ne yaptı?"

"Sarp'ın öyle aceleyle çıkmasına öfkelendi, ne yapacak?" dedi. "Sarp muhtemelen ölümlerden ölüm beğeniyordur şimdi." Bir eliyle boğazını temizledikten sonra etrafına bakındı. "Sen tek misin burada?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Açelya diğerlerinin yanında."

"Onu mu söyledim şimdi ben?" diye çıkıştı ama gözlerini kaçırışı her şeyi ele veriyordu.

"Bak, Efken," diye lafa girdim. "Arkadaşımın duygularıyla oynamaya kalkarsan bir daha âşık olacağın bir kalbin kalmaz, anladın mı?" Tehditkâr bir ifadeyle yüzümü ona yaklaştırdım. "Ellerimle söker alırım çünkü."

Ben yüzümü ona yaklaştırdıkça Efken gerilerek kafasını çekmişti. "Şey, tamam."

"Güzel," dedim. "O zaman size bir randevu ayarlayabilirim." Efken şaşkınlıkla dudaklarını aralamıştı ki, "Tabii, karşılığında bana güzel yemekler yaparsan," diye ekledim.

Efken suratını buruşturdu. "Tamam," dedi. "Dicle de sen de her şeyden bir çıkar sağlamaya çalışır olmuşsunuz, yazıklar olsun."

Gülümsedim. "Kimden öğrendik acaba?"

Bazen zihnim o kadar dolu oluyordu ki her şey ağır gelmeye başlıyordu. Tüm düşüncelerimin beni kovaladığını, zorlu bir maratona düştüğümü hissediyordum. Çok yorucu ve sonu olmayan bir maratondu bu. Üstelik düşüncelerim her seferinde beni ele geçiriyordu. Bu yüzden başından beri kaybettiğim ve bunu bildiğim bir yarışı kazanmaya çalışıyordum.

Böyle zamanlarda bana en iyi gelen şey kimsenin olmadığı bir saatte Çember'e gelmek, kafese girmek ve canım çıkana kadar çalışmaktı.

Üzerime siyah sporcu atleti ve siyah bir tayt giymiştim, mekik çekerken kasılan karnım yüzünden yüzümü buruşturdum. Şakaklarımdan ter süzülüyordu.

Önce kapının açılmasını, ardından ayak seslerini duymamla son kez doğrulup oturdum ve kimin geldiğini görmek üzere kafamı çevirdim.

Sarp, siyah spor şortu ve aynı renk bol tişörtüyle kafese girip beni umursamadan ısınma hareketleri yapmaya başladı.

"Burada ne işin var?"

Sorumu bana bakmadan yanıtladı: "Canı sıkılınca buraya gelen tek kişi sen değilsin."

Gerilerek dudaklarımı kemirdim. Onunla konuşmak istiyor ama doğru kelimeleri seçemiyordum. Kısa bir süre geçtikten sonra bu sessizliğe daha fazla dayanamadım. "Gösteriyi neden terk ettin?"

"Sıkılmıştım," dedi ısınma hareketlerini sürdürürken. Yüzünde zorlama bir ifadesizlik vardı. Duygularını saklamak için değil, hiçbir şey hissetmediğini göstermek için uğraşıyordu.

"Dans fazla mı sıkıcıydı?" diye sordum masum bir ses tonuyla. "Salondaki herkes deli gibi alkışlamıştı."

Aniden öne eğilip şınav çekmeye başladı. Bu hareketin yüzünü gizlemek için yapıldığından şüpheliydim.

"Bence çok da iyi değildiniz."

"Duygu ne düşünüyor?"

Kafasını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde saf bir öfke vardı. Umursamaz erkek rolünü bir rafa kaldırmaya karar vermişti anlaşılan. "Neden soruyorsun?"

Bu zamana kadar Sarp'tan, hissettiklerimden ve söylemek istediklerimden kaçmış; bunun sonucunda da büyük pişmanlıklar yaşamıştım. Bu yüzden artık hissettiklerimi doğrudan söylemeye kararlıydım. "Çünkü başka bir kızla birlikteyken onun gözlerinin önünde beni kıskanmana anlam veremiyorum."

Sarp, yanakları kızarırken gözlerini kaçırdı. "Ne kıskanmasından bahsediyorsun sen?"

Bir şey söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki aniden gözlerimi kısıp bakışlarımı göğsüme çektiğim dizlerime çevirdim. "Sahiden," diye mırıldandım. "Neden bahsediyorum ben?"

Göz ucuyla Sarp'ın kafasını kaldırıp tekrar bana baktığını görebiliyordum ama aniden zihnime düşen bir benzerlik yüzünden o kadar afallamıştım ki bir an için onun varlığını unutmuştum sanki.

Bu hayatta anlayamadığım tek kişiye benzemiştim: Anneme.

Ömer, annemle birlikteyken başka bir kadınla da birlikteydi ve bunu annem de biliyordu. Annemin yaptığını yıllarca aptallık olarak algılamış, kendi mutluluğu için başkasını hiçe saymasını bir bencillik olarak yorumlamıştım.

Oysa şimdi burada oturuyor ve Sarp'ın beni nasıl kıskandığını görmekten zevk alıyordum.

Kendime karşı korkunç bir iğrenme ve eş zamanlı olarak Duygu'ya karşı kuvvetli bir utanç hissettim.

Yıllar önce duyduğum ve beni güldüren bir söz düştü zihnime: *Annelerin kaderi kızlarında yaşıyor.*

Derin bir nefes alıp hızla ayağa kalktım. Niyetim oradan ayrılmaktı ama dirseğimi saran kuvvetli bir el yüzünden hareket edemedim.

Yüzümü ona dönerken, "Sarp," dedim sakin olmaya çalışarak. Fakat sesimin hırlar gibi çıkmasına engel olamadım. "Bırak."

"Ne oldu?"

"Ne mi oldu?" diye mırıldandım bir adım geri çekilerek. "Ne kadar berbat bir şey yaptığımızın farkında değil misin?"

Sarp söylediklerimden hiçbir şey anlamadığını belli ederek, "Burada çalışarak mı?" diye sordu. Başka zaman olsa bu şirin aptallığına katıla katıla gülebilirdim fakat o an içimden sadece ağlamak geçiyordu.

"Senin bir sevgilin var," dedim. "Ama ben-"

Lafımın devamını getiremeyerek başımı öne eğdim ve ellerimle yüzümü kapattım. Görmesem de Sarp'ın çatılan kaşlarını zihnimde canlandırabiliyordum. "Sen ne?"

"Ben burada oturup seninle yalnız kalmaktan zevk alıyorum," dedim başımı kaldırıp. Kontrolüm dışında yüksek çıkan sesim kafeste yankılandı. "Beni kıskanmandan, yanında olmaktan mutluluk duyuyorum. Anneme benzemekten korkmuştum ama şimdi başkasıyla birlikte olan bir erkeğe âşık-"

Öfkeyle sarf ettiğim sözlerim Sarp'ın dudaklarıyla bölününce gözlerimi kocaman araladım. Refleks olarak göğsünü itmeye çalıştım fakat bileklerimi kavrayıp onu itmemi engelledi. Üzerime doğru hızla gelince sırtım kafese değene kadar gerilemek zorunda kaldım.

Yanlış yaptığımla ilgili düşüncelerim değişmemişti fakat Sarp'a olan hislerim daha kuvvetliydi.

Sarp sanki tüm hayatı buna bağlıymış gibi beni büyük bir özlemle öperken gözlerimi kapattım, kendimi anın büyüsüne bıraktım ve Sarp'ın öpüşüne karşılık verdim. Sırtım soğuk demirlere yaslıyken dizlerim heyecandan titriyordu. Tutunmasam düşecekmiş gibi hissediyordum, bu yüzden kollarımı sıkıca Sarp'ın boynuna doladım. O da sanki kayıp gitmemden korkuyormuş gibi belime sıkıca sarılmıştı.

Beni ne kadar süre öptüğünü bilmiyorum. Bu öpücük hem asırlar kadar uzun hem saniyeler kadar kısa gelmişti. Tam şu an zamanı dondurmak ve sonsuza dek bu anda kısılıp kalmak istiyordum.

Bu öpücükte tutku da vardı, sitem de. Sevgi de vardı, öfke de. Haykırdıklarımız da vardı, sessizliğe gömdüklerimiz de.

Bu öpücükte aşk vardı, Sarp vardı.

Düzene sokmak zorunda olduğumuz nefeslerimiz yüzünden dudaklarımızı ayırmak zorunda kaldığımızda ikimizin de göğsü hızlıca inip kalkıyordu. Yüzlerimiz arasında bir iki santim ya vardı ya yoktu.

"Yağmur haklıymış," dedi dudaklarıma doğru fısıldarken. "Sen gerçekten de zehirli bir girdapsın ve beni zehirliyorsun." Ardından başını hafifçe iki yana salladı. "Ve benim panzehri bulmaya hiç niyetim yok."

13. BÖLÜM
MERHAMET

Açelya dramatik bir şekilde tuttuğu ayıcıkla etrafında dönerken, "Sen beni zehirliyorsun, pembe ayı," dedi. Ardından ayıcığın dudağına bir öpücük bırakıp ekledi: "Ve benim panzehri bulmaya hiç niyetim yok."

Gösteriden ve Sarp'la olan beklenmedik yakınlaşmamızın üstünden iki gün geçmişti ama ben hâlâ yaşadıklarımın etkisindeydim. Kendimi Sarp'a o kadar kaptırmıştım ki birilerinin beni silkelemesi gerektiğini düşünüyordum. O yüzden yaptığım şeyi onaylamayacaklarını bilmeme rağmen yaşananları arkadaşlarımla paylaşıyordum.

Açelya'nın yaptığı taklit yüzünden yanaklarım kızarırken gülmemi engellemeye çalıştım. "Ha ha! Çok komik."

Açelya ayıcığa sarılıp dört yatağı birleştirerek oluşturduğumuz büyük yatakta yanıma kuruldu.

Cansu bir eliyle *dur* işareti yaparken, "Bir saniye," dedi. Lila, kışlık bir pijama takımı giymişti. Gözlerinde fark edilir bir şaşkınlık vardı. "Bayağı öpüştünüz, öyle mi?"

Başımı olumlu sallarken, "Kendimi hiç aynı anda bu kadar kötü ve iyi hissetmemiştim," dedim.

Belçin başını onaylamayan bir ifadeyle iki yana sallarken, "Yaptığın çok yanlış," dedi. O da bol bir pijama ve tişört giymişti. "Olan Sarp'ın sevgilisine olacak."

Açelya, saçlarını topuz yapmaya uğraşırken, "Peki, sonra ne oldu?" diye sordu. "Sarp'ı öptükten sonra yani."

Zihnim o ana kısa bir yolculuk yaparken, "Hiçbir şey söylemeden oradan uzaklaştım," dedim. "Ne yapabilirdim ki başka?"

"Bundan sonra ne olacak?" diye sordu Belçin. "Sarp'la sevgili mi olacaksın yani?"

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. "Bir daha böyle bir şey olmayacak."

Açelya beni pek ciddiye almayan bir tavırla gözlerini devirdi. "Eminim öyle olur."

"Duygu olduğu sürece bir daha Sarp'a yaklaşmayacağım," dedim kendimden emin bir şekilde. "Böylesi ona da bana da haksızlık."

Belçin sağ kolumu sertçe çimdikledi. "Bunu çocuğun dudaklarını *hüpletirken* düşünseydin keşke!"

Acıyan kolumu suratımı buruşturarak ovalarken, "Bana daha fazla kızmayın," diye mırıldandım. "Ben kendimi yeterince kötü hissediyorum zaten." Konunun dağılması için her zaman yaptığım gibi topu Açelya'ya attım. "Yarınki randevuda ne giyeceksin?"

Üzerime toplanan kara bulutlar dağılırken Açelya'nın yanakları sorduğum soruyla kızardı. "Bu bir randevu değil, dostça bir buluşma sadece."

"Sinemaya gitmiyor musunuz?" dedim. "Nasıl dostça oluyor?"

Açelya tek kaşını kaldırdı. "İnsan, arkadaşıyla sinemaya gidemez mi?"

"Elbette gidebilir," diye lafa atladı Belçin. "Ama unutma ki sinema zina yapan gençlerin yegâne mekânıdır."

Arkadaşlarımla kıkırdarken buruşturduğu suratından hiç mutlu olmadığı belli olan Açelya yanındaki yastığı Belçin'in kafasına attı.

Gülüşmemiz sonlandıktan sonra Cansu düşünceli düşünceli, "Zina deyince aklıma Efe geldi," diye mırıldandı. "İki gündür mesajlarıma cevap vermiyor. Çocuklara hastayım demiş ama bilemiyorum."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Efe ve zina kelimelerini zihninde özdeştirmen takdire şayan doğrusu."

Cansu hafifçe gülümserken, "Çocuğa o kadar alışmışım ki," dedi. "Gece üçte mesajını almazsam rahat edemiyorum."

Konunun kendisinden saptığına gayet mutlu görünen Açelya, "Efe'yle aranız nasıl?" diye sordu.

"İyi," dedi Cansu. "Ama Efe'yle değil, Deniz'le nasıl olduğum şu an daha önemli." Ardından bir sır verir gibi hafifçe öne eğildi. "Biliyor musunuz, artık daha az umursuyorum onu."

Cansu'nun karakterindeki bu gelişme o kadar hoşuma gitmişti ki kendime engel olamayarak gülümsedim. Açıkçası şu an onunla gururlansam da Deniz'i atlatamayacağıyla ilgili ciddi endişelerim vardı fakat yanılmıştım. Haksız çıktığım için bu kadar sevineceğim aklıma gelmezdi.

"Arkadaşım olduğu için elbette onu hâlâ çok seviyorum," diye anlatmayı sürdürdü Cansu. "Fakat hepsi bu kadar. Onu gördüğümde hissettiğim kalp ağrısı o kadar azaldı ki..." Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yerleştirdi. "Sanırım seni sevmeyen birine değer vermeyi bırakmanın yolu kendini daha çok sevmekten geçiyor. Ben de kendimi daha çok sevmeye başladım Deniz sayesinde."

"Senin adına çok mutluyum," dedi Belçin. İçten bir gülümsemeyle arkadaşını izliyordu. "Ben de kendimi sevmeye başladım artık."

Gözlerimi kıstım. "Söyleyiş tarzından bize birkaç haberin olduğunu seziyorum."

Belçin dişlerini göstererek sırıttı. "Senden de hiçbir şey kaçmıyor." Ardından derin bir nefes aldı. "Pekâlâ," dedi. "Ailemle ilgili olanları biliyorsunuz. Bana defalarca o evden uzaklaşmamı söylemiştiniz ama ben cesaret edememiştim. Birkaç gün önce dayımla konuştum. Bana ailemle ilgili çok bencillik ettiğimi söylemişti. *'Baban ağzının içine bakıyor, neden ona biraz iyi davranmıyorsun?'* diye sordu. İki sene önce olanlardan haberi yoktu. Türlü yollarla hakarete uğrayıp suçlu ilan edildiğim için çok öfkelendim ve olanları anlattım." Gözleri dolu dolu olurken ağlamasını durdurmak için yukarı baktı. "Böyle bir şeyi onunla daha önce paylaşmadığım için çok kızdı. Babamın hasta biri olduğunu, tedavi görene kadar benden uzak durması gerektiğini söyledi. Bana da onunla yaşamam konusunda ısrar etti ama ben pek yanaşmadım bu fikre. Evli, çocuklu, kendi düzeni olan bir adam sonuçta." Bir damla gözyaşı gözlerinden firar ederek yanaklarına düştü. "Görseniz, çocuğuyla arası o kadar iyi ki... İnsan böyle bir babaya özeniyor işte, ne bileyim."

Benim de gözlerim dolu dolu olmuştu ama Belçin zaten hassas bir andayken sulu gözlülük etmemek, onu daha da kötü hissettirmemek için dişlerimi sıktım. Destek olmak istercesine Belçin'in bir elini tutarken arkadaşım anlatmaya devam etti:

"Birinin şiddete başvurmasının iğrenç ve tehlikeli bir şey olduğunu, hayatıma nasıl yön vereceğime yalnızca benim karar verebileceğimi söyledi."

"Aklı başında adammış," diyen Cansu, duygularını benim kadar iyi kontrol edememişti. Sessizce gözyaşları döküyordu.

"Bu yüzden beni o evden almak konusunda kararlıydı," dedi Belçin. "Ama ben de ona yük olmamak konusunda kararlıy-

dım. En sonunda yurda yerleşmem ve parasını onun ödemesi konusunda anlaştık."

İki elimi şaşkınlığın tesiriyle aralanmış dudaklarıma götürdüm. "Bizim yurda taşınıyorsun!"

Az önce dudaklarını mutsuzlukla büzen Cansu'nun modu aniden değişti. "Beni dışladınız yani," diye mırıldandı. "Bunu kabul edemem, ben de geleceğim."

Normalde şaka yaptığını düşünebilirdik ama Cansu'nun gece yapılan dedikoduları kaçırmamak için kendine ek masraf çıkarabilecek birisi olduğunu bildiğimizden sırıtmadan edemedik.

"Hepsi bu kadar da değil," dedi Belçin. "Dans kursundaki arkadaşımın annesi beni dans ederken görmüş, çok yetenekli olduğumu düşünmüş. İkiz çocuklarına dans eğitimi vermemi istiyor."

"Belçin," dedi Açelya. "Harika haberler bunlar. Peki, ne zaman taşınıyorsun?"

Belçin gülümsedi. "Birkaç gün içinde."

Belçin ve Cansu'nun kendine değer vermeye başlamaları ve hayatlarında buna göre adımlar atmaları çok hoşumuza gitmişti. Ders çalışma amacıyla toplandığımız gece, sabaha kadar sohbet edip eğlendiğimiz bir geceye evrilirken hiçbirimiz itiraz etmedik.

Aynı Gece...

Sarp Vural

Gri eşofmanımı ve siyah, bol tişörtümü giyen Duygu çift kişilik koltukta bağdaş kurmuş bir şekilde otururken ben, üç kişilik koltukta uzanıyor ve yarım saat önce açtığımız filmi izliyordum.

Duygu birkaç saat önce gelmişti. Aslında kalmak gibi bir niyeti yoktu ama o kadar çok konuşmuştuk ki zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. Evlerimiz arasında biraz mesafe olduğundan bende kalmasını teklif etmiştim.

Zamanın nasıl geçtiğinin farkında olmayışımın nedenlerinden biri de Eylül'le yaşadıklarımı Duygu'ya anlatmak için sürekli fırsat kollamamdı. Kendimi suçlu hissediyordum ki öyle de hissetmeliydim. Bu histen kurtulmanın tek yolu yaptıklarımla yüzleşmekti ama doğru zamanı bir türlü bulamamıştım.

Terleyen avuç içlerimi birbirine bastırarak, adrenalinden kuruyan boğazımı umursamadan sol kolumun üstüne dönüp Duygu'ya baktım. "Sana bir şey söylemeliyim."

Duygu anında bakışlarını bana çevirdikten sonra, "Neyle ilgili?" diye sordu.

Konuşmadan önce sertçe yutkundum ve gözlerine bakmaktan kaçınmak için sırtüstü uzandım. "Benim yaptığım bir hatayla ilgili."

Duygu'nun kalktığını duyunca derin bir nefes aldım. Yaklaşması kötüye işaretti; bana vereceği zarar daha da artabilir, daha da kötüsü kelimeleri seçme kabiliyetimi olumsuz anlamda etkileyebilirdi.

O üç kişilik koltuğun kenarına otururken biraz yana kaydım. Onun gözleri dışında başka yöne bakmamı kısmen engellemişti. Bana yıllar gibi gelen bir süre boyunca suratıma baktı.

"Gözlerini kaçırma." O söyleyene kadar bunu yaptığımın farkında bile değildim. Söylediğini yaparak kendimi ona bakmaya zorladım.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Özür dilerim," diye söze başladım fakat o beni şaşırtarak, "Sorun değil," diyerek lafımı kesti.

Tam olarak ne duyduğumdan emin olamayarak, "Sorun değil mi?" diye sordum. "Ne yaptığımı bilseydin-"

"Biliyorum," diyerek beni tekrar şaşırttı. "Anlamamak için üst düzey aptal olmak gerekir."

Hafifçe doğruldum. "Ve *sorun değil* mi diyorsun?"

"Bak, Sarp," dedi. "Ben hislerini bilerek seninle takıldım. Bu yüzden şu an bana değil, kendine üzül."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kendime mi? Sana yalan söyleyen benim, neden kendime üzüleyim? Kendimden utanmam gerekir, kendime merhamet göstermem değil."

"Kendine üzülmelisin," dedi Duygu lafının arkasında durarak. "Çünkü kendine daha büyük bir yalan söylüyorsun." Neye uğradığımı hepten şaşırmış bir hâlde ona bakarken Duygu devam etti: "Eylül'le tekrar yakınlaştın ve sanırım bu sefer ondan emin görünüyorsun."

"Beni sevdiğini hissettiriyor."

"Bunu nasıl yapıyor?" dedi. "Senin ve bir dünya insanın gözleri önünde başka birisiyle neredeyse öpüşerek mi?"

Söyledikleri nabzımı hızlandırırken derin derin nefes aldım. Kıskançlık tekrar kanımı kaynatıyordu. Duygu'nun söylediklerinden kaçmak ister gibi bakışlarımı kaçırdım ama Duygu, çenemi tutup tekrar ona bakmamı sağladı. "Bu kız çok uzun bir süre sana hayır deme zahmetinde bile bulunmadı," dedi. "*Kafam karışık*, diyerek seni oyaladı. Sen fark etmeyebilirsin ama sana şöyle anlatayım, *'Seninle sevgili olmak istemiyorum, hislerin benim için önemsiz ama ilgi manyağı olduğum için beni sevmeye devam et. Duyguların mı, onlar kimin umurunda?'* demenin kibarcasını söylemiş."

Kaşlarım, yaşadığım kafa karışıklığını göstermek istercesine çatıldı. "Tam olarak öyle değil aslında," desem de Duygu'nun haklı olduğu düşüncesini zihnimden atamıyordum.

"Gerçekten seni sevseydi bunu en başından beri bilirdi, Sarp." Duygu söylemek istediklerini o kadar açıkça dile getiriyordu ki insan kalbinin kırılmasını engelleyemiyordu. "Aşk senin inanmak istediğin gibi değil. *Bugün fark etmedim, iki gün sonra fark ederim* gibi bir şey değil. Birini seviyorsan bunu bilirsin."

Daralarak derin bir nefes aldım fakat Duygu susmadı: "Peki ya tüm hisleri bir hevesten ibaretse?"

"Nasıl yani?" derken sesimin aldığı kırılgan ton hiç hoşuma gitmedi. Kendimi bu kadar güçsüz göstermek âdetim değildi.

"Sen ondan uzaklaştıktan sonra sana aşkının depreşmesi tamamen tesadüf mü? Yoksa sadece hırs mı yaptı?" Gözlerini kıstı ve fısıltıyla devam etti: "Cevabın ikincisi olduğundan ve sen onunla ilgilenmeye başladıktan sonra senden uzaklaşacağından o kadar eminim ki... Çünkü dediğim gibi seni sevseydi bunu en başından bilirdi."

"Duygu," diye mırıldandım. "Yeter artık."

"Hayır," derken başını çok hafifçe iki yana salladı. "Yetmez. Çünkü sen uçurumun dibinde dans etmekten zevk alan, atlamaya niyetlenen birisin. Bulutların üstünden bakmak seni yanıltmasın, zemin sivri taşlarla dolu. Bunu sana söylemek zorundayım, şimdi istediğin gibi atlayabilirsin."

Kafam karışmış, nefesim kesilmişti. Ne düşüneceğimi şaşırmış vaziyetteydim. Duygu o kadar açık konuşmuştu ki neredeyse ağlamak üzereydim. "Ne yapmamı öneriyorsun peki?"

Kelimeler ben daha farkında olmadan dudaklarımdan dökülmüştü. Duygu'nun dudağının bir kenarı hafifçe kıvrılırken yapmaya niyetlendiğim ayrılık konuşmasının bu hâle dönüşmesine şaşırmadan edemedim. "Biraz bekle bakalım," dedi.

"Ne kadar?"

"Ben haklı çıkana, Eylül senden sıkılana kadar. Merak etme, çok uzun sürmez." Bakışlarımı kaçırdım. Çenemin sıktığım dişlerimi belli edercesine gerildiğini hissedebiliyordum. Duygu elini yanağıma yerleştirdi. "Sarp, seni üzdüysem özür dilerim."

"Bana bu kadar iyi davranma," dedim. Bana böyle sevgi göstermesi vicdanımı daha da baltalıyordu. "Ben bunu hak etmiyorum."

Duygu kıkırdadı. "Seninle ilişkimiz ciddi değildi," dedi. "Ama bugünden itibaren bana bir söz vermeni istiyorum. Bir daha kafan karışırsa kendini durduracak, benimle ilişkini kesip öyle istediğini yapacaksın. Bu kadarı hakkım, öyle değil mi?"

Gözlerim kocaman aralanırken Duygu'nun kafayı sıyırdığını düşünmeye başlamıştım. "Beni görmek istemediğini söylemeyecek misin? Benimle birlikte olmaya devam etmek mi istiyorsun yani?"

Bir şey söylemeden önce beni iterek koltukta yanıma uzandı, başını omzuma koydu ve kafasını kaldırıp bir kedi gibi gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Ben ne istediğimi biliyorum, Sarp. Çocuk ya da bencil biri değilim. Kafan karıştığı için sana yeni bir şans veriyorum sadece. Sen ne istiyorsun? Ne istediğini bilen biriyle birlikte olmak mı, sen ellerinden kayıp gidince hırs yapan birinin kölesi olmak mı? Karar senin."

18 Aralık Akşamı...

Efken Tuna

Ellerimi cebime sokmuş, yanımda Açelya'yla neredeyse boş yürüyüş yolunda adımlarken tam bir fiyasko olan randevumuzu düşünmemeye, sinirimin bozulmasını engellemeye çalışıyordum.

Fakat sinemadaki hâllerim aklıma gelince yüzümü kederle buruşturmadan edemedim.

Sanki ilişki hayatı çok yolundaymış gibi bir de bana taktik veren Sarp'ı dinleyerek korku filmi izlemek konusunda Açelya'yı ikna etmiştim. Sarp'ın söylediğine göre Açelya filmin ilk dakikasında ürkecek ve bana sokulacaktı fakat hiç öyle olmadı. Aksine filmi izlerken sinir bozucu bir tepkisizliğe sahipti.

Planlarımın aksine deli gibi korkan ve Açelya'ya sarılan bendim. Filmin bir yerinde korkudan o kadar hızlı bir şekilde yerimde zıplamıştım ki tuttuğum kovanın içindeki mısırlar sağa sola sıçramış, salondaki herkesin bana gülmesine ve Açelya'nın endişeli bir şekilde dışarı çıkmayı önermesine neden olmuştum.

İçimden Sarp'a tekrar küfretmek üzereydim ki Açelya'nın dudağında bir tebessüm gördüğümü sandım ve kızın dirseğinden tutup, "Bir saniye," diyerek ikimizi de yol ortasında durdurdum. "Bana mı gülüyorsun?"

Açelya giydiği ten rengi, balıkçı yaka kazağın üzerine siyah bir deri ceket geçirmiş, kombinini İspanyol paça bir pantolonla tamamlamıştı. Kıvırcık saçlarını tepesinde büyük bir topuz oluşturacak şekilde toplamış, birkaç tutamın yüzüne düşmesine izin vermişti.

Bana neden bahsettiğimi anlamıyor gibi bakarken gözlerini kıstı. "Sana mı gülmeliyim?"

"Gülmeli misin?"

Omuzlarını bıkkın bir şekilde düşürürken, "Bana rezil olmadın, Efken," dedi. "Tüm yol boyu yaşadığın karın ağrısının sebebi buysa rahat olabilirsin. Herkes korkabilir."

Alaycı bir kahkaha atarken, "Ne korkması?" diye sordum. "Ben mi korkacağım, ne münasebet?"

Bana sabır dilenir gibi bir bakış attıktan sonra, "Öyle diyorsan öyle olsun," diyerek yürümeye devam etti.

Dudaklarımı birbirine bastırıp suratımı buruşturarak peşinden gittim. İlk buluşmamız olduğu için ikimiz de ne söyleyeceğimizi bilememiş, sessizlik içinde oradan oraya ilerlemiş, benim yüzümden izlediğimiz filmin bile tadını çıkaramamıştık. İkimiz için de oldukça sıkıcı geçen bir akşam olmuştu.

Açelya aniden bana dönüp, "Çimenlerin üstünde fotoğrafımı çeker misin?" diye sordu. "Işık çok güzel."

Yol kenarlarına konulan sarı ışıklar gerçekten de insana bir masal diyarını anımsatıyordu fakat her ne kadar Açelya'nın hevesini kırmak istemesem de, "Telefon kamerası bu ışığı gözle gördüğümüz anki gibi kusursuz yakalayamaz," diyerek gerçeği söyledim. "Boşuna heveslenme bence."

Fakat Açelya beni dinlemek yerine yüzüne sarı ışığın en iyi şekilde düşeceği bir alan arayışına girmişti bile. Onunla daha fazla zıt düşmeden telefonumu aldım ve karşısına geçtim.

Söylediğim gibi ışık, fotoğrafta hiç güzel görünmüyordu fakat Açelya'yı ikna etmek biraz zordu. Sorunun benden ve çekim açılarından kaynaklandığına kendini ciddi anlamda inandırmıştı. Sürekli beni farklı yerlere gitmeye zorluyordu.

Açelya'nın daha uzun çıkması için eğilmiş, fotoğraf tuşuna hızlı hızlı basarken önce sol kolumda, ardından yüzümde korkunç bir soğukluk hissettim. Yaşadığım afallama sonucu bir an dengemi kaybedip yere düştüm. Kelimenin tam anlamıyla yeni doğmuş bir bebek gibi bakıyordum etrafıma.

Dibimde açılan fıskiyeden önce Açelya'nın kahkahasını algıladım. Sinemada küçük bir çocuk gibi tiz çığlıklar attığımda bile gülmeyen kız, şimdi nefessiz kalmak üzereydi.

Biraz olsun eğlenceli zaman geçirdiğimize sevinsem mi yoksa eğlence anlayışımın rezaletten ibaret olmasına üzülsem mi, karar veremiyordum. Tek bildiğim Açelya'nın kendini kaybedercesine gülmesine her geçen saniye daha çok öfkelendiğimdi.

"Özü-" diye mırıldandı kahkahalarının arasından. Yalandan bile özür dileyememişti.

Orada öylece otururken fıskiyeden çıkan suyun beni ıslatmasına izin veriyor, kaderime razı geliyordum.

Daha fazla dayanamayıp yerimden kalktım ve hızla Açelya'ya doğru ilerledim. Az önceki eğlenceli hâlinden eser yoktu.

Onu kollarından tutup az önce oturduğum alana getirirken dudaklarından tiz bir çığlık döküldü. "Ne oldu?" dedim o da benim gibi ıslanırken. "Şimdi gülme sırası kimde?"

Açelya kaçamayacağını anlayınca fıskiyeden çıkan suyu bana fırlatmaya yeltendi ama buna pek gerek olduğu söylenemezdi. Onu ıslanması için burada tutarken ben de en az onun kadar ıslanıyordum zaten.

Bir an durup ne yaptığımızı sorguladım ve hemen ardından sinirim bozulmuş bir şekilde kahkaha atmaya başladım. Aptallığımıza gülüyordum.

Açelya da muhtemelen benimle aynı şeyi düşünmüş olacak ki kahkahalarla gülmeye başladı. Şu an yaptığımız şeyin ne kadar aptalca olduğunu bilsek de yerimizden kıpırdamayışımız daha da sinir bozucu ve komikti.

Sanırım sıkıcı geçen bu akşama biraz renk katmış, yıllar sonra yüzümüzde minik bir tebessümle hatırlayacağımız bir anı yaratmıştık.

Eylül Cesur

Tüm günümüzü alan temizliğin ardından Belçin'le yataklarımızda oturmuş, Açelya'nın ne yaptığıyla ilgili teori üretmeye çalışırken kahkaha atıyorduk. Belçin'in bugün yurda taşınması üzerine üçümüzün kalacağı yeni bir odaya geçmiştik. Dürüst olmak gerekirse iki kişinin eşyalarını taşımanın bu kadar yorucu olduğunu bilseydim kendi odamdan dışarı adım bile atmazdım.

"Bence Açelya şu an utançtan yerin dibine girmiştir," diye fikrini ileri sürdü Belçin. "Bize çenesi açılıyor ya, biraz da Efken'e açılsın bakalım."

Ona hak verdiğimle ilgili bir şeyler söylemek üzereyken sokaktan gelen bir boğuşma sesiyle ikimiz de heyecanla cama koştuk. Yeni odamız yurdun girişini oldukça rahat gördüğü için çok şanslıydık.

Yurdun önünde üç adam toplanmış, yerde yatan ve cenin pozisyonu alıp başını korumak dışında bir şey yapamayan adamı insafsızca hırpalıyorlar, tekmelerini vücuduna indirmekten kaçınmıyorlardı.

Fakat beni dehşete düşüren yerdeki adamı çok iyi tanımamdı. Yüzünün çoğunu kapatması ve havanın kararmış olması onu tanımama engel olamamıştı.

"Ö-mer," diye mırıldandım. Onu gördüğüm ilk andan beri pataklamak istediğim doğruydu ama böyle çaresizce yerde uzanması yüreğime anlam veremediğim bir ağırlığın çökmesine ve nefesimin kesilmesine neden oldu.

Bana yıllar gibi gelen birkaç saniye boyunca şaşkınlığımın etkisiyle hareket edemedim. Kelimenin tam anlamıyla nefesim

kesilmiş, düşünce yetimi kaybetmiştim. Adrenalin yüzünden ağzımın kuruduğunu hissediyordum.

"Eylül, baban mı?"

Belçin'in sesiyle kendime geldim ve hiç düşünmeden dışarı fırladım.

Arkadaşımın sakin olmamı söyleyen sesi çok geriden geliyordu ama onu duymuyordum bile çünkü o sıra duyduğum tek bir ses vardı ve o da Ömer'e derhâl yardım etmem gerektiğini haykırıyordu.

Binadan çıplak ayakla çıkıp yurdun bahçe kapısını bir hışımla açtım. Yerden aldığım taşı var gücümle adamların tekine attığımda zavallı Belçin'in korku dolu çığlığı kulağımda yankılandı.

Adamlar bizi görünce önce afalladılar fakat Belçin polisi aramakla ilgili bir şeyler söyleyince kendilerine gelip arkalarına bile bakmadan kaçtılar.

Arkamı dönüp, "Belçin," dediğimde güvenlik görevlisinin de bize doğru geldiğini gördüm. "İlk yardım çantasını getirir misin?"

Belçin telaşla başını sallayıp yurda geri dönerken yerde yatan ve acıyla inleyen adama döndüm. Ömer üzerine siyah bir polar, altına da kot pantolon geçirmişti. Yüzü, aldığı darbelerin izleriyle doluydu.

Güvenlik görevlisiyle birlikte Ömer'i kaldırıp soğuk kaldırıma oturttuk. Bedenine her dokunduğumda yüzünü buruşturuyordu.

Belçin'in ilkyardım malzemelerini getirmesiyle güvenlik görevlisine ve arkadaşıma döndüm. "Siz içeri geçebilirsiniz, ben birazdan gelirim."

Özellikle güvenlik görevlisinin yüzünde ciddi bir tereddüt gördüm. Anlaşılan sorumluluğundaki öğrencinin başına bela açmasından bir an olsa da ürkmüştü fakat sonunda bana güvenmeye karar verip yurda geri döndü.

Soğuk kaldırıma, Ömer'in yanına otururken, "Ne oldu?" diye sordum. "Neden dövdüler seni?"

Dudağının kenarından süzülen kanı temizlerken, "Yurdu uzun uzun inceleyince sapık sandılar herhâlde," dedi. "Birden burada ne işim olduğunu sorup küfretmeye başladılar."

Yüzünü temizleme işlemine devam ederken duygusuz ve sakin görünmeye çalışıyordum. "Bunu ben de merak ediyorum."

"Seninle konuşmaya geldim."

Kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Üzerimdeki heyecandan mantıklı düşünme yetimi kaybetsem de yavaş yavaş kendime geliyor ve babamla konuştuğum gerçeğini idrak etmeye başlıyordum. Kalbim heyecandan deli gibi çarparken ellerimin titremesini durdurmaya çalıştım.

"Ne konuşacağız?"

Ömer önce bir şey söylemedi, sadece gözlerime baktı. Benimkine benzeyen yeşil gözlerinde tarif edemeyeceğim kadar yoğun duygular vardı. Sonunda sertçe yutkunup, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Sergilediğim güçlü kız rolünü bir kenara bırakıp bakışlarımı kaçırdım ve derin bir nefes aldım. "Ne için?" Ardından komik bir espri yapıyormuş gibi histerik bir kahkaha attım. "Daha doğrusu *hangisi* için?"

"Senin yanında olamadığım için."

Dizlerimi kendime doğru çekip kollarımı bacaklarımın etrafında doladım ve başımı Ömer'e çevirdim. "Özrünün bir şey

ifade ettiğini mi sanıyorsun? Sana kötü bir haberim var; özrün yalnız büyüdüğüm gerçeğini değiştirmiyor, kendimi sevmeden geçirdiğim yılları geri vermiyor."

"Beni affetmeni beklemiyorum zaten," dedi. Sesi küçük bir çocuğunki gibi savunmasız çıkmıştı. "Ben sadece seni merak ediyorum ve sen de uygun görürsen konuşalım istiyorum."

"Konuşmak mı?" dedim. Sesim fısıltıyla çıkmıştı fakat bağırsam ancak bu kadar çığlık atabilirdim. "Seninle konuşmak falan istemiyorum ben."

"Ama-"

Karşımdaki adamın bana yıllarca hissettirdiklerinden bihaber konuşması katlanamayacağım bir boyuta ulaşınca ayaklandım. O kadar öfkelenmiştim ki kendimi tutamayarak, "Defol buradan!" diye bağırdım. Söylemek istediğim yüzlerce şey vardı ama ben konuşmaktan bile acizdim. "Bu zamana kadar yaptığın şeyi tekrar yap ve beni yalnız bırak!"

Bir şeyler söylemek istediğini görebiliyordum. Belki o da benim gibi bağırmak istiyordu, kim bilir? Fakat bunları yapmak yerine sessizce başını öne eğdi, vücudunu hareket ettirmenin verdiği acıya suratını buruşturarak ayağa kalktı ve karanlık sokakta yalpalayarak uzaklaşmaya başladı.

"Eylül."

Babamın gidişini izlerken hemen arkamdan duyduğum sesin beni korkutması gerekiyordu ama duygularımdan o kadar arınmıştım ki gözlerimden yaşlar süzülürken iç çekmek dışında bir şey yapmadım.

Omuzlarımda bir çift el hissetmemle, "Babamı gördün, değil mi?" diye sordum.

"Gördüğüm tek şey, başını dik tutmaktan bir an bile vazgeçmeyen bir kızdı."

Az önce omuzlarımda hissettiğim eller tüm bedenimi sararken, "Benimle konuşmak istiyormuş," diye mırıldandım. "Artık konuşsa neye yarar? Çok iyi geçinen baba-kız mı olacağız?"

Omzumda tatlı bir nefes hissederken, "Sen ne istiyorsun?" diye bir soru işittim. "Önemli olan bu."

Gözlerimi kapattım ve arkamı dönüp kollarımı Yiğit'in bedenine sardım. Kendimi bu kadar kötü ve yalnız hissettiğim anda aniden ortaya çıkması minnet duyduğum bir tesadüftü.

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyorum. Soğuk içimi titretene ve kendimi kötü hissettiren duygularım buhar olup uçana kadar hiç hareket etmeden öylece sarıldık.

Sonunda kendime gelip bedenimi geri çektim. Boğazımı temizleyip, "Şey," diye mırıldandım. "Sen niye geldin?"

Yiğit bu sorunun cevabını unutmuş gibi birkaç saniye suratıma baktıktan sonra, "Özür dilemek için," dedi. "Sahnede yaptığım şey doğru değildi. Bana olan arkadaşça duygularına rağmen seni herkesin içinde bana ayak uydurmaya mecbur bıraktım."

"Böyle bir niyetin olmadığını biliyorum."

"Niyetimin ne olduğu kadar ne yaptığım da önemli. Kendini kötü hissetmene neden olduysam çok özür dilerim, Eylül. Inan, derdim bu değildi. Bana ne oldu, bilmiyorum."

Yiğit'in ellerini tuttum ve gülümsedim. "Sen beni ne kadar iyi anlayabiliyorsan ben de seni o kadar iyi anlıyorum," dedim. "Bana bir şeyi açıklamana gerek yok çünkü ben zaten neyi, ne için yaptığını iyi bilecek kadar seni tanıyorum."

Yiğit'in bakışları, rahatladığını öyle net yansıttı ki sırtından koca bir yük kalktığını görebiliyordum. "Teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim," dedim. "Kendimi her güçsüz hissettiğimde yanımda olduğun için."

14. BÖLÜM

SAVAŞ YENİ BAŞLIYOR

Benimle görüşmesi gereken acil bir mesele olduğuyla ilgili bu sabah mesaj atan Efken'in odasına girdiğimde Sarp ve Duygu'yu orada görmek şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Sarp'la yaşadıklarımız aklıma gelince Duygu'nun gözlerine bakmaktan olabildiğince kaçındım. Yanaklarımın tahmin ettiğim kadar kızarmaması için dua ederken Efken'e dönüp, "Acilen konuşmak istediğin mesele nedir?" diye sordum.

Efken koltuğa iyice yayılırken düşünceli görünüyordu. Üzerine beyaz bir polar giymişti. "Nemesis tekrar bir dövüş talep etmiş."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Eh, bu beklenmedik bir şey."

"İşin garip tarafı..." diye konuşmayı sürdürdü arkadaşım. "Dövüşü yine dört kişilik talep ediyorlar: Sen, Sarp, Emir ve Dicle."

Efken'in söyledikleri o kadar heyecanlanmama neden oldu ki kaşlarım çatılırken Duygu'ya olan utancımı ve Sarp'a bakma dürtümü bir kenara attım. Dört kişilik son dövüşümüzü çok iyi hatırlıyordum. Hayatımın en utanç verici yenilgilerinden biriydi. Çok basit bir taktikle bizi rezil etmişlerdi. Şimdiyse rövanş teklifinde bulunuyorlardı.

"Ben Dicle'yle konuşurum," dedi Duygu. "Arkadaşım sonuçta, böylesine saçma bir teklifi geri çekmeliler."

Sarp'la aynı anda, "Hayır," diyerek Duygu'ya döndük. Sıktığı dişleri yüzünden çenesi kasılan Duygu, öfkeli bakışlarını bir bana bir Sarp'a yöneltti ama şu an olayımız basit bir aşk üçgeninden çok daha fazlasıydı.

"Bu dövüşe çıkmalıyız," dedim hemen. "Furkan geçen seferki gibi bizi ezme niyetinde. Nemesis'in teklifini reddedersek herkes korkup kaçtığımızı düşünür."

"Öyle," diyerek başını salladı Sarp. "Emir'le olan hesabımız da kapanır böylece."

Heyecandan terleyen ellerimi sallarken Sarp'ın karşısındaki koltuğa oturup Efken'e sordum: "Dövüş ne zaman?"

"Bir saat sonra," dedi Efken. "Yangından mal kaçırır gibi sıkıştırıyorlar."

"Benim için sorun yok," diye karşılık verdim.

Sarp, "Benim için de," diyerek bana katıldı. İkimizin de tereddütsüz bir şekilde dövüşmek isteyişi Efken'i gururlandırmış olacak ki bize takdir eder bir gülümsemeyle baktı.

"Ama benim için sorun var." Duygu öfkeyle doğrulup odada yürümeye başlayınca üçümüz de dikkatimizi ona verdik. "Bu ne saçmalık böyle?"

"Ne saçmalığı?" diye sordu Efken. "Dicle senin arkadaşın. Nemesis'in adımızı nasıl karaladığını mutlaka biliyorsundur. Ayrıca bu kadar öfkelenmene sebep olan ne?"

Efken'in söylediklerine karşı çıkışına daha da öfkelenen Duygu kısa bir an için bana baktı. Görünen o ki onu öfkelendiren sebep *bendim*. Sarp'ın benimle aynı tarafta olmasından nefret ediyordu. Gözlerim kısılırken Duygu'nun Sarp'la aramda olanların ne kadarını bildiğini merak ettim.

Efken'in sorusunu olabildiğince kaçamak yanıtlayarak, "Bu aptalca dövüşün sürmesini saçma buluyorum," dedi. "Arkadaşım ve sevgilim karşı taraflarda dövüşecek. Kim ister ki bunu?"

"Dicle'yle daha önce de dövüştük," dedim. "Hatta bu dövüş sonrası bize yardım da etti. Onunla olan sorunumuz kişisel değil, olmayacak."

Duygu bir şey söylemek üzere bana döndü ama sorunun sadece arkadaş-sevgili kavgası olduğunu sanan Sarp, "Eylül haklı," diyerek araya girdi. "Dicle, sadece ücret için dövüşüyor ve ben, bunu çok iyi biliyorum. Eminim ki o da beni düşmanı olarak görmüyordur."

Duygu bana ölümcül bir bakış attıktan sonra, "Peki," dedi sakince. "Nasıl isterseniz öyle olsun."

Başımı aşağı yukarı sallayıp, "Bu sorunu da çözdüğümüze göre ben hazırlanmaya gidiyorum," diyerek ayaklandım.

Kapının birkaç kere tıklatıldığını duyunca aynanın yansımasından son kez kendime baktım. Üzerime siyah bir sporcu atleti ve bol bir şort geçirmiş, saçlarımı sıkı bir örgüyle toplamıştım. Gözlerimde öyle tehlikeli bir kıvılcım vardı ki beni bile ürkütmüştü.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtığımda Efken ve Sarp'la karşılaştım. "Hazır mısın?" diye soran Efken'e başımı *evet* anlamında sallayarak cevap verdikten sonra kafesin bulunduğu kata inmeye yeltendim ama arkadaşım boğazını temizleyerek beni durdurdu.

"İkiniz de benim için çok değerlisiniz," dedi Efken. "O yüzden lütfen, bu dövüşü kazansanız da kaybetseniz de çok kıymetli dövüşçüler olduğunuzu unutmayın."

Dudaklarım kıvrılırken Sarp'ın da gülümsediğini fark ettim. "Merak etme," dedim Efken'e. İster istemez Yağmur'un söylediklerini anımsadım. "Kazanmak için her şeyimi ortaya koyacağım," dedim. "Ama kazanmanın mutlulukla eş anlamlı olmadığını, önemli olanın oyundan zevk almak olduğunu öğrendim."

Sarp ve ben önden giderken Efken, diğer dövüşçü arkadaşlarımızla bizi takip ediyordu. Heyecandan dizlerim titriyordu ama adımlarımı sürdürecek kadar kendime güveniyordum. Nemesis'e bahis oynayanların bize karşı olan hakaretleri o kadar yüksekti ki henüz kafesin bulunduğu kata inmeden bile onları duymak mümkündü.

"Eylül," dedi Sarp başını bana doğru eğip. "Bu sefer lafı hepsinin ağzına tıkayalım, söz mü?" Başımı aşağı yukarı sallarken Sarp konuşmaya devam etti: "Bir de rakibimizi kendi silahıyla vuralım, ne dersin?"

Neden bahsettiğini anlamayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Nasıl olacakmış o?"

Bana her şeyin kontrolünde olduğunu anlatan bir gülümsemeyle baktı. "Sen bana güven ve işaretimi bekle, gerisini boş ver."

İçimdeki meraklı kız çocuğu daha çok şey öğrenmek için Sarp'ı sıkıştırmak istiyordu ama kafesin hemen önüne gelişimiz ve kafesteki Dicle'yle Emir'in bize beklentiyle bakması, kelimelerin boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

Bir yandan rahatsız edici, diğer yandan heyecan verici bir dejavu hissiyle Sarp'ın ardından kafese girdim. *Down with the Sickness*[6] adlı şarkı kalabalığın heyecanlı çığlıklarıyla buluşunca sinir bozucu bir gürültü kirliliği oluşuyordu.

[6] Amerikalı müzik grubu Disturbed tarafından 2002 yılında piyasaya sürülen şarkı.

Önce bana meydan okurcasına bakan karşımdaki Dicle'ye, ardından sağ tarafımda rakibine alayla bakan Sarp'a baktım. Dudaklarındaki rahat tebessümle gözlerindeki alev tezatlık oluşturuyordu. Bana bakmıyordu, Emir'e odaklanmıştı ama yanımda olduğunu bilmek içimi ısıtan bir güven aşılıyordu.

Dicle, "Beni özledin mi?" diye sorunca bakışlarımı Sarp'tan kaçırarak Dicle'ye çevirdim.

"Çok, sen?"

"Ne yalan söyleyeyim," dedi Dicle bana yaklaşırken. Ona ayak uydurup gevşek adımlarla aramızdaki mesafeyi kapattım. "Özlemişim. Malum, seni severdim."

"Severdin," diye yinelediğimde aramızdaki mesafe sadece birkaç küçük adımdan ibaretti. "Şu an sevmiyorsun galiba."

Dicle sır verir gibi başını hafifçe öne eğdi. "Öyle demeyelim de," diye fısıldadı. Ardından bakışlarıyla Sarp'ı işaret etti. "Arkadaşımın sevgilisi, malum. Sizin aranızda her ne yaşandıysa geçmişte kalan basit bir hikâye oldu artık."

Dicle beni nereden vuracağını çok iyi biliyordu. Arkadaşını koruma isteğini anlasam ve takdir etsem de dövüş öncesi moralimi bozmasına izin vermeyecek, oyunu kuralına göre oynayacaktım.

Dudaklarım yavaşça yukarı kıvrılırken, "Ondan uzak durmamı istiyorsun," diye fısıldadım. Tıpkı Dicle gibi gizli gizli konuşuyordum. Çevremizdeki herkes ne konuştuğumuzu, dövüşün neden başlamadığını merak ettiklerini belli eden çığlıklar atarlarken Dicle gülümsedi.

"Leb demeden leblebiyi anlamana bayılıyorum."

"Anlıyorum," dedim. "Sarp'ın bir gülümsememle etrafımda pervane olacağını bildiğin için arkadaşını korumak istiyorsun. Sen de haklısın, kızcağızın benim karşımda hiç şansı yok." Dic-

le'nin yüzündeki gülümseme silinirken çenesi öfkeyle kasıldı. "Baksana, belki de bu gece Sarp'ı ziyaret ederim."

Bunlar Dicle öfkeyle yumruğunu suratıma savurmadan önce söylediğim son sözlerdi. Emir'in Sarp'a koştuğunu göz ucuyla görürken kızın yumruğunu havada kavrayıp etrafımda tam tur atarak bileğinin dönmesine neden oldum. Dicle acı içinde çığlık atarken bir kolumu boynuna sarmaya niyetlendim ama acısını bir kenara bırakıp sırtım kafese sertçe çarpana kadar geriledi.

Canımın acısıyla yüzümü buruşturdum ama Dicle'nin tekrar sırtını vücuduma geçirmesine izin vermeden onu kollarından tutup kafese çarptım.

Kafesin hemen yanındaki şanslı kalabalık eğlencenin büyük bir kısmına tanık olurken deli gibi çığlık atıyor, kime bahis yatırdıysa adını haykırıyordu.

Dicle'yi köşeye itip kafesin ortasına doğru geriledim. Görünen o ki rakibimin damarına basmıştım. Dicle üzerindeki sersemliği çabucak atıp neredeyse koşarak üzerime gelince aniden eğildim ve ayağımı savurdum.

Beklemediği bu hamleyle bileklerimizin birbirine dolandı ve hemen ardından yere yapıştı. Dakikalar böyle geçerken Dicle'nin bana olan öfkesi de her geçen saniye artıyordu. Geçen seferki gibi kolay lokma olmayışımdan mı yoksa arkadaşı için söylediğim sözlere rağmen bana zarar veremeyişinden mi bu kadar delirmişti, bilmiyorum.

"Eylül, şimdi!"

Sarp'ın seslenişini duymamla kafamı kaldırdım ve doğrudan Dicle'ye saldırdığını gördüm. Nemesis'i kendi silahıyla vurmak derken bunu kastetmişti demek.

Ne yapmam gerektiğini hemen algılayarak doğruldum ve ne olduğunu anlamayan Emir'in suratına yumruğumu indirdim. Amacım dövüşmek değil, onu oyalayarak enerjisini tüketmekti.

Yaptığımız ani değişiklik kalabalıktan yoğun bir tepki alırken geçen sefer yaptığım hataları yapmamaya özen gösterdim. Her şeyi bu kadar anlık yaşadığımız bir karşılaşmada her adımımı tartmak çok zordu.

Emir her ne kadar yorgunluktan bitap düşse de birkaç saliselik boşluğumdan faydalanarak kollarımdan yakaladı ve bacaklarıma bir tekme savurdu. Çığlık atmamak için dudaklarımı birbirine bastırırken bu durumdan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum ki Sarp imdadıma yetişerek Emir'i kavradı ve vücudunu benden olabildiğince uzağa fırlattı. Zaten hâli kalmamış Emir'le dövüşmek, Sarp için oldukça kolay olacak gibi görünüyordu.

Başımı kaldırıp Dicle'ye yönelirken onun da Emir'den çok farkı olmadığını gördüm ama savaşmayı bırakmamıştı.

Onun için üzgündüm çünkü benim de pes etmeye niyetim yoktu.

Bizi zafere taşıyacak darbelerimi Dicle'nin vücuduna yerleştirmeden önce dudaklarım kıvrıldı.

Dövüş sonrası tüm dövüşçüler Efken'in odasında toplanmış, alkışlar ve çığlıklarımızla Çember'e renk katıyorduk. Herkes parlayan gözleriyle bize bakarken bir zamanlar, küçük bir an için de olsa Nemesis dövüşçüsü olduğumu unutmuş gibiydiler.

"Nemesis'in taktiğini izlemek neden aklıma gelmedi ki?" dedi Efken hayretler içinde. "Çok basit bir fikir aslında."

"Basit ama etkili," dedi hiçbir övgüyü kaçırmak istemediği her hâlinden belli olan Sarp. "Bazen zekâ, zor durumlardan

basit çözüm yollarıyla kurtulma kabiliyeti olarak ölçülür," diye ekledi.

Kısa bir gülüşme ve sohbetin ardından duş almak üzere odama döndüm. Dicle'nin çok iyi bir rakip olduğunu reddedemezdim ama Emir'le dövüşmek en korkuncuydu. Vücudumda birçok noktanın moraracağını tahmin etmeme rağmen sıcak suyun altında gevşedim ve galibiyetimizi anımsayıp gülümsedim.

Duştan çıkıp üzerime eşofman ve rahat bir tişört geçirirken kapı çaldı. "Gel," diye seslenmemle Duygu'nun gülümseyen yüzüyle karşılaşmam bir oldu.

Benimle ne konuşacağını merak ederek içeri girmesini ve kapıyı ardından kapatmasını izledim. Boğazım kurumuş, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Koltuklardan birine oturmak yerine kollarını birleştirip bana bakmayı seçti.

"Tebrik ederim," dedi. "Çok iyiydin."

Asıl meselenin bu olmadığını biliyordum. "Teşekkür ederim."

Duygu küçük bir gülümsemeyle, "Seni dövüşürken görmek çok etkileyici," dedi. "İstediğini almak için nasıl direttiğini görmek ürkütücü. Gözün kararıyor, senin için dünya siliniyor sanki."

"Güzel sözlerin için teşekkürler," dedim mütevazı bir tavırla. "Fakat sadece herkes gibi istediğim şeyler için savaşıyorum, fazlasını yapmıyorum."

Başını takdir edercesine salladı. "İstediğin şeyi elde etmek uğruna dünyayı yakarsın, değil mi Eylül?" dedi bana doğru yaklaşırken. "Senin için neyin doğru, neyin yanlış olduğunun hiçbir önemi yok. Tek değer verdiğin şey isteklerin."

"Neden-"

"İsteklerin uğruna başkalarını çiğneyebilir, başkalarının sevgililerini ayartabilirsin, değil mi?" diye sözümü kesti. Sertçe yutkunarak ona bakarken, "Her şeyden haberim var," dedi hırlarcasına.

Bakışlarımı öne eğip, "Özür dilerim," dedim. "Ne desen haklısın."

Duygu sanki espri yapıyormuşçasına bir kahkaha patlattıktan sonra, "İşin komik tarafı ne, biliyor musun?" dedi. "Senin gibi tipler genelde kadın dayanışması, kadınların birlikte ne kadar güçlü olduğuyla ilgili sözler zırvalayıp durur. Ama iş gerçek hayata geldiğinde hemcinsinin sırtına bıçağı indirmekten çekinmez."

"Seni anlıyorum," dedim. "Ama beni öpmesi için Sarp'ın başına silah dayamadım. Tüm bu öfkeni sevgiline de yansıttın mı? Çünkü buradan bakıldığında gayet devam ediyor gibi görünüyorsunuz."

"Sarp'la aramızda olan şey ciddi değildi," dedi sakinliğini koruyarak. "En azından o zaman değildi ama sen bunun farklı olduğunu zannediyordun. Sana sevgili olduğumuzu bizzat ben söyledim, unuttun mu? İşte bu yüzden, sen daha büyük bir karaktersizsin."

Kalbim deli gibi çarparken ilk kez bu kadar büyük bir hakarete uğramanın şokunu yaşıyordum. Üstelik kendimi öyle bir duruma sokmuştum ki Duygu ne söylerse söylesin karşı çıkamıyordum çünkü haklıydı. Yaptığım şey büyük karaktersizlikti.

"Eylül," dedi fısıldayıp başını öne eğerken. "Bu bir uyarıydı," dedi. "Sarp artık benim ve ben, benim olanı kimseyle paylaşmam. Eğer bir daha Sarp'ın etrafında dolaşırsan bunun bedelini çok ağır ödersin." Ardından bakışları sahte bir anlayışla yumuşadı. "Kalitesiz bir kaşar olduğunun farkındayım. Senin

için zor olacak, bunu da biliyorum ama başkalarının hayatını mahvet, benimkini sana yedirmem."

"Duygu," dedim sabrımın sonuna gelirken. "Sınırını aşma."

"O sınırı sen çoktan aştın, Eylül. Sevgilimi öperken çok fena aştın."

Dişlerimi öylesine birbirine bastırıyordum ki bir an kırılacaklarını düşünmüştüm. Tam o an kapı çalınca Duygu, yüzündeki meydan okuyan ifadeyi sildi ve arkadaş canlısı bir gülümsemeyle bana baktı.

Ruh hâlindeki bu ani değişim şaşırmama neden olurken, "Gel," diye seslendim. Efken içeri girince önce bana, sonra Duygu'ya baktı.

"Neler oluyor burada?"

Koridordan yükselen Sarp'ın sesini duydum: "Her şey yolunda mı?"

Birkaç saniye sonra Sarp odaya girmiş, şaşkınca ikimize bakıyordu.

"Yolunda," dedi Duygu. Sarp'a doğru ilerleyip sevgilisinin koluna girdi. "Ben de Eylül'ü tebrik etmeye gelmiştim. Gerçekten çok iyiydi."

Sarp, inanmakla inanmamak arasında gidip gelirken bir sevgilisine bakıyordu bir de bana. Duygu'ysa onun foyasını ortaya çıkarmayacağımdan çok emin görünüyordu, haklıydı da. Bu konuşmanın aramızda kalması gerektiğini hissediyordum.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim.

"Ne demek," dedi sahte bir kibarlıkla. "Baksana, yarın akşam bütün arkadaşlarım bizim evde toplanıyor. Sen de gelsene, hem sevgilini de getirirsin."

Gözlerimi kısarken sorarcasına, "Sevgilim," diye mırıldandım.

"Sahnede neredeyse seni öpen çocuktan bahsediyorum," dedi. "Sevgilin değil mi yoksa? Kusura bakma, o kadar yakındınız ki aranızda bir şeyler var sandım."

"Yanlış düşünmüşsün," dedim.

"Olsun," dedi Duygu. "Ben ikinizi de davet ediyorum. Hem Sarp da çok sevinir, değil mi sevgilim?"

Duygu ve Sarp birbirlerine baktılar. Aralarındaki sözsüz iletişim ciddi anlamda canımı yakıyordu. Birbirlerini bu kadar tanımaları ve tamamlamalarına şahit olmak zorunda kalmak ağlama isteğimi körüklüyordu.

"Tabii," dedi Sarp. "Neden olmasın?"

Derin bir nefes alıp, "Orada olacağız," dedim. "Şimdi izin verirseniz biraz dinlenmek istiyorum."

Kibarca hepsini kovmamın ardından yalnız kalınca kendimi koltuğa attım ve nasıl bir şeye bulaştığımı kavramaya çalıştım.

Cansu Atik

Efe'nin kapısını çaldıktan sonra sabırsızca yerimde kıpırdandım. Birkaç saniye sonra kapı açılınca Efe'nin şaşkın gözleriyle karşılaştım. Üzerine yeşil bir tişört, gri bir eşofman geçirmişti. Saçları dağınıktı ve gözleri yorgun bakıyordu ama onu görmeyi beklediğim gibi hasta değildi.

Elimdeki çiçek ve çikolatayı göstererek, "Beni istemeye mi geldin?" diye sordu.

Aldıklarımın ne kadar aptalca olduğunu o an fark ederek, "Şey," dedim. "Elim boş gelmek istemedim."

Efe'nin dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken kenara çekilip kapıyı iyice araladı. "İçeri gel."

Söylediği gibi eve giriş yapıp kahverengi trençkotumu çıkardım. Trençkotumla aynı renk bir kumaş pantolon, siyah bir bluz giymiş, saçlarımı atkuyruğu yapmıştım.

"Bir süredir ortalıkta yoktun," dedim Efe elimdekileri alıp salona giderken. "Seni merak ettim."

Üç kişilik koltuğa yayılan Efe'nin sol tarafına oturdum. Vücudumu ona çevirdim, sağ elimi yumruk yapıp şakağıma yerleştirdim.

"İyiyim," dedi Efe. "Sağ ol."

Açıklaması pek tatmin edici değildi. "İyiysen neden okula gelmedin?" dedim. "Sana attığım mesajlara da dönmedin."

"Keyfim yoktu."

Efe'yi böyle görmeye alışık değildim. İçimi bir sıkıntı kaplarken, "Sorun ne?" diye sordum. "Bana anlatabilirsin."

"Bir sorun yok," dedi Efe. "Bir rüya gördüm, ölüyordum. Aslında herkesin başına gelecek bir şey ama çok gerçekçiydi. Gerçekten hayatı, yaşamı ve bir sürü zırvalığı sorguladım. Üzüldüğüm şeylere neden üzüldüğümü, kendimi ne kadar sevdiğimi..." İfadesiz bir şekilde Efe'yi dinlerken aniden durdu, bana döndü. "Aptalca olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Şaşırarak gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu iddia eden sensin."

"Ama öyle düşünüyorsun."

"Hayır," dedim benim adıma hükme varmasına biraz öfkelenerek. "Senin canını sıkan her şeye önem veriyorum, benim için aptalca değil."

Efe pek inanmış gibi değildi. "Ya, tabii."

Bana karşı olan düşmanca tavrına şaşırmadan edemedim. "Efe, öylece durmuş seni dinliyorum. Neden bana böyle sinirlisin?"

"Neden geldin, Cansu?" dedi. "Senin daha önemli işlerin yok mu? Burada benimle vakit öldürmek yerine Deniz'in peşinden koşabilirsin mesela. Belki bu sefer sana karşılık verir."

"Bana bak," dedim. "Sabrımın sınırında dolaşıyorsun, dayak yiyeceksin en sonunda."

Efe tehdidime aldırmadan vücudunu bana çevirdi. "Yalan mı?" dedi. "Benimle geçirdiğin zamanı boş vakit olarak adlandırmıyor musun?"

"Öyle olsa sırf seni merak ettiğim için ayağına kadar gelmem, değil mi geri zekâlı?" Efe bir şey söylemedi ama bakışları yumuşamış gibiydi. "Biraz mantıklı düşün."

Aramızda oluşan uzun sessizliğin ardından, "Ayrıca Deniz'e karşı eski duygularım yok," diye ekledim. "Benim için hâlâ çok değerli ve öyle olmaya devam edecek ama ne yapalım? Sonsuza kadar onun peşinde koşamam, değil mi?"

Efe duyduklarına inanamıyor gibiydi. "Sen ciddi misin?"

Alınmamak elde değildi. "Neden iradeli olabileceğime bir Allah'ın kulu bile inanmıyor?" diye mırıldandım. "Sana, zamana ihtiyacım olduğunu söyledim ve sözümü tuttum. Kendimle ve hislerimle yüzleşip Deniz'i atlattım. Bunu anlamanın nesi zor?"

Efe öylece suratıma bakarken, "Şey," dedi. "Değişmişsin."

"Nasıl yani?"

"Ayakları yere basan, mantıklı biri olmuşsun."

Gülümsedim. "Kırık bir kalp, sandığından daha iyileştirici olabilir."

Efe, bu anlamlı sözümden bir şey anlamamış olacak ki, "Ne?" diye sordu.

Elimi havada salladım. "Boş ver."

Birkaç saniyenin ardından, "Cansu," diye mırıldandı. "Affedersin."

"Sorun değil," dedim. "Normalde nasıl biri olduğunu bilmesem darılırdım ama neden böyle öfkelisin? Üstelik neden kendini değersiz görüyorsun?"

Dudakları hafifçe büzüldü. "Sanırım değerli olsam beni severdin."

Bu çocuksuluğu o kadar şirindi ki insanın kalbi buruluyordu. Bu kadar üzülmesinin nedeni olduğumu bilmek de ekstra suçlu hissettiriyordu. Başımı yumruk yaptığım elime tekrar yaslarken gözlerinin içine baktım. "Seviyorum zaten."

Şimdiye kadar hissetmediğim bir içtenlikle söylemiştim bunu. Sanırım Eylül'ün başına gelen benim de başıma gelmek üzereydi: Bir şeyin değerini kaybetmeden ya da kaybettiğini düşünmeden anlamak mümkün değildi.

"Arkadaşça olan bir sevgiden bahsetmiyorum."

Kaybolduğum düşüncelerimden habersizce ettiği bu sitem, dudaklarımın hafifçe kıvrılmasına neden oldu. Bir elimle alnına düşen sarı saçlarına dokundum. Şaşkınlık içinde bana bakarken hipnoz olmuş gibiydi.

Bir an hata yaptığımı düşünüp gerilerek elimi çekmeye yeltendim fakat Efe elimi havada kavradı, içinde asırlar barındıran birkaç saniye boyunca gözlerime baktı.

Hafifçe öne eğilirken o kadar şaşırmıştım ki gözlerimi kocaman aralamak dışında bir şey yapmadım. Sadece birkaç saniye sonra dudakları dudaklarımdaydı.

Eylül Cesur

Rüzgâr saçlarımı uçururken ellerimi cebime sokup titrememi bastırmaya çalışarak en az benim kadar üşümüş görünen Yiğit'e baktım. Kot bir pantolonun üstüne siyah, balıkçı yakalı bir kazak giymiş, üstüne de siyah şişme bir mont geçirmişti.

Dün akşam Duygu'nun beklenmeyen davetini Yiğit'e anlattığımda ilk önce gelmek istemese de konuşup ikna etmeyi başarmıştım. Yiğit bu partiye katılmanın aptalca olduğunu düşünüyordu fakat Duygu'nun neden bizi davet ettiğini merak ediyordum.

Önünde durduğumuz kırmızı boyası eskimiş apartmanın zilini çaldıktan birkaç saniye sonra kapı kim olduğumuz sorulmadan açıldı. Yiğit'le birlikte aralık ayının dondurucu soğuğundan kaçmak ister gibi apartmana hızla giriş yapıp asansöre yöneldik.

En üst kata çıkarken Yiğit'e döndüm. "Beni yalnız bırakmadığın için teşekkürler."

Herhangi olumsuz bir sürprizle karşılaşmaması için Yiğit'e yaşananları olabildiğince anlatmıştım. Beni sessizce, yargılamadan dinlemişti. Bana olan duygularına rağmen hoşlandığım çocuğun sevgilisiyle düzenlediği partide yanımda olmaya ikna olmuştu. Kendisini büyük bir karmaşıklığın içine sürükleyecek kadar değer veriyordu bana.

Yaptığı iyiliğe karşı hissettiğim minneti göstermek için bir teşekkürün çok basit kaldığını biliyor muydu, emin değilim fakat, "Rica ederim," diyerek karşılık verdi. "Benim de canım sıkılıyordu zaten."

Asansörden çıkar çıkmaz Duygu'nun sesi duyuldu: "Selam!"

Sağ tarafıma döndüğümde kapının ardından gülümseyerek bize baktığını gördüm. Siyah, vücudunu saran bir elbise giymişti. Saçlarını dağınık bir topuz yapmış, hafif bir makyajla tatlı bir görüntü elde etmişti. Dün akşamki tehditkâr hâlinden eser yoktu.

Onun aksine ben biraz özensizdim. Siyah, prenses kollu bir bluz ve aynı renk dar bir pantolon giymiştim.

İçeri geçerken Yiğit'le tanıştı, montumuzu alıp portmantoya astı ve bizi salona yönlendirdi. O kadar güler yüzlüydü ki Yiğit arada bir bana *"Bahsettiğin kız bu mu?"* dercesine bakıyordu.

Salona geçip birkaç kişiyle tanıştıktan sonra Efken yanımıza geldi, Yiğit'e selam verdi. Gayet arkadaş canlısı davranması ve Yiğit'le iyi anlaşmasına sevinmeden edemedim.

"Sizi dans ederken gördüm," dedi Efken. "Gerçekten çok iyiydiniz."

Yiğit'le utangaç bir gülümseme takındık. "Teşekkür ederiz," dedi Yiğit. "Aslında provalarda bocaladığımız oluyordu ama sahneye çıkınca bir şeyler oldu sanki, kendimizi kaybettik."

Efken gülümsedi. "En iyisi bir daha bulmamanız sanırım."

Birkaç dakikalık sohbetin ardından Duygu peşinde Dicle'yle yanımıza gelip, "Diğer misafirlerle ilgileneyim derken sizi ihmal etmiyorum, değil mi?" diye sordu. Hemen ardından arkadaşıyla birlikte karşımızdaki koltuğa oturdu.

Oynadığı oyuna ayak uydurarak dudaklarıma bir tebessüm yerleştirdim ve "Sorun yok," dedim. "Efken'le konuşuyorduk zaten."

Duygu, Efken'e bakıp, "Efken," dedi. "Sarp'a ulaşabiliyor musun? Telefonlarımı açmıyor da."

"Motor kullandığı için cevap verememiştir," diye bir tahminde bulundu Efken. "En son konuştuğumuzda yola çıkmak üzereydi."

Kapı sanki bir cevap niteliği olmak ister gibi çalınınca Duygu dudaklarına bir tebessüm yerleştirdi. "İyi insan lafının üstüne gelirmiş."

Duygu neredeyse seke seke kapıyı açmaya giderken Yiğit'e kaçamak bir bakış attım. Sarp'ın ortama gelişi onu rahatsız etmiş olacak ki sertçe yutkundu. Yüz hatları anında sertleşmişti.

Birkaç saniye sonra Sarp, elinde kaskıyla salona giriş yaptı. Siyah tişörtünün üstüne hâkî renk bir gömlek giymiş, gömleğinin düğmelerini iliklememişti. Altınaysa siyah bir pantolon geçirmişti. Kask yüzünden olsa gerek saçları biraz dağınıktı ama bu özensiz hâliyle bile çok yakışıklıydı.

Duygu, Sarp'ın elini tutup yanımıza sürüklerken, "Yiğit'le tanışmış mıydın?" diye sordu.

Ensemdeki tüyler diken diken olurken öfkeli bakışlarımı Duygu'ya yönlendirdim. Ne yapmaya çalışıyordu? Bir kavga çıkarma niyetinde miydi?

En az Yiğit kadar rahatsız görünen Sarp, "Daha önce birkaç kez karşılaşmıştık," dedi. "Fakat doğru dürüst sohbet etme fırsatımız olmamıştı." Ardından kendinden emin bir şekilde tokalaşmak için elini uzattı. "Merhaba Yiğit, ben Sarp."

"Memnun oldum, Sarp," diyen Yiğit, Sarp'ın elini sıkmak için ayaklandı. Aralarında geçen kısa bir bakışmanın ardından ellerini ayırdılar. Sarp sevgilisinin yanına, karşımızdaki koltuğa geçerken Yiğit de yanıma kuruldu.

Sonraki on beş dakikayı Duygu'nun sahte arkadaş canlılığı ve benim ayıp olmasın diye cevap verme çabalarımla geçirdik. Sonunda Sarp başka arkadaşlarıyla sohbet etmek için yanımızdan kalkınca rahatlayarak derin bir nefes aldım.

Yiğit bana tatlı bir tebessümle baktı. "İyi misin?"

Başımı olumlu anlamda sallarken gülümsedim. Kendisinin de benden farkı olmamasına rağmen beni düşünmesi hoşuma gitmişti.

Yaklaşık iki saati sohbet ederek ve normalden biraz fazla alkol tüketerek geçirdik. Yiğit'in bilincinin yavaş yavaş kaybolduğunu fark ettiğimde içmeyi bırakmıştım fakat benim de kafamın pek yerinde olduğu söylenemezdi.

Yiğit sarhoşluğun koltuğa yaslanıp boş duvara bakarak kahkaha atma evresine geçmişken elimi yüzümü yıkamak için lavaboya gittim. Görünen o ki ikinci kez Yiğit'le başa çıkmak zorundaydım. Bunu da ancak kendime gelerek yapabilirdim.

Soğuk suyu suratıma çarptıktan sonra aynadaki yansımama baktım ve dağılan makyajımı temizledim.

Lavabodan çıkıp salona gittiğimde telaşlanmadan edemedim çünkü Yiğit bıraktığım yerde yoktu. Aklıma hemen kafası güzelken kendine zarar verme ihtimali gelmişti. En kötüsünü düşünen pimpirikli bir anne gibi davranmama konusunda kendimi uyarmaya çalışsam da etrafıma bakınırken o kadar korkuyordum ki çakırkeyif hâlimden eser kalmamıştı.

Salonu kontrol ettikten sonra bir yerde sızıp kalma ihtimaline karşı odaları aramaya karar verdim. Karşıma çıkan ilk kapıyı açtığımda genç odasıyla karşılaştım. Açık maviye boyanmış duvarların üstüne posterler ve içinde Duygu'nun olduğu fotoğraflar asılmıştı. Odanın tam ortasında çift kişilik bir yatak, yatağın hemen üstünde bir rüya kapanı vardı. Yatağın sol tarafına aynalı masa, masanın üstüne çeşitli bakım malzemeleri yerleştirilmişti. Yatağın karşı tarafındaysa kocaman bir dolap vardı.

Bu odada bu kadar durma sebebim pencerenin açık olması ve pencerenin önünde paslanmış bir merdivenin bulunmasıydı.

Kaşlarım çatık bir şekilde pencereye ilerledim. Aşağıda kimseyi göremiyordum ki bu iyiye işaretti. Korkarak yukarıya baktığımda merdivenin çatıya uzandığını gördüm ve hiç düşünmeden soğuğa atladım.

Bu soğuk havada bluz ile durmak zorunda olduğum yetmiyormuş gibi soğuk demirlere var gücümle tutunmak zorunda kaldığım için içimden Yiğit'e küfrettim.

Çatıyı görecek kadar yukarı çıktığımda orada birini bulmuştum ama bu kişinin Yiğit'le uzaktan yakından alakası yoktu.

Muhtemelen birini görmeyi beklemediği için beni görür görmez hafifçe titreyen ve çatıda tek başına oturan Sarp'a bakakaldım. "Özür dilerim," dedim sonunda. Onunla kısacık bir an için bile yalnız kalmak, bastırmaya çalıştığım duygularımın var gücüyle saldırmasına neden olmuştu. "Yiğit'i arıyordum da."

"Efken tuvalette kusturdu onu," diyerek üzerimden koca bir yükü aldı. "Zaten çok bir şeyi yoktu. En son mutfakta kahve içiyorlardı."

Kaşlarım çatılırken, "Az önce tuvaletteydim ama," diye mırıldandım.

Çok garip bir şey söylemişim gibi baktı. "Bir evde iki tuvalet olabileceğini düşünebiliyor musun?"

O kadar rahatlamış ve mutlu hissediyordum ki bilmişlik yapmasını umursamadan başımı aşağı yukarı salladım ve samimi bir minnetle, "Teşekkür ederim," dedim.

Tekrar inmeye yeltendiğimdeyse Sarp, "Eylül," diyerek beni durdurdu. "Seninle biraz konuşabilir miyiz? Merak etme, Yiğit emin ellerde."

Tek kaşımı kaldırdım. "Tam olarak neyi konuşacağız?" dedim merakla. "Beni öpmene rağmen sürdürdüğün kusursuz ilişkini mi?"

Sarp derin bir nefes aldı. "Eylül, buraya gelir misin?"

"Sarp," dedim neredeyse fısıldayarak. "*Her şeyi biliyorum küçük sıçan* dercesine sırıtan sevgiline yumruğu indirip, bana sonunu getiremeyeceğin bir umut verdiğin için seni doğduğuna pişman etmiyorsam bunun tek bir sebebi var." Merakla bana bakarken konuşmamı sürdürdüm: "Değmezsin."

Sarp öfkeyle kaşlarını kaldırdı. "Sen de bana umut vermiştin, Eylül," dedi. "Unuttun mu?"

"Aynı şey mi?"

"Ben bir fark göremiyorum."

Soğukkanlılığı bir kenara bırakıp hızla çatıya çıktım. Yanına oturup doğrudan gözlerine bakarak, "Ben sana duygularımla ilgili her zaman dürüst oldum," dedim. Sesim hissettiğim öfke yüzünden mi titriyordu yoksa soğuktan mı, emin değildim. "Beğensen de beğenmesen de durum bu. Sana boşa umut verdiğimi söylüyorsun ama ben sırf bunu yapmamak için her şeyi açıkça anlattım. Sen ne yaptın? Bir gün beni öperken sonraki karşılaşmamızda sevgilinin partisine davet ettin!"

Sanki söylediğim hiçbir şeyi duymamış gibi merakla sordu: "Ben senin için neyim, Eylül?"

"Artık hiçbir şeysin."

Sarp'ın gözlerindeki öfke, yerini güçlü bir kırgınlığa bıraktı. Çatılan kaşları yumuşadı ve dudakları büzüldü. Bir yanım beni incittiği için onu böyle üzgün görmekten bencilce bir zevk alırken diğer yanım onunla birlikte kırıldı.

Sarp bakışlarını önüne çevirip, "Anlıyorum," dedi. "Ama sen beni neden anlamıyorsun? Daha da kötüsü neden bunun için çaba göstermiyorsun?" Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Beni suçlu göstermesine öfkelenmek üzereydim ki, "Acı çekiyorum, neden görmüyorsun?" diye ekledi.

"Sarp," dedim. "Bunu kendine sen yapıyorsun. Ben sana olan duygularımı açıkça söyledim ama sen beni geri çevirdin."

Başını iki yana sallayarak gözlerini kaçırdı. "Yine sana mı gelseydim yani?" dedi. "Beni bırakacağını bile bile mi?"

Kafam allak bullak olmuştu. "Neden seni bırakayım ki?" dedim. "Bunca zaman senden uzak kalmak istemediğimi söylemedim mi?"

Dudaklarını gerginlikle kemirdikten sonra, "Senden uzaklaşmaya başladığımda bana olan duygularını fark ettin," dedi. "Bunun anlamı hırs yapmış olman değil de ne?"

"Seni kaybetmenin bir arkadaşımı kaybetmekten daha fazla incittiğini gördüm." Sarp gözlerimin içine baktı. İçi içini yiyordu ama hiçbir şey söyleyemiyordu sanki. "Sarp," dedim. "Bunları kim aklına soktu?"

Kırgın bakışlarını bana çevirdi. Rüzgâr iliklerime kadar işlerken tüm vücudumdan bir ürpertinin geçtiğini hissettim ama umursamadan gözlerine bakmayı sürdürdüm.

"Seni seviyorum," dedi soruma cevap vermek yerine. "Ve bu duygunun ne kadar kuvvetli olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok."

"Anlat o zaman."

Aslında onu çok iyi anlıyordum fakat ondan duymaya ihtiyacım vardı. Başını hafifçe yana eğerken dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. "Benim için gizemlerle dolu koca bir okyanus gibisin. Seni o kadar çok seviyorum ve tanımaya doyamıyorum ki dünyaya on sekiz defa gelsem, on dokuzuncusunda yine sana âşık olmak isterdim."

Bakışlarındaki samimiyet o kadar güçlüydü ki gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Kalbim deli gibi çarpıyordu, dilim uyuşmuştu. Duygularını bu kadar açıkça söylemesinden o ka-

dar etkilenmiştim ki ona olan öfkemi diri tutmak için uğraşmam gerekiyordu.

"Neden?" dedim kelimeleri seçecek kadar kendime geldiğimde. "O zaman neden hâlâ Duygu'ylasın?"

"Çünkü o beni bırakmayacak."

İnsanoğlu işte. Hepimizin en temel isteği buydu: Terk edilmemek. Sarp da onu terk edeceğimden korkuyor ve bu yüzden duygularını bir kenara itiyordu. Onu korkmakta haklı kılacak davranışlarım olduğunu hatırlayınca öfkemin iyice beni terk etmeye başladığını, yüreğimin hafiflediğini hissettim.

"Ben de bırakmak istemiyorum ki," dedim. "Sen yoksan kalabalığın içinde bile yapayalnızım ben. Senden nasıl vazgeçebilirim?"

Dudakları hafifçe aralanırken bakışlarındaki kaygılı ifade yavaşça yok oldu. Bir elini uzatıp boynuma yerleştirdi, başparmağıyla yanağımı okşadı. Dokunuşu o kadar şefkat doluydu ki kendime verdiğim sözü çiğneyerek başımı hafifçe yana eğdim.

Ne söylersem söyleyeyim, Sarp benim zaafımdı. Ona yaklaştım ve kollarımı boynuna doladım, kulağına hafifçe fısıldadım: "Seni çok özledim."

Birkaç saniye sonra bedenimi sıkıca saran bir çift kol hissettim. Sanki yanı başında olmama rağmen aniden yok olmamdan korkuyor gibi sıkıca sarılıyordu. Ardından başını boynuma gömüp kokumu içine çekti.

Orada sonsuza dek kalabilirdim ama merdivenlerden yükselen ayak sesini duyduğumda kendimi hızla geri çektim. Sadece birkaç saniye sonra Duygu, şaşkınlık ve öfke içinde bize bakıyordu. "Eylül," dedi. "Yiğit seni arıyor."

Duygu... Tabii ya!

Sarp'ın aklına onun hakkında hissettiğim şeylerin bir heves-ten ibaret olduğunu başka kim sokabilirdi ki?

Kafamda birkaç düşünce dolaşırken, "İstersen ona sevgilim-le çatıda keyif yaptığını söyleyeyim," dedi imalı bir ifadeyle.

Sarp, "Duygu," dedi. "Sakin ol. Biraz konuşabilir miyiz?"

Duygu Sarp'ın söyleyeceklerinden korkarcasına bakmayı sürdürdü. Hemen ardından hırsla nefesini verip yukarı çıktı. Gitmem gerektiğini hissettiğim bir ortam oluşurken ayaklanıp merdivenlere doğru ilerledim ve ikisini baş başa bırakıp dikkat-lice inmeye başladım.

Mutfağa gittiğimde Yiğit ve Efken bir şeye kahkahalarla gü-lüyorlardı. Bu hâlleri tebessüm etmeme neden olurken, "Neye gülüyorsunuz?" diye sordum.

"Bilmiyorum ki," dedi Efken. "Sabahtan beri suratıma ba-kıp gülüyor."

Yiğit'in üzerindeki sarhoşluk yarı yarıya azalmıştı ama hâlâ alkolün etkisinde olduğu aşikârdı. Saçma şakalar yapıp katıla katıla gülüyordu. Neşeli tavrı, karşısındakinin de gülümsemesi-ne neden oluyordu.

Yaklaşık beş dakika sonra Sarp beti benzi atmış bir şekilde, peşinde Duygu'yla içeri girince ne konuştuklarını merak etme-den edemedim fakat Yiğit, "Oo!" diye bağırınca bunu uzunca düşünmeye fırsatım olmadı. "Bakın, burada kim varmış? Sev-gili Sarp, nasılsın?"

Sarp'ın öfkelenmesinden korkarak ona baktım ve işaret par-mağımla hafifçe şakağıma dokunarak Yiğit'in kafasının yerinde olmadığını anlatmaya çalıştım.

"Çok merak ediyorum," dedi Yiğit. "Acaba seni benden ayı-ran ne?"

Yiğit bunları bir gülücük eşliğinde söylese de gözlerinde fark edilir bir kırgınlık vardı ve bu yüreğimi acıttı.

"Yiğit," dedim. "Ne yapıyorsun?"

Sanki dünyanın en komik fıkrasını anlatıyormuş gibi gülümsedi. "Sarp'a sarıyorum." Ardından göz kırptı. "Sarpa sarmak... Deyim olan hani..."

Kendi esprisine katıla katıla gülerken odaya garip bir sessizlik çöktü.

"Ben bize bir taksi çağırayım," dedim telefonumu almak üzere ayaklanarak. Herhangi bir tartışma çıkmadan gitsek iyi olacaktı.

Portmantoya asılmış çantaların arasından kendiminkini buldum ve içinden telefonumu çıkardım. İnternetten en yakın taksi duraklarından birinin numarasını bulup aradım. Telefondaki adam taksinin yaklaşık beş dakika içinde geleceğini söyledikten sonra telefonu kapattım.

Arkamı döndüğümde korkudan neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Duygu tam karşımda durmuş, öfkeli bakışlarını bana dikmişti. Gözlerinde öyle bir kıvılcım vardı ki beni saniyeler içinde küle çevirebilirdi.

"Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedi sessizce. "Benim olanı sana yedirmeyeceğimi söylemiştim."

"Sarp'la olan meseleni onunla çöz," dedim. "Benimle değil."

"Pisliğin tekisin sen." Tükürür gibi ettiği bu hakareti dişlerimi sıkarak sineye çekmeye çalıştım fakat o susmadı. "Aşağılık kompleksi olan bir zavallısın."

Birkaç meraklı göz üzerimize sabitlenirken, "Duygu," dedim. "Yeter."

"Neden?" dedi alçak sesle. "Gerçekleri duymak zoruna mı gitti? Ama bunlar alışman gereken, herkesin senin hakkında düşündükleri değil mi?" İşaret parmağıyla çenesine hafifçe dokundu. "Ay, pot mu kırdım yoksa?"

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordum gözlerimi kısıp başımı iki yana sallarken. Bana olan öfkesini anlıyordum fakat her şeyin sorumlusu sadece benmişim gibi davranmasına artık tahammül edemiyordum.

"Seninle ilgili kısa bir araştırma yaptım," dedi eğlenceli bir sır veriyormuşçasına gülümseyerek. "Kız kardeşinle farklı annelerdenmişsin. Bir partide seni rezil etmiş." Kalbim deli gibi çarparken, "Annen, babanı evliyken ayartmış," diye ekledi.

"Bu konu hakkında tek kelime etme."

"İşte, şimdi her şey mantıklı göründü," dedi beni duymayarak. "Neden bu kadar gurursuz, kolay elde edilen bir zavallı olduğun anlaşıldı. Annene çekmişsin."

Kendimi daha fazla tutamazdım.

Dudaklarımdan bir çığlık dökülürken üstüne atladım ve var gücümle suratına bir tokat indirdim. Duygu şaşkın bakışları eşliğinde geriye doğru tökezledi. Hıncımı alamayarak üstüne çıktım ve saçlarını çekiştirmeye, darbelerimi bedenine indirmeye başladım. Bir yandan da kontrolsüzce bağırıyor, hakaret ediyordum. Çevremizde toplanan kalabalık ve düştüğüm durum umurumda bile değildi.

Birkaç saniye sonra iki kolumdan da çekildiğimi hissettim. Ellerim Duygu'ya ulaşmayınca savurabildiğim kadar çok tekme savurdum. Ağlamasını umursamayacak kadar vahşileşmiştim.

Beni sıkıca tutan Sarp ve Efken'e baktım. Kendime gelmem için neredeyse yalvaracak düzeydelerdi. Tekrar Duygu'ya baktığımdaysa gözyaşları içinde Yiğit ve Dicle tarafından kaldırıldı-

ğını görmek beni tekrar öfkelendirdi. Birden tatlı, mağdur kız oluvermişti.

"Dövüşmeyi bilmeyen birine saldırmak ne zamandan beri karakterli bir davranış oldu?" Dicle'nin çığlığı öyle yüksekti ki tüm daire inledi. "Gücün yetiyorsa beni de böyle hırpalasana!"

Üzerime doğru atladı. Efken onu sıkıca tutup benden uzaklaştırmadan önce dizime birkaç tekme atmayı başarmıştı.

"Eylül," dedi Sarp. "Kafayı mı yedin sen? Neden saldırıyorsun kıza?"

"Ben nedenini söyleyeyim," dedi Duygu. Dudağının kenarındaki kanı ve gözyaşlarının bir kısmını sildi. "Ona yaptıklarının hesabını sormak istedim. Hem kendim hem Yiğit için."

Şaşkınlıktan afallamış ama sarhoşluğunu kısmen atlatmış Yiğit, "Benim için mi?" diye sordu.

Duygu, Yiğit'e dönüp, "Sen mutfakta onu beklerken o, çatıda Sarp'la sarmaş dolaştı," dedi. Ardından bana baktı. "Ama o kadar arsız ki çatıda gördüklerimi sana söylemem fikrine bile dayanamadı, bana saldırmaya başladı."

Yiğit'in bakışlarında öyle güçlü bir hayal kırıklığı gördüm ki orada yok olmak istedim. "Yalan söylüyorsun," diye atıldım. "Beni ailevi meselelerimden vurmaya kalktın!"

Duygu şok içinde bana baktı. "Senin özel hayatından bana ne? Ayrıca, diyelim ki yalan söylüyorum. Yiğit burada kendini kaybetmişken senin sevgilimle çatıda eğlendiğin de mi yalan?"

"Eğlenmedim," dedim ama olaylar aleyhime görünüyordu. "Sadece konuşmak zorundaydık."

"İkiniz de zavallısınız," dedi Dicle, Sarp ve bana bakarak. Ardından bana döndü. "Hele sen! Koluna tutup buraya getirdiğin çocuğu umursamıyorsun, anladım. Peki, başkasını aldatanın seni aldatma ihtimalini de mi düşünmüyorsun?"

"Aldatma falan yok," dedi Sarp. "Kendine gel, Dicle!"

Dicle'nin kimseyi duyduğu yok gibiydi. "Senin gibi ucuz biriyle aynı cinsiyeti taşıdığım için kendimden utanıyorum!"

"Dicle," dedi Efken. "Yeter artık."

"Ne yeteri?" diye bağırdı Dicle. Ardından arkadaşını gösterdi. "Kızı ne hâle getirmiş, görmüyor musun?"

Efken ve Sarp yüzü yara bere içinde kalmış, ağlayan Duygu'ya baktıktan sonra gözlerini bana çevirdiler. Görünen o ki kime inanacaklarını bilmiyorlardı.

"Her şeyin mantıklı bir açıklaması vardır."

Yiğit'in kendinden emin bir şekilde konuşması rahatsız edici sessizliği böldü. Ardından Yiğit kollarındaki Duygu'yu içeriye taşıdı. Onun gidişindeki kısacık sürede bile kendimi inanılmaz derecede yalnız hissetmiştim. Vücudum öfkeden tir tir titrerken Yiğit geri geldi ve Dicle'ye baktı. "Öfkelenmekte haklısın. Ben olsam ben de senin gibi tepki verirdim ama Eylül, dövüşmeyi bilmeyen birine kolay kolay saldırmayacak kadar karakterli biridir. Duygu'yu suçlamıyorum ya da Eylül'ü aklamaya çalışmıyorum ama bir olayın en az iki farklı penceresi vardır. Eylül'ün penceresinden bakmadık henüz. O yüzden lütfen, şimdilik arkadaşının yanında ol. Ayrıca Eylül'e gösterdiğin öfkenin yarısını Sarp'a da göstermeni beklerdim. Sonuçta arkadaşına sadık olması gereken ve bir ilişki içerisinde olan Eylül değil, Sarp."

Dicle tekrar konuşmaya başladığında öfkesi oldukça azalmıştı. "Ama bir kadının her ne olursa olsun ötekini desteklemesi gerekir ki güçlü olabilelim," dedi.

"Kesinlikle katılıyorum." Yiğit'in sesi fazlasıyla samimiydi. "Söylediğim gibi, niyetim Eylül'ü aklamak değil ama aynı hassasiyeti sence Duygu gösteriyor mu?"

Dicle tekrar bir şey söylemek üzereydi ki Efken, "Dicle," dedi. "Şimdilik en iyisi Duygu'nun yanında olman. Şu an kavga etmen, arkadaşını daha iyi duruma sokmayacak."

Dicle'nin çenesi kasıldı, gözlerini öfkeyle yumdu. Birkaç saniye sonra başını aşağı yukarı sallayıp arkadaşının yanına gitti.

Kalabalık ne yapacağını bilemez bir şekilde bizi izlerken Yiğit bana baktı. "Taksi geldi mi?"

"Muhtemelen."

"Gidelim o zaman."

Yiğit, ortamı terk etmek için elimden tutup beni nazikçe çektiğinde Sarp'ın bir kolumu sıkıca tuttuğunu ancak o zaman fark ettim.

Dışarı çıktığımızda yüzüme çarpan soğuk havayla afalladım. Taksiye binmeden hemen önce, "Yiğit," dedim. "Duygu'nun söyledikleri doğru değil." Hemen ardından düzelttim: "Yani kısmen doğru değil. Tuvaletten çıktıktan sonra her yerde seni aradım, çatıya baktığımda Sarp oradaydı. Bana benimle konuşmak istediğini, senin Efken'le birlikte olduğunu söyledi. Nerede olduğunu bilmeseydi yemin ederim-"

"Eylül," dedi. "Sakin ol. Seni hiçbir şeyle suçlamadım, farkında mısın?"

"Ama bana çok kırgın baktın," dedim. "Üstelik ben-"

"Sana inanıyorum," dedi. "Bir an afalladım, o kadar. Beni kötü durumda bırakmayacağını biliyorum."

"Gerçekten mi?" dedim. Birinin benim yanımda olması o kadar iyi gelmişti ki sevinçten ağlayacaktım. "Bana inanıyor musun?"

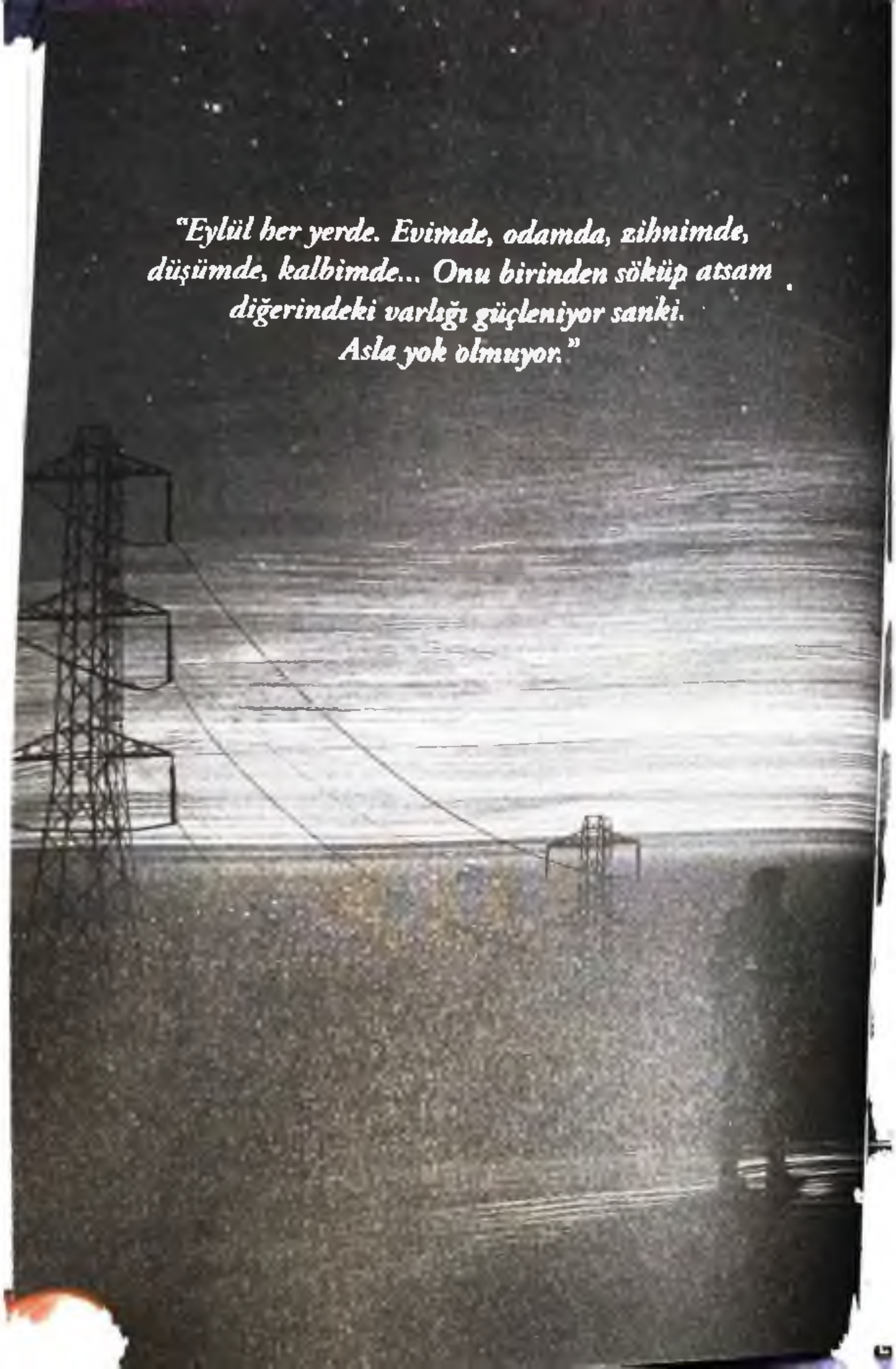
"Yukarıda yaptığını onaylamıyorum," dedi. "Ama hiçbirinin boşuna olmadığını biliyorum." Ardından ekledi: "Ve evet, sana inanıyorum."

Yiğit'in bana olan inancı hem sevinmeme hem kalbimde bir ağırlık hissetmeme neden olmuştu. O benim hakkımda gerçeği görürken âşık olduğum Sarp neden yanımda duramamıştı?

Belki de güçlü bir sevgi aşkı yenebilirdi.

Yiğit taksiye ilerlerken aniden bana döndü. "Bir şey mi dedin?"

Başımı hızlıca iki yana salladım. "Hayır," dedim. "Buradan gidelim artık."

"Eylül her yerde. Evimde, odamda, zihnimde, düşümde, kalbimde... Onu birinden söküp atsam diğerindeki varlığı güçleniyor sanki. Asla yok olmuyor."

15. BÖLÜM
YENİ YIL

Efken Tuna

Eylül ve Yiğit gittikten, kalabalık dağıldıktan sonra Sarp'la salonda baş başa kalmıştık. Kafası oldukça karışmış görünüyordu. Eylül'ün yaptığını yanlış bulsa da ona kızamıyor ama bir yandan da Duygu'nun durumuna üzülüyor, Eylül gibi Duygu'yu suçlayamıyordu.

Aklından geçenlerin tamamını öğrenmek için, "Sence Duygu, gerçekten bu kadar ağır konuşmuş olabilir mi?" diye sordum.

Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Eylül, böyle bir konuda yalan söyleyecek bir kız değil," dedi. "Ama Duygu'nun da insanların böylesine hassas noktasına oynayacak kadar vicdansız olacağını sanmıyorum."

"İnsanda vicdan mı bırakırsınız siz?" Gözlerini kısıp bana bakınca, "Aldatılmak, aptal yerine konmak insanın duygularında ne gibi değişimlere neden olur, hiç düşündün mü?" diye sordum.

"Ben yaptıklarımı onaylamıyorum ama ona karşı her zaman dürüst oldum," dedi. Yüzündeki sitemden haksızlığa uğradığını düşündüğü belli oluyordu. "Beni bu şekilde kabul eden, sorun olmadığını söyleyen Duygu'ydu."

Kaşlarımı kaldırdım. "O da aptalın tekiymiş ve başına gelenleri hak etmiş o zaman. Bir insan kendine bunu neden yapar ki?"

Düşünceli bir şekilde saçlarını karıştırdı. "Eylül, benden nefret ediyor."

"Etmese iyi olur," dedim. "Kızı deli gibi darp etti. Umarım Duygu polise gitmeye kalkmaz."

Sarp sanki bu ihtimal aklına yeni gelmiş gibiydi. Endişeyle kaşlarını çatıp bana baktı. "Sence gider mi?"

"Umarım gitmez," dedim. Sorusunun cevabını kestirmek benim için imkânsızdı. "Sarp, Duygu'ya ne söyledin de Eylül'le konuşmak için peşinden gitti?"

Sarp derin bir nefes aldı. "*Olmuyor* dedim," dedi. "Ona olan sözümü tuttuğumu ve herhangi bir yakınlaşma yaşamadığımızı ama Eylül'e olan hislerimin güçlü olduğunu söyledim. Eylül benden vazgeçecekse de bunu yaşayarak öğrenmek istiyorum, başka çarem yok."

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. "Eylül'den bu kadar hoşlanıyorsun yani."

Gülümsedi. "Efken, Eylül her yerde. Evimde, odamda, zihnimde, düşümde, kalbimde... Onu birinden söküp atsam diğerindeki varlığı güçleniyor sanki. Asla yok olmuyor."

Etkilenmişçesine dudaklarımı büzdüm. "Ne diyeyim..." diye mırıldandım. "Umarım bu karmaşadan sağ salim kurtulursun."

"Umarım," dedi fakat yüzünden anladığım kadarıyla o da bu işi nasıl becereceğini merak ediyor gibiydi.

Dicle Özkan

"Bir saniye," dedim Duygu'nun odasında bir oraya bir buraya giderken. "Sarp seninle birlikteyken Eylül'le yakınlaştı ve sen bunu kabul mü ettin?"

Duygu aynalı masasının önünde oturup yaralarını temizlerken suratını acıyla buruşturdu. "Bir şeyi anlaman için neden tekrarlamak zorundayım?"

Arkadaşımın kendini böyle bir duruma düşürmesine ve bunun farkında bile olmamasına o kadar öfkelenmiştim ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Birkaç saniye aralanmış dudaklarımla ona baktıktan sonra hiddetlenerek, "Sen geri zekâlı mısın?" diye sordum.

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Aldatanda suç bul," dedi. "Aldatılanda değil."

Yanına yaklaşıp göz göze gelmek için ellerim dizlerime değene kadar eğildim. Oturduğu sandalyesinden başını hafifçe kaldırıp bana bakarken, "Aldatılırsan," dedim. "Bu karşı tarafın karaktersizliğini ve gurursuzluğunu gösterir. Ama ikinci kez aldatılırsan bu senin hatandır ve yaşanan her şeyi hak etmişsindir."

Duygu bakışlarını kaçırıp tekrar aynaya bakacakken arkadaşımın çenesini tutup kendime çevirdim. "Duygu," dedim. "Aptal mısın sen? Gençsin, güzelsin, hayatın başındasın. Daha tanışacağın yüzlerce insan, gideceğin yüzlerce şehir var belki. Neden umutlarını, hayallerini sadakatsiz ve seni sevmeyen bir erkeğe bağlıyorsun?"

Duygu bakışlarını tekrar kaçırmaya yeltenince çenesini bıraktım. "Söylediğin kadar kolay değil," diye mırıldandı.

"Söylediğim kadar kolay," dedim. "Ayrılabilirsin, acı çekebilirsin, ağlayabilirsin ama en azından başını yastığa şüpheyle koymazsın. Sevgilinin bir başkasıyla olabileceği hakkında senaryolar kurup hayatı kendine zindan etmezsin. Bir insan senin için doğru değilse değildir işte. Bu ısrar, öfke ne için?"

Duygu sessiz kalınca konuşmayı sürdürdüm: "Aldatılır aldatılmaz durumu en çıplak hâliyle bana anlatsaydın ve Sarp'la görüşmeyi kesseydin ikisine de dünyayı dar ederdim. Onların yaptığı pislikleri savunacak değilim ama şöyle bir gerçek var ki bu pisliği yaşamayı ne yazık ki benim arkadaşım seçmiş. Bu yüzden Duygu, seni savunamam veya koruyamam. Eğer bu yaşananlara rağmen Sarp'la olmaya devam edeceksen seni desteklemeyeceğim. Ne şimdi ne de Sarp tekrar Eylül'e gittiğinde. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki yine gidecek. Sonra yine, yine ve yine."

Duygu'nun gözleri dolarken söylediklerimi düşünmesi için onu yalnız bırakmak dışında yapacağım bir şey yoktu. Tek dileğim arkadaşımın bir an önce kendine gelmesiydi.

Birkaç Gün Sonra...

Sarp Vural

Eylül'den gelen arama beni hem çok şaşırtmış hem de heyecanlandırmıştı. Birkaç saniye minicik ama bir o kadar da rahatsız edici bir korkuyla ekrana baktıktan sonra telefonu açtım. "Alo."

Yorgun sesiyle, "Sarp," dedi Eylül. "Evde misin?"

"Evet, bir şey mi oldu?"

"Müsaitsen aşağı gelebilir misin? Apartmanın önündeyim."

"Geliyorum."

Telefonu kapattıktan sonra üzerime siyah bir polar ve aynı renk eşofman geçirdim. Montumu giyip ne olur ne olmaz diyerek motorumun anahtarını ve cüzdanımı kapıp aşağı indim. Eylül söylediği gibi beni evimin önünde, gri bir arabanın içinde bekliyordu.

Ehliyetinin olduğundan bihaber olduğum için şaşırmadan edemeyerek arabaya ilerledim ve yolcu koltuğuna kuruldum. Arabanın içi, var gücüyle çalışan klima yüzünden o kadar sıcaktı ki biner binmez montumu çıkarmak zorunda kaldım.

Eylül hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdıktan sonra yavaşça park ettiği yerden çıktı. Saçlarını dağınık bir topuz yapmış, üzerine bej rengi bir eşofman takımı geçirmişti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hiçbir fikrim yok, biraz dolaşmak istedim sadece."

Merakıma yenik düşerek sordum: "Araba kimin?"

Bana yan gözle baktı. "Yiğit'in değil."

Ne söylemek istediğimi daha kelimelere dökmeden anlaması dudaklarımın hafifçe kıvrılmasına neden olurken kafamı çevirip yolu izledim. Boş otoyolda geçirdiğimiz yaklaşık yarım saatin ardından şehirden uzak, ıssız bir alana vardık. Aramızdaki sessizliği bozan tek şey Cem Karaca'nın sesinden dinlediğimiz *Ay Karanlık*[7] şarkısıydı.

"Bana kızdın mı?" diye sordum.

Eylül bakışlarını direksiyona sabitledi ve derin bir nefes aldı. Onu savunmamamdan bahsettiğimi anlamıştı. "Başta evet, kızdım çünkü çok yalnız hissetmiştim. Yiğit yanımda olmasa ne yapardım, bilmiyorum."

"Böyle hissettiğin için çok üzgünüm ama Duygu'yu fena hırpaladın. Onun sevgilisi konumundayken seni savunamazdım fakat seni suçlamak da hiç içimden geçmedi. Ne yapacağını şaşırmıştım."

Başını anlayışla sallayınca içim rahatladı. "Üzerine düşününce senin için de zor bir durum olduğunu anladım." Bakışla-

[7] Cem Karaca'nın seslendirdiği Ahmed Arif şiiri.

rını bana çevirdi. "Ama bana mı yoksa Duygu'ya mı inandığını merak ediyorum doğrusu."

"Yalan söylemediğine inancım tam," dedim. "Ama böyle konuşmasını aklım almıyor."

"Annemin kızıymışım," dedi. "Bu yüzden bu kadar ucuz ve basitmişim. Tıpkı annem gibi ilişkisi olan erkekleri ayartıyormuşum."

Bana öyle bir baktı ki bir an için bu söylediklerinin kendi düşünceleri olup olmadığını, kendisinden nefret edip etmediğini merak ettim. "Seninle yaşadığım hiçbir şeyden pişman değilim," dedim. "Aklı olan bir birey olarak seni öpmeyi ben seçtim." Bakışlarını kaçırdı. Duygu'dan nefret ediyordu belki ama annesine, babasına ve en çok da kendisine olan nefreti daha güçlüydü. Ellerimden kayıp gittiğini, bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyordum.

Senden gayrısına yoksam, bozuksam,

"Ve şimdi yine seçiyorum."

Can benim, düş benim,

Ellere nesi?

Eylül şaşkın bir şekilde bana bakarken öne doğru eğildim ve dudaklarımızı birleştirdim. Sanki çok uzun zamandır ondan ayrı kalmışım gibi özlem ve şefkatle öptüm onu. Öne eğilir eğilmez bundan hoşlanmayacağını düşünerek pişman olmuştum fakat Eylül öpüşüme karşılık verince üzerimden koca bir yük kalktı, içimdeki umut tohumunun onun dudaklarıyla yeniden yeşerdiğini hissettim.

Dudaklarımız ayrıldı fakat ikimizin de geri çekilmeye cesareti yoktu. Bir süre öyle kalıp nefeslerimizin karışmasına izin verdik.

Birkaç saniye sonra beni çok şaşırtacak bir şey oldu. İkimizin de dudaklarından aynı anda, aynı cümle döküldü: "Seni seviyorum."

Sarsılarak geri çekildiğimizde ikimizin de dudağında hafif bir tebessüm vardı. "Beni savunamamanı anlıyorum," dedi bir süre sonra. "Ama bana inanıyor musun?"

Bu konuda o kadar çok düşünceye sahiptim ki saniyeler birbirini kovalarken ne diyeceğimi bilemedim. Evet, Eylül yalan söylemezdi ama sorun şuydu ki Duygu'nun insanların canını bu şekilde acıtacak kadar vicdansız olacağını düşünmüyordum.

Eylül'ün gözleri bir an dolu dolu olduktan sonra dudaklarını öfkeyle bastırdı, bakışlarını çevirdi. "Yiğit, hiç düşünmeden inandığını söylemişti."

En az onun kadar öfkelenerek bir kahkaha patlattım. "Tabii, ikimizi karşılaştırmasan olmaz."

"Bunu aynaya karşı söyle," dedi. "Yeni tanıdığı bir kız yüzünden lafıma güvenmeyen sensin."

"Bana baksana," dedim soracağım sorumun cevabından şimdiden korkarak. "Yiğit'le mi olmak istiyorsun sen?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne aptal bir soru bu böyle? Öyle olsa şu an yanımda sen oturmazdın."

"O zaman neden bizi kıyaslıyorsun?"

"Çünkü onun sevgisini ve desteğini hissediyorum," dedi. "Ama ben aynı desteği senden görmeyi isterdim."

"Yalan söylemediğine adım kadar eminim," dedim bana inanması için gözlerinin içine bakarak. "Sadece söylediğim gibi, Duygu'nun bu kadar vicdansız olabileceğini aklım almıyor, hepsi bu."

Bir eliyle saçlarını karıştırdıktan sonra, "Yaptığımız şeyin ne kadar aptalca olduğunun farkında mısın?" diye sordu. "Birbirimizi sevdiğimizi söylüyoruz ama burada oturup kavga ederek kendimize engel çıkarıyoruz."

Uzanıp şefkatle yanağını okşadım. "En azından şu karmaşık durumdan kurtulana kadar bana biraz süre verir misin?"

Eylül derin bir nefes alıp geri çekildi. Beklemenin benim için olduğu kadar onun için de çok zor olduğunu hissettim fakat elimden bir şey gelmiyordu. Duygu'ya öylece arkamı dönüp Eylül'e koşamazdım. Bir defteri tamamen kapatmadan diğerini açamazdım.

Ardından pek bir şey konuşmadık. Biraz daha sessizce müzik dinleyip huzuru paylaştık ve geri döndük. Zaman zaman birbirimize kızsak da bir şeyi çok iyi öğrenmiştik: Ne söylersek söyleyelim, ne yaparsak yapalım, günün sonunda yine birbirimize sığınıyorduk.

Yılbaşı Gecesi...

Eylül Cesur

Buğra kapıyı sadece gözlerini görebileceğimiz kadar açmışken, "Bakın arkadaşlar," dedi. "Sizi evime çağırdığıma pişman etmeyin, davar olmayın. Annem eve gel-"

Fakat sözleri Efe'nin kapıyı tekmeleyerek açmasıyla bölününce kibar konuşması, savurduğu küfürlere dönüştü. Ortaklaşa topladığımız paralarla aldığımız içecekleri ve çerezleri mutfağa taşıdık.

"Hoş geldiniz," dedi Cansu. O, Buğra'ya yemek hazırlamasında yardım etmek için biraz daha erken gelmişti.

Cansu'nun güler yüzüne karşılık olarak Belçin, elindeki poşetleri ileri uzattı ve can havliyle, "Al şunları," diye inledi. "Parmaklarım kopmanın eşiğine geldi."

"Drama kraliçesi," diye söylendi Açelya. Dudaklarında kocaman bir sırıtış oluşmuştu.

Cansu, Açelya'ya alıcı gözüyle bakarken, "Ne kadar tatlı olmuşsun," dedi. Açelya kıvırcık saçlarını serbest bırakmış, kırmızı bir bluz ile siyah, bol bir pantolon giymişti ve gerçekten çok şirin görünüyordu.

"Keşke erkek olsaydım," diye mırıldandı Belçin. "Ne giyeceğimi sekiz saat düşündüm. Bizim çocuklara bak, pantolon tişört giyip gelmişler. Çıldırmamak elde değil!"

Gerçekten de kıyafetleri sade, göz alıcı görünüyordu. Siyah, prenses kol bir bluz ve altına aynı renk pantolon giymişti. Saçlarını bir topuz yapıp görünümünü hafif bir makyajla tamamlamıştı.

Bense siyah pilili bir etekle vizon rengi, tek omuzlu bir bluz giymiştim. Saçlarımın omuzlarıma düşmesine izin vermiş, makyajı arkadaşlarımın aksine yoğun tutmuştum.

"Ben kıyafet işini biraz abartmışım galiba," dedi Cansu etrafında dönüp siyah, dikkat çekici elbisesini gösterirken. "En son kınaya giderken böyle süslenmiştim."

Cansu'nun haline gülerken mutfağın eşiğinde Efe belirdi. "Kızlar," dedi. "Ne konuşuyorsunuz?" Ardından merakla Cansu'ya baktı. "Yoksa öpüştüğümüzü mü söyledin?"

Cansu'nun yüzündeki gülümseme solarken yanakları Açelya'nın bluzu kadar kızardı. Hepimiz şok olmuş bir şekilde birbirimize bakarken Efe, sahte bir mahcubiyetle dudaklarını büzdü. "Bilmiyorlar mıydı yoksa? Tüh!"

Ardından Cansu'yu bizim vicdansız sorgumuzla baş başa bıraktı. Hiçbir şey söylemeden Cansu'ya bakıyor, olayları açıklamasını bekliyorduk.

Cansu boğazını temizledikten sonra, "İki insanın dudaklarının birbirine değmesi öpüşme sayılmaz," diye saçma bir savunma sundu. "Sizin dudaklarınız hiç arkadaşlarınızınkine değmiyor mu?"

Gözlerimizi kısıp suratımızı buruşturduk ve aynı anda cevapladık: "Hayır."

Cansu hiçbir şekilde durumu kurtaramayacağını fark edince omuzlarını düşürdü. "Size söyleyecektim," dedi. "Ama o kadar kafam karıştı ki..."

"Nasıl oldu?" diye sordum merakla.

"Efe'yi ziyaret etmiştim," dedi. "Sonra her şey birden gelişiverdi. O beni öpünce kalbim yerinden çıktı sanki-"

"Biliyorsun, söyletme işte."

"Bilmiyorum."

"...zaman durdu."

"Bunu gece günlüğüme yazacağım."

"Neyi?"

"Ateşten yananın ateşe doymadığını."

"Sanki doğduğumdan beri eksik olan ama eksikliğini yeni fark ettiğim bir parçam tamamlandı."

"Sen zehirli bir girdapsın, beni zehirliyorsun ve benim panzehri bulmaya hiç niyetim yok."

Başımı hafifçe yana eğmiş, yüzümde minik bir tebessümle Cansu'nun söylediklerini dinliyordum. Söyledikleri oldukça tanıdık gelmişti ve anıların zihnime düşmesine sebep olmuştu.

Bir an için *ona gerçeği söylemeli miyim* diye düşündüm fakat sonra *hayır* diye yanıtladım kendimi. Aşkın içinde yavaş yavaş büyüdüğünü, onu ele geçirmek üzere olduğunu kendisi fark etse daha iyi olacaktı.

Salona geçip bir süre sohbet ettikten sonra kapı çaldı. Buğra, bir elini kalbine götürüp fenalaşarak kendini koltuktan geriye atarken, "Kimi çağırdınız?" diye sordu. Rolünü o kadar gerçekçi yapıyordu ki Cansu, Buğra için heyecanlanıp su getirmeye gitti.

Rol yaptığının bilincinde olduğum için arkadaşımı umursamadan kapıyı açmaya gittim. Atlas, Yağmur ve Atakan kapıda durmuş, sabırsızca yerlerinde zıplıyorlardı.

"Şükür," dedi Yağmur her zamanki somurtkanlığıyla poşetleri elime tutuştururken. "Ağaç olduk burada."

"Yeni yıl gecesi..." dedim. "İstediğini yap, beni kızdıramazsın."

"Üzerine işesem bile mi?"

"Hayır," diye atladı Atlas. "Bunu görmeye hazır değilim, yalvarırım!"

"Bana bak," dedi Atakan işaret parmağıyla Yağmur'u dürterken. "Kafamızı bozma, sarhoş oluruz."

Son sarhoş oluşumuzda neler olduğunu hatırlayan Yağmur, iğrenerek yüzünü buruşturdu ve teslim olan suçlular gibi elini kaldırıp pes ederek salona ilerledi.

Gelenlerin çok kalabalık olmadığını gören Buğra, mucizevi bir şekilde iyileşerek doğruldu ve "Hoş geldiniz," dedi. Yüzüne sıcak bir tebessüm yerleştirmişti. Elindeki su dolu bardakla kalakalan Cansu ne yapacağını bilemedi. Bir süre etrafa şaşkın bakışlar attıktan sonra sessizce suyu içti.

"Merhaba," dedi Yağmur, Deniz'in yanına otururken. "Nasılsınız?"

Yağmur'la aramızın eskisine nazaran daha iyi olmasına hâlâ şaşıran Yiğit, "İyiyiz," dedi. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedi Yağmur. "Sabahtan beri kapıda beklemek biraz yordu sadece." Bunu söylerken bana imalı bir bakış atmıştı.

Gözlerimi devirdim. "Drama kraliçesi."

Hep birlikte oturup kahkahalar eşliğinde sohbet ettikten sonra Duygu'yla yaşananları Yağmur'a anlatmak için heyecanıma yenik düşüp onu mutfağa çektim. Buğra'nın mutfağı, bir anda tüm kaosların konuşulduğu gizli bir alan olmuştu.

"İnanamıyorum," dedi konuşmama son verdiğimde.

"Katılıyorum," dedim. "Bu kadar hızlı nasıl yalan söyleyebilir?"

"Mesele o değil," dedi Yağmur. "Bu benim aklıma nasıl gelmedi? Fena kıskandım!"

Bayık bakışlarımı Yağmur'un gözlerine diktim. "Ciddi misin sen?"

Kıkırdadı ve soruma cevap vermedi. Görünen o ki gerçekten de bunun için Duygu'yu kıskanmış olabilirdi. "Sen Duygu'yu bana bırak."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek o?"

"*Dinsizin hakkından imansız gelir*, demek," dedi tek kaşını kaldırıp. "Madem beni bu kadar araştıracak kadar gizli bir hayranım varmış, tanışmamak ayıp olur."

Aklındakinin ne olduğunu merak ediyordum ama açıkçası sormaya da çekiniyordum. Üstelik ne yapacağına olan ilgimi görürse hiçbir şey anlatmamaya yemin etmesi muhtemeldi.

İçeri dönüp muhabbetimize devam ettikten bir süre sonra Belçin, "Oyun oynayalım mı?" diye sordu.

Buğra tekrar kendini koltuğa attı. "Şişe çevirmece dersen klişeden boğulurum burada."

"Şişe çevirmece oynayalım demiyorum," dedi Belçin. "'Ortaya bir şişe koyalım, çevirelim. Şişenin bir ucunun denk geldiği kişi diğer ucun denk geldiği kişiye soru sorsun diyorum."

Yiğit kaşlarını kaldırdı. "Bunun adının şişe çevirmece olduğunu biri söyler mi yoksa ben uzun uzun anlatmaya başlayayım mı?"

Hepimiz bu fikri klişe bulsak da kulağa eğlenceli geldiği için kabul ettik. Salonun ortasındaki sehpayı köşeye çekip yere çember oluşturacak şekilde oturduk.

Yağmur öne eğilip şişeyi çevirdi. İlk turda soran kişi Atakan, cevap veren kişi Efe'ydi. "Pekâlâ," dedi Atakan. "Bir günlüğüne görünmez olsan en çok yapmak isteyeceğin üç şey nedir?"

Bu masum soruya Efe'nin cevabı hiç gecikmedi: "Kuyumcu soymak, Cansu'nun odasına sızmak ve tüm kampüsün ortasında Buğra'nın pantolonunu indirmek."

Hepimiz, en çok da Buğra ve Cansu, şaşkınca Efe'ye bakarken Atakan gözlerini kırpıştırarak, "Sanırım tüm hayatın boyunca bunu düşündün," diye mırıldandı.

Buğra hararetle öne eğilip şişeyi çevirdi ve cevaplayan kişinin kendisi olmasını gözle görülür bir hileyle sağladı. Soru soran kişi bendim.

Bir süre düşündükten sonra, "Diyelim burada bir yangın çıktı," dedim. "Çoğumuzu kurtarabilirsin ama buradan birini bırakman gerekiyor, kim olurdu?"

Buğra elindeki çikolata paketini Efe'ye atarken, "Bu piçi bırakırdım," diye bağırdı.

Şaşırarak Buğra'ya bakan Efe, "Ben ne yaptım?" diye bağırdı üzerindeki şaşkınlığı atınca. "Neden beni bırakıyorsun?"

"Sen pantolonumu niye indiriyorsun?"

İkisi de sanki gerçekten böyle bir şey yaşanmış gibi kavgaya girmek üzereydi ki Atlas öne atılıp şişeyi çevirdi.

Şişenin soru soran tarafı Deniz'e, cevaplayan tarafı Yiğit'e geldi. "Söyle bakalım," dedi Deniz. "Geri almayı deli gibi arzuladığın hatan nedir?"

Yiğit birkaç saniye boşluğa bakıp düşündü. "Hata olarak görmediğim ama geri almak istediğim bir şey var aslında," diye mırıldandı. Ardından bana o kadar hızlı bir bakış attı ki bu kaçamak bakışı gören tek kişi olduğumu biliyordum. İçim garip bir huzursuzlukla dolarken Yiğit güldü ve "Ne bileyim," diyerek konuyu geçiştirdi. Bir yandan da şişeyi çevirmek üzere öne eğilmişti. "Hata olarak nitelendireceğim bir şey aklıma gelmedi şimdi."

Bir sonraki soruyu soracak kişi Belçin, cevaplayacak kişi Açelya'ydı. "En çok görmek istediğin yer neresi?" diye sordu Belçin çocuksu bir enerjiyle.

"Ahiret."

Açelya'nın cevabı birkaç saniyelik sessizliğe neden olduktan sonra hepimiz gülmeye başladık. Açelya'ysa suratını buruşturdu ve "Yazıklar olsun size," dedi. "İnsan derdim olup olmadığını sorar. Ne biçim arkadaşsınız siz?"

"Bakma sen bunlara," dedi Deniz samimi bir ciddiyetle. "Ne derdin var, anlatmak ister misin? Birlikte çözüm buluruz."

Açelya'nın bakışları yumuşadı. "Sağ ol, Deniz," dedi. "Aslında biraz paraya ihtiyacım var. Şöyle biraz para bulabilsem keşke."

"Vah vah," dedi Deniz. "Umarım bulursun bir yerden, Allah büyük."

Kahkahalarımız yükselmeye başlarken Açelya sinirleri bozulmuş bir şekilde bize baktı ama bir süre sonra dayanamayıp o da gülüşlerimize katıldı.

Şişe tekrar çevrildiğinde bu sefer soru soran kişi Yağmur'du. "Vücudunun en sevdiğin yeri neresi?" diye sordu cevaplayacak olan Cansu'ya.

"Bu soruyu ben de çok merak ediyorum," dedi Efe. Ardından Cansu'ya döndü. "Haydi, arka tarafa geçelim de göster."

Buğra, bu sefer Efe'ye plastik bir şişe attı. "Evimi aşk yuvası olarak kullanamazsınız."

Buğra'nın aksine Cansu daha ılımlıydı. Bir elini Efe'nin omzuna koydu. "Tüm tuşlara basıp bölüm geçmeye çalıştığının farkındayım ama boşuna, sal beni."

Efe de aynı şekilde bir elini Cansu'nun omzuna attı. Bu görüntüleri iki asker arkadaşını anımsatıyordu. "Olsun," dedi Efe. "Umut fakirin ekmeği."

Ardından zaman sorularla, Efe'nin Cansu'ya bulaşmasıyla, atışmalarla su gibi akıp geçti ve gece yarısını buldu. Sanki ilk kez yeni yılı kutluyormuşçasına heyecanlıydım.

Saat gece yarısını bulduğunda çığlıklar eşliğinde konfeti patlattık. Kahkahalarımız o kadar yüksek çıkıyordu ki bir an komşuların rahatsız olacağı korkusuna kapılmıştım.

Saat biri bulduğunda bile enerjimiz hiç tükenmemişçesine o kadar yüksek sesle konuşuyorduk ki cebimdeki telefonun çaldığını titreşiminden anlamış, sesini duymamıştım.

Arayanın Sarp olduğunu gördüğümde arkadaşlarıma gülümseyip mutfağa gittim ve telefonu açtım. "Efendim."

"Eylül," dedi Sarp. "Aşağıdayım, gelir misin?"

Sarp'ın boşuna beklediğiyle ilgili bir üzüntüye kapılarak, "Yurtta değilim," dedim fakat Sarp, "Arkadaşında olduğunu biliyorum, oradayım zaten."

Kısa bir şokun ardından zihnimdeki taşlar yerine oturdu. "Efken o yüzden adresimi istedi demek."

"Gel haydi."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Sarp'ın karşısında ne zaman bu kadar güçsüz olduğumu bilmiyordum fakat ona karşı koyamıyordum. "Tamam, geliyorum."

Arkadaşlarıma biraz hava almak için dışarı çıkacağımı söyledikten sonra montumu giyip dışarı çıktım. Sarp üşümesini bastırmak için hafifçe zıplayarak motorunun yanında bekliyordu. Saçları, az önce çıkardığı kasktan olsa gerek darmadağındı.

Rüzgâr saçlarımı savururken kollarımı bedenime doladım ve yanına gittim. Karşısına geçer geçmez hiçbir şey söylememe fırsat vermeyerek, "Konuştum," dedi. "Duygu'yla konuştum. Beni anladığını söyledi. Artık beni görmek istemiyor sanırım." O kadar beklenmedik bir şeydi ki bu, şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Ayrıca ailen hakkında söylediklerini de sordum. Ona hiç inanmıyor gibi yaptım, sanki senin kanıtın varmış gibi. Bunun mümkün olmayacağını biliyordu ama iyi bir yalancıyım sanırım. Bir yerden sonra bocaladı, söyledikleri birbirini tutmadı." Ellerimi sıkıca kavradı. "Bir an bile yalan söylediğini düşünmedim," dedi. "Sadece bu kadar gözünün dönmüş olmasını mantığım almamıştı. Yeni bir sayfa açamaz mıyız?"

O kadar şey yaşamıştık ki sonunda Sarp'la olabilme ihtimalinin varlığına bile inanmaya korkar olmuştum. Sessizce, ne

söyleyeceğimden emin olamayarak suratına baktım. Konuşamayacağımın farkına varınca, "Biz iki aptal genç," dedi. "Çok kez önümüze engel koyduk fakat bir şekilde hepsini aştık. Artık üzülmemiz ve birbirimizden uzak kalmamız için hiçbir sebebimiz yok."

Nefesim hızlanırken dudaklarım yukarı kıvrıldı. Karnımda kelebekler uçuşuyordu sanki. Gülümsediğimi gören Sarp'ın da gözleri parıldadı.

"Eylül."

Kafamı çevirip Yiğit'in ela gözleriyle karşılaştığımda yüzümdeki gülümseme soldu. Gözleri, Sarp'la benim ellerimize kaydı, yüzünün rengi değişti. Bana olan duygularına rağmen sürekli yanımda olmaya çalışan birinin kalbini bu şekilde kırdığım için kendimden bir an nefret ettim. Belki kendime olan bu öfkem mantıksızdı fakat elimde değildi.

Bakışlarımı bana beklentiyle bakan Sarp'a çevirdim. Görünen o ki benden bir seçim yapmamı bekliyordu.

Gözlerim dolu dolu olmuş, boğazıma bir yumru oturmuştu. "O her zaman benim yanımdaydı," diye mırıldandım özür diler gibi. Birkaç gün önce güçlü bir sevginin aşkı yenebileceği geçmişti zihnimden. Şimdi ne kadar haklı olduğumu görüyordum. Yiğit'e duyduğum sevgi, Sarp'a duyduğum aşkı yenmişti.

Sarp başını hafifçe salladı fakat hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Ardından bir şey söylemedi, motoruna atladı ve hızla uzaklaştı.

Dudaklarımı birbirine bastırmış, ağlamamı durdurmaya çalışarak Sarp'ın gidişini izlerken Yiğit yanıma geldi. Vücudumu ona doğru çevirip gözlerine baktım. Onunla olmayı seçtiğim için mutluluk mu arıyordum, bilmiyorum fakat gözlerindeki

ifade az öncekinden daha da beter bir hâl alınca şaşırmadan edemedim. Kalbi daha da parçalanmıştı sanki.

Derin bir nefes alıp cebindeki telefonu çıkardı. Kulaklığın bir ucunu kendi kulağına geçirdi, diğerini bana uzattı. Hiçbir şey söylemeden uzattığı kulaklığı kulağıma takarken bir damla yaşın yanağımdan süzülmesini engelleyemedim.

Birkaç saniye sonra *Beni Kendinden Kurtar* adlı şarkı tek kulağımda yankılanırken aklım, Yiğit'in beni ilk öptüğü ana takıldı. Onu kaybetmekten o zaman ne kadar korkuyorsam şimdi de aynı şeyleri hissediyordum.

"Hayat çok garip," dedi. "Bundan birkaç gün önce benimle olmanın beni ne kadar mutlu edeceğini düşünüyordum. Bugün onun yerine benim yanımda kalmayı tercih ettin ama daha da beter hissediyorum."

Bir şey söylemek istiyor fakat sözünü kesmeye cesaret edemiyordum. Bu yüzden sözlerini sürdürürken sessizliğimi korudum: "Sana seni tanıdığımı çünkü seninle hayata aynı pencereden bakabildiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Çok kısa bir süre önce bunu övünerek söylüyordum ama şimdi bundan nefret ediyorum. Keşke seni anlamasaydım. Keşke ne kadar üzüldüğünü görmeseydim. Keşke sen üzüldüğünde daha çok üzülecek kadar seni sevmeseydim."

"Yiğit..." Gözleri dolmuştu. Öne eğilip titreyen dudaklarıyla alnıma bir öpücük kondurdu. Ardından fısıldarcasına mırıldadı: "Ona git, Eylül," dedi. "Ona git ve mutlu ol."

Şaşkınlık içinde geri çekildim. Yiğit isteseydi onunla kalırdım çünkü bu kadar kısa süre içinde o kadar çok şey paylaşmıştık ki hayatımda çok değerli bir yere sahipti. Fakat o beni özgür kılmayı, kendi mutsuzluğu pahasına mutluluğumu bana armağan etmeyi seçmişti.

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece. Dudakları hafifçe kıvrıldı ve birkaç adım geriledi. Bunun gitmem için bir işaret olduğunu anlayınca geriledim ve taksi için cebimde param olduğundan emin olup neredeyse koşarak taksi durağına gittim.

Asansörü beklemek yerine merdivenleri koşarak tırmandığım için nefes nefese Sarp'ın kapısını tekmeliyor ve yumruklara boğuyordum. Sonunda Sarp kapıyı pijaması ve elinde diş fırçasıyla dehşete uğramış bir şekilde açınca davet etmesini beklemeden içeri girdim.

"Eylül, neler oluyor?" Sarp'ın gözlerinden ne kadar telaşlı olduğu görülüyordu. "Bir şey mi oldu?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet, bu oldu."

Ardından parmak ucumda yükselip dudaklarımızı mühürledim. Yasak olmayan, bize özel bir öpücüktü bu. Tüm dünyayı silen bir öpücüktü. Birkaç saniyenin ardından Sarp'ın dudakları önce yukarı kıvrıldı, ardından o da öpüşüme karşılık verdi.

Sonunda biz olabilmiştik. Onun da söylediği gibi iki aptal genç doğru bir şeyi başarabilmişti.

Sarp, kollarını belime dolayıp ayaklarımı yerden kesti. Etrafında o kadar hızlı döndü ki beni düşüreceğini sanıp dudaklarımdan dökülen çığlığa engel olamadım. O ise sanki korkumdan eğleniyor gibi bir kahkaha patlatmıştı.

Ayaklarımın yere değmesine izin vermeden salona ilerledi. "Ben de sipariş ettiğim pizzayı tek başıma nasıl yiyeceğimi düşünüyordum," dedi. "Artık yalnız değilim."

Yiğit Altay

"Eylül," dedim fısıltıyla. Fakat duyamayacak kadar uzaklaşmıştı. "Gitme."

Sokağın sonundan köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Daha ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olduğum sözcüklerin doğruluğundan emin olmak çok üzücüydü ama Eylül, kalbi bir başkasına aitken yanımda yalandan gülümserse çok daha mutsuz olacağım da bir gerçekti.

Eylül'ün gidişinden birkaç dakika sonra Yağmur, Atakan, Atlas ve arkadaşlarımın hepsi aşağı indi. Bana rahatsız olmuş bir şekilde bakıyorlardı. Hiçbirinin ağzından bir sözcük çıkmıyordu.

Saçma sessizlik uzunca bir süre devam edecek gibi görünürken Efe, "Sabahtan beri camdan sizi izliyoruz," diye bir açıklama yaptı. Cansu, bu açıklamanın çok patavatsızca olduğunu düşünmüş olacak ki Efe'nin karın boşluğuna dirseğini geçirerek arkadaşımın acıyla inlemesine neden oldu.

Onların bu hâlleri, üzerimdeki kara bulutları az da olsa dağıtmıştı. Çevremdeki herkesin Eylül'le bir yakınlığı olmasına rağmen söyleyeceklerimi ona anlatmayacaklarından garip bir şekilde emin olarak, "Âşık olduğum kişi olmadan da yapabilirim, biliyorum," dedim. "Ama onunla olsam güneşin daha parlak, yıldızların daha ışıl ışıl olacağı gerçeğini zihnimden silemiyorum. Hayata daha mutlu bakacaktım o olsa, biliyorum."

"Belki de yanılıyorsundur," dedi Deniz.

Omuz silktim "Belki de," dedim. "Bunu artık asla öğrenemeyeceğim."

"Son zamanlarda öğrendiğim küçük bir bilgiyi paylaşabilir miyim?" dedi Yağmur bir adım öne çıkarak. Hepimizin meraklı

bakışlarını üzerine çekmişti. "İnsan, bu hayatta en çok kendisine âşık olmalı, kendisine değer vermeli. Umutlarını ve hayallerini bir başkasına değil, kendisine adamalı ki gerçek aşkı tatsın, mutluluğa ulaşsın." Ardından gözlerini bana sabitledi. "İşte, o zaman güneş daha parlak, yıldızlar daha ışıl ışıl olacaktır."

Söyledikleri zihnimde derin bir sarsıntıya neden olurken uzaklara daldım.

"Size söylediklerimi özetleyen bir şarkı açayım," dedi telefonunu çıkarıp. Birkaç saniye sonra *Bu Son Olsun*[8] isimli şarkı sokakta yankılandı.

Bu şarkı sadece benim gibi kalbi kırılanlara değil, en sevdiği insanlar tarafından değer görmeyen, başarısız olduğunu düşünüp kendini harap eden, aynaya baktığında çirkin olduğuna inanan, ne kadar güçlü olduğunu ve aslında ailesi dâhil kimsenin sevgisine ihtiyacı olmadığını bilmeyen herkes için yazılmıştı sanki.

Bugün sen çok gençsin yavrum

Hayat ümit, neşe dolu

Mutlu günler vadediyor

Sana yıllar ömür boyu

Neşemin biraz yerine gelmesiyle dudaklarımda bir tebessüm oluşmuş, bu tebessüm en az benim kadar arkadaşlarımı da mutlu etmişti. Hep birlikte gülüp dans ederken şarkıya eşlik ettik:

Ne yalnızlık ne de yalan

Üzmesin seni

Doğarken ağladı insan,

Bu son olsun, bu son.

[8] Söz ve müziği Mehmet Soyarslan'a ait olan, Cem Karaca tarafından seslendirilen, 1994 çıkışlı şarkı.

16. BÖLÜM
YAŞAYAMADIKLARIMIZ

Kafasını çevirmeye çalışıp, "Sus artık," diye mızmızlanan Sarp'ı, "Yalan söylüyorsun," diye sıkıştırdım. "Bebek gibi ağladın."

Beş yaşındaki bir çocuğu andırarak, "Hiç de bile," diye karşı çıktı. "Esnediğim için gözüm yaşarmış, hepsi bu."

"Yalan söyleme," dedim onu daha da sinirlendirerek. "Efken aradı şimdi. Evini su basmış, senin gözyaşların olduğunu söylüyor."

Onu daha fazla zorlamama dayanamayıp beni omzuyla hafifçe itti. Hoş, onun için hafif olan şakalaşma benim neredeyse yere kapaklanmama sebep olacaktı ya, neyse.

Sabah Sarp'ın aramasıyla uyanmış, spontane gelişen bir planla önce kahvaltı yapmış, ardından alışveriş merkezindeki sinemaya gelmiştik. Sevgililiğimizin henüz üçüncü günü olduğundan sürekli birlikte vakit geçirmek istiyorduk. Yapmamız gereken işleri bir kenara atıyor, tamamen birbirimize odaklanıyorduk.

El ele tutuşup dönet kapıya doğru ilerlerken çıkışın yanındaki kuyumcunun önünde takıları inceleyen bir çift tanıdık sima dikkatimi çekti. Gözlerimi kısarak Sarp'ı da peşimden sürükledim. Sarışın kız, yanındaki kumral çocuğu bir şeylere ikna etmeye çalışıyordu fakat kız her ne söylüyorsa çocuk pek dinlemiyordu.

"Su," diye mırıldandım kızın isminden emin olamayarak. Onunla bir süre önce, Yiğit'le birlikte gittiğimiz partide tanışmıştım. "Çağatay, nasılsınız?"

Su, sarı saçlarını savurarak bana döndü. Yüzündeki bunalmış ifade, yerini tatlı bir gülümsemeye bıraktı. "Eylül," dedi. "Seni gördüğüme sevindim. İyiyiz, sen nasılsın?"

Çağatay tek kaşını kaldırdı. "Kendi adına konuş."

Su'nun sırtı ona dönük olduğundan Çağatay, kızın gözlerini devirdiğini görmedi.

Sarp çekingen bir tavırla bir adım öne çıktı ve öncelikle, "Ben Sarp," diyerek kendini tanıttı. "Sorun nedir? Yardım edebileceğimiz bir şey mi?"

"Sorun bu dünyada istediğim hiçbir şeyin olmaması," dedi Çağatay. Hâlinden hiç memnun görünmüyordu.

Su hızla çocuğa dönerken, "Çağatay," dedi. "Mantıklı şeyler istemezsen elbette gerçekleşmez."

"Gayet mantıklı şeyler istiyorum."

"Tektaş istemenin nesi mantıklı?"

İkisinin arasındaki bu garip tartışma, Sarp'la dudaklarımıza bir gülümsemenin yerleşmesine neden oldu. İkilinin zıtlaşması gitgide hararetleniyordu ki, "Dışarı mı çıkıyordunuz?" diye sordum. "İsterseniz sizi bırakabiliriz."

Buraya gelirken günlük kiralanan arabalardan kiraladığımız için içimden şükrettim. Su ve Çağatay'ın tartışması bölündü, kısa bir anlığına düşündükten sonra teklifimi kabul ettiler.

"Ama bazı kurallarımız var," dedi Sarp alışveriş merkezinden çıkarken. "Hızımız bir kağnıyı asla geçmez ve sanki çok tehlikeli bir sürücüye eşlik ediyormuşuz gibi kemerlerimizin her zaman takılı olması gerekir."

Kaşlarımı kaldırıp imalı imalı Sarp'a baktım. Yeni şoför olduğum için kendime tam anlamıyla güvenemiyordum ve bu yüzden kurallara fazlasıyla uymaya özen gösteriyordum. Yol bomboş olsa bile belli bir sınırın üstüne asla çıkmıyor, dönüşlerde sinyal veriyordum.

Ve biri arabamda kemer takmayagörsün, işte o zaman ona dünyadaki cehennemi yaşatıyordum.

Arabaya bindiğimde koltuğumu ve aynalarımı tekrar ayarladım. Yönlerinde hiçbir değişiklik yapmasam bile şöyle bir dokunmak hoşuma gidiyordu. Yanımdaki Sarp, yolcu koltuğuna kurulurken Çağatay'ın endişeli sesini duydum: "Su, benim gördüğümü sen de görüyor musun?"

Su'nun sesi aynı gerginlikle cevap verdi: "Gözlerim çıksaydı da görmeseydim."

Neden bahsettiklerini anlamak için etrafı çok uzun bir süre incelememe gerek yoktu. Yaklaşık yüz metre ilerimizde, kaldırıma çökmüş bir kadın, şişmiş karnını tutarak çaresizce arabalara el hareketi yapıyordu. Yüzü acı içinde buruşmuştu.

Ben arabayı çalıştırıp kadının yanına giderken, "Yine mi ya?" dedi Çağatay. Ardından yanındaki sarışına döndü. "Ben söylüyorum, uğursuzluk sende. Tek başıma olduğumda bu tarz şeyleri hiç yaşamıyorum."

Su'nun cevabı gecikmedi. "Ben her gün dört çocuk doğurtuyorum, değil mi?"

Kadının yanına vardığımızda hepimiz arabadan indik. Kadıncağızın üzerinde eski bir gecelik vardı. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Kahverengi saçları darmadağındı ve hem telaş hem sancılar yüzünden ağlıyordu.

Onun bu hâlini gören Sarp montunu çıkarıp kadının üzerine attı. "Hanımefendi," dedi Çağatay. "Sanırım doğuruyorsu-

nuz." Su, siniri bozulmuş bir şekilde kahkaha attı. "Aydınlatma için teşekkürler, Çağatay."

Kadın şok içinde olduğundan daha fazla konuşacak vaktimiz olmadı. Onu arka koltuğa, Su ve Çağatay'ın yanına taşıdık.

Adını bile bilmediğimiz kadın, kafasını Çağatay'ın göğsüne yaslarken ayaklarını Su'ya doğru uzattı. Çağatay kadının elini tutup, "Şimdi sakin olmanı istiyorum," dedi. "Derin nefesler al." Ardından nasıl nefes alması gerektiğini tarif etti. Kadın yaşlı gözlerle Çağatay'a baktı. Acısının nefesini kestiği çok açıktı ama Çağatay'ı taklit etmeye çalıştı.

Sarp telefondan konumunu bulduğu en yakın hastaneyi tarif ederken arabayı çalıştırdım ve ilerlemeye başladım. Bacağım o kadar titriyordu ki debriyajı kavramakta zorlanıyordum.

Kadının eteğini kaldıran Su, "Bebeğin kafası gözüküyor," dedi. "Daha öncekinde bu kadar hızlı değildi."

"Daha önceki mi?" diye sordum dehşet içinde. "Siz ne yaşıyorsunuz?"

Sarp hiçbir şey duymuyormuş gibi, "Sola dön," dedi.

Kafamı çorak otlarla dolu toprak alana çevirdikten sonra Sarp'a cevap verdim: "Orada yol yok."

"Bunu arkada doğuran kadına anlat," dedi Sarp. "Eylül, bas artık şu gaza!"

Onun bağırtısı beni daha da heyecanlandırırken, "Ölürsek çok üzülürüm," diye bağırarak karşılık verdim. "Ölmek istemiyorum."

"Ölürsek özür dileyeceğim," dedi. Sanki beni bastırmak istiyormuş gibi sesini daha da yükseltmişti. "Sür şu yola! Içindeki *Dominic Toretto*[9]'yu çıkar artık!"

[9] Hızlı ve Öfkeli film serisinde Vin Diesel'in canlandırdığı karakter.

"Ulan ehliyetimi alalı bir ay bile olmadı!"

Arkamızdaki kadın bir inleme koyuverince kurallara uymanın vakti olmadığını kavrayıp direksiyonu sola kırdım. "Bu bebek çok hızlı geliyor!" dedi Su. Çağatay kadının ellerini sıkıca kavrıyor, sakinleştirici sözler söylüyor ve kadına direktifler veriyordu. Su'yla bu işi yıllardır yapıyormuş gibi bir uyum içindeydiler.

"Ay vallahi çıkıyor!"

Su'nun telaşı Sarp'ın da kontrolünü kaybetmesine neden olmuş olacak ki arkasını dönüp, "Geri sokamaz mısın?" diye sordu. Daha sonra bu söze hepimiz katıla katıla gülecektik fakat şimdi gülmek şöyle dursun, ağlamanın eşiğindeydik.

Sarp yolu tarif ederken beni öyle yerlere sokmaya çalışıyordu ki en sonunda dayanamayıp, "Bundan sonra tek başına motora binmene izin vermeyeceğim," diye çıkıştım. "Nasıl ölmediğine veya sakat kalmadığına şaşırıyorum."

"Pardon," dedi gücenmiş gibi görünen Sarp. Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırmıştı. "Ama motor sürme konusunda gayet iyi olduğumu düşünüyorum."

"Çift kavganızı sonra mı yapsanız acaba?" diye müdahale etti Çağatay. "Mesela arka koltuğunuzda bir kadın doğurmadığı zaman!"

Sarp'ın tarifiyle yol dışında her yerden geçerek hastaneye vardığımızda mutluluktan neredeyse düşüp bayılacaktım. Araba durur durmaz Su ve Çağatay hızla indi, sağlık görevlilerinin kadını daha rahat çıkarabilmesi için yer açtı.

Kadının yakınlarının da hastaneye gelmesinin ardından aslında görevimizi tamamlamıştık, gidebilirdik ama hiçbirimiz anne ve bebeğin sağlıklı olduğunu görmeden gitmek istemiyorduk. Kadınla bir çeşit dostane bir bağ kurmuş gibiydik.

Bize yıllar gibi gelen bir bekleyişin ardından bebeğin de annenin de sağlığının yerinde olduğunu öğrendik. Tebrik etmek için birkaç dakikayı geçmeyecek bir ziyaret yapmak üzere kadının odasına girdik.

Pembe gecelikli, başına kurdele bağlanmış kadının yanında yaşlıca bir kadın oturuyordu. Göz altları şişmiş, yüzüne bir yorgunluk çökmüştü. Diğer kadınla aynı yaşta olan ve bebeğin babası olduğunu tahmin ettiğim adam, kucağında tuttuğu mavi tulum giyen bebeği yavaşça beşiğine yatırdı.

Kadının gözleri bizi görür görmez parıldadı. "Teşekkür ederim," dedi. "Sizi karşıma Allah çıkardı." Ardından Su ve Çağatay'a baktı. "Bebeği siz doğurttunuz sayılır."

İkili birbirine bakıp gülümsedi. Ardından Su derin bir nefes aldı. "Eh, böyle bir şey hayatta kaç kere başınıza gelir ki?"

Yağmur Yavuz

Birilerine kötülük etmeyeli uzun zaman olmuştu açıkçası.

Kendimden emin adımlarla kafeye girerken kapının yanındaki aynadan kendi yansımama şöyle bir baktım. Sarıya çalan saçlarımı topuz yapmış, kırmızı bir balıkçı yakalı kazakla diz üstü çizmelerimin birkaç santim üstünde biten ekose desenli etek giymiş, üstüme de siyah bir kaban atmıştım. Aynaya eğilip yeşil gözlerime çektiğim kalemi düzelttim ve müşterileri izlemeye başladım.

Kısılan gözlerimle kısaca etrafı izledikten sonra aradığım simayı görünce tatminle gülümsedim ve adımlarımı kızın arkadaşlarıyla oturduğu masaya yönelttim.

Yüzümdeki kocaman sırıtışla bir masanın tepesinde durup, "Selam!" dedim. Masadakiler bana şaşkın gözlerle bakarken içlerinden birini işaret parmağımla gösterdim. "Duygu, değil mi?"

Kız başını hafifçe aşağı yukarı sallarken bir elimi oğlanlardan birinin omzuna koydum, başımı hafifçe yana yatırdım. "Tatlım, bana yer verir misin?" Çocuğun sorgulamadan sandalyeden kalkması üzerine Duygu'nun karşısına oturdum. Paketlerin birinin içindeki plastik çatalı çıkarıp Duygu'nun tavuklu salatasına daldırdım ve afiyetle yemeye başladım.

Masadakilerden biri, "Şey," dedi. "Tanışıyor musunuz?"

Kaşlarımı kaldırıp Duygu'ya baktım. "Cevap vereyim mi?" Duygu o kadar şaşırmıştı ki bir şey söyleyemedi. Bunu *evet* olarak kabul edip soruyu soran kıza döndüm. "Ben kendisini tanımıyorum," dedim. "Ama sizin ruh hastası arkadaşınız beni oldukça araştırmış."

"Ne diyorsun sen?"

Masadan gelen bir başka öfkeli ses istifimi bozmama, yemeği bırakmama neden olamazdı. Üstelik şu tavuklu salata bu kadar enfesken.

Bir elimle dolu ağzımı kapattım. "Arkadaşınızın aldatıldığını ve kendisini aldatan birinin peşinden köpek gibi koştuğunu biliyor musunuz? Bence ona sevdikleri olarak dur demelisiniz." Masada derin bir sessizlik çökerken, "Çok acınası," diye mırıldandım. Sahte bir merhametle kıpkırmızı kesilen Duygu'ya baktım. "Neden Sarp'a hâlâ mesaj attığını anlamıyorum. Seni istemiyor işte, mide bulandırıcı bir böcek olarak görüyor, anlasana."

"Düzgün konuş."

Hafif bir tebessümle konuşan kişiye baktım. "Başkalarını dinlemek pek âdetim değildir. Ne diyorduk? Evet, böcekler. Yapışkan, yakadan düşmeyen, kan emici böcekler. Sana ne kadar benziyorlar, değil mi Duygu?"

Masadaki bir başkası konuşmak üzereydi ki Duygu, "Bizi yalnız bırakır mısınız?" diyerek arkadaşlarının lafını böldü. Kısa bir sessizliğin ardından masadaki kalabalık yavaşça dağıldı.

Yalnız kaldığımızda, "Ne istiyorsun?" diye sordu Duygu.

Tek kaşımı kaldırdım. "Yağmur Yavuz'u tanımanı. Beni Eylül gibi kolay lokma sanma. Ben onun gibi sonumu düşünmeden öfke nöbetleri geçirmem ya da vicdan azabı duymam. O beyazsa, ben siyahım. O yüzden bana bulaşmak, adımı saçma konularda zikretmek istemezsin."

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Yüzündeki şok ifadesinden yavaş yavaş kurtuluyordu. "Ondan nefret ettiğini sanıyordum. Annesinin babanı ayartmasından dolayı."

Hafifçe öne eğildim. "Sana bir sır vereyim mi? Eylül'ün annesi olmasa da başka bir kadın olurdu. Sadakatsizlik babamın hamurunda vardı çünkü. İşte, asıl önemli olan bu: Yaratılış. Başka kadın veya erkekler değil."

Bundan bir süre öncesine kadar şiddetle reddettiğim düşünceler dudaklarımdan o kadar kolaylıkla dökülmüştü ki kendime şaşırmaktan neredeyse Duygu'yu unutacaktım.

Duygu öfkeden delirecek gibiydi. "O kaşarın masum prenses olmasına inanamıyorum."

"Ben masum olduğunu söylemedim," dedim. "Ama kardeşime daha fazla kötülük etmene izin verecek de değilim."

Duygu'nun gözü seğirdi. "Yağmur," dedi. "Sana bir önerim var, sen de beni tanı. İstediğimi almak için her şeyi yapacağımı unutma. Bu seni, aldattığın erkekleri araştırmak anlamına gelse bile."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Konumuzla ne alakası var?"

Rahatça arkasına yaslandı. Üstünlüğü birden ele geçirmişti. "Bununla ilgili çok sayıda psikolojik makale okudum," dedi. Anlamayarak ona bakmayı sürdürünce, "Çocukların nefret ettiği ebeveynlerine dönüşmesi," diye açıkladı. "Baban anneni aldatmış, sen de yıllarca onu suçlamışsın ama bugüne geldiğimizde baban olup çıkmışsın."

Söyledikleri can sıkıcı olsa da bir elimi çeneme koyup düşünür gibi yaptım. "Haklı olabilirsin." Söylediğim şey onu şaşkına çevirdi. Ne zannediyordu ki? Eylül gibi kontrolümü kaybedip ona istediğini vereceğimi mi?

Kafamda şimşek çakmış gibi bir elimle gökyüzünü işaret ettim. "Demek bu yüzden Sarp'a bu kadar yapıştın. Sadakatsiz bir ebeveyn, onu bırakmayan takıntılı, gurursuz bir eş... Bu olaylarda kadınları suçladığına göre aldatan baban olmalı. Böyle düşünmek babanı affetmene olanak sağlayabilir. Belki de o makaleleri kendin için okumuşsundur, sen de gurursuz olduğu için nefret ettiğin annene dönüşmüşsündür, kim bilir?"

Duygu'nun yüzündeki ifade düşerken gülümsemem genişledi. Görünen o ki doğru noktaya parmak basmıştım.

"Seni acılarınla vurmak istemiyorum," dedim. "Ama senin silahın buysa, bunu sana yapmaktan çekinmem, pişmanlık duymam. O yüzden insanların geçmişini, ailelerini kurcalama. Hele senin aile durumların seni daha ilk kez gören birinin anlayacağı kadar karışıksa."

Yavaşça ayağa kalkarken, "Bunun burada biteceğini mi sanıyorsun?" dedi.

Omuz silktim. "İstersen yaptıklarını yapmaya devam edebilirsin. Ben de bu sefer aile sırlarını yayarım; belki babanı, senin tabirinle *ayartması* için birini gönderir ve aileni mahvederim. Hatta belki bu görevi direkt kendim üstlenirim. Erkek arkadaşlarımla bu kadar alakadar olduğuna göre bir erkeğin dikkatini çok kolay çektiğimi biliyorsundur."

Elbette ne kendimi ne de bir arkadaşımı babam yaşında biriyle yan yana düşünmek bile midemi bulandırıyordu fakat şu an Duygu'nun bunu bilmesine gerek yoktu. Üstelik karşımda böyle nefesi kesilmiş, saf bir öfkeyle bana bakarken.

Yarım bir gülümseme takınıp sinir bozucu bir zafer edasıyla karşımdaki kıza baktım. Bir sanatçının en büyük ödülü sanatını izlemek olmalıydı, öyle değil mi?

Duygu daha fazla bir şey söylemeyince gülümsedim ve kabanımı düzeltip kafeden ayrıldım.

Eylül Cesur

Filmin başlamasına son beş dakika kala sinema salonuna girdim. Geç kaldığımı ve kalabalığın içinde yerimi bulamayacağımı düşünüyordum ki içerisinin tamamen boş olması önce şaşırmama, daha sonra da filmin zararını düşünüp üzülmeme neden oldu.

Telefonumun flaşını açtıktan sonra merdivenleri çok yavaşça inerken Atlas'a ne zaman geleceğiyle ilgili bir mesaj yazdım. Salon zaten boş olduğu için Yağmur'un bana e-posta attığı bilette yazan koltuğa değil, ortalarda bir yere oturdum.

Ekranda bembeyaz bir ışık belirince filmin başladığını düşünerek telefonumu çantama attım ve tüm dikkatimi ekrana verdim.

"Merhaba, Eylül."

Tüm salonda adımın yankılanmasıyla ürkerek yerimde zıpladım ve hâlâ bembeyaz olan ekrana baktım.

"Beni dinlemek istemediğini biliyorum fakat sana söylemem gereken şeyler var." Salonda yankılanan sesin Ömer'in sesi olduğunu anladığımda bir hışımla ayaklandım fakat sanki Ömer beni görüyor gibi, "Lütfen," dedi. "Gitme."

Yavaşça yerime otururken Ömer konuşmaya devam etti: "Senden özür dilemek haddim değil ama çok üzgünüm. Keşke sana daha iyi bir baba olabilseydim. Keşke sanki sonsuza dek yaşayacakmış gibi bencilce davranmak yerine başını okşasaydım. Keşke yaptıklarımın sorumluluğunu taşıyacak kadar cesur bir adam olsaydım."

Gözlerim dolarken ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Geç kaldık belki ama hâlâ bir şeyleri değiştirebiliriz. Geçmişi düzeltmek için elimden bir şey gelmez ama gelecekte belki de seni gülümsetmeyi başarabilirim."

Kısa bir duraksama oldu. Ömer derin derin nefes aldı.

"Ben çok hata yaptım, Eylül. Hepsinden de çok pişmanım, senin için bir şey ifade etmese de çoğu geceler rüyamda seni ilk gördüğüm anı görüyorum." Bir süre bekledi. Duraksadığı anlarda zihninden geçenleri öğrenmek için neler vermezdim! "Ama daha farklı bir şekilde. Bu sefer yapmam gerekeni yapıyorum. Sana sahip çıkıyorum, hatalarımla yüzleşiyorum. Dediğim gibi geçmişi değiştiremem ama bir şansım olsaydı... Ah, keşke bir şansım olsaydı... Ben..." Ardından tekrar kısa bir sessizliğe gömüldü. Artık akmak için direnen gözyaşlarımı durdurmuyor, hıçkırıklarla birlikte dudaklarımdan dökülmesine izin veriyordum. 'Seni görmek istiyorum, Eylül," dedi sonunda. Sesi çatallaşmıştı. "Nasıl biri olduğunu bilmek istiyorum. Eğer teklifimi reddedersen anlayışla karşılayacağım ve hayatından uzak duracağım, her ne kadar böyle bir şey olmaması için dua etsem de. Kendine iyi bak, umarım tekrar görüşürüz."

Ardından ekran karanlığa gömüldü ve eş zamanlı olarak salon aydınlandı. Kalbim deli gibi çarparken kafam karmakarışıktı. Çantamdaki su şişesini titreyen ellerimle dudaklarıma götürdükten sonra yanaklarımdaki yaşı sildim.

Ayağa kalktım ve ekrana baktım. Sanki beni duyabiliyormuş gibi, "Hayır," dedim yüksek sesle. "Cevabım *hayır* olacak ve sen hayatımdan sonsuza dek defolup gideceksin."

Ama o an bile biliyordum. Onu tekrar görmek isteyeceğimin, nasıl bir hayatı olduğunu anlatmasını isteyeceğimin... Neden pişman olduğunu dinlemek için onunla görüşecektim.

Çünkü yaşadığımız şeyler ne kadar güzel olursa olsun, yaşayamadıklarımızda takılı kalırız. İçimizdeki merak bizi yiyip bitirir, ta ki ona karşı koyamayacak durumda olana kadar.

17. BÖLÜM
BAHARDA YEŞEREN UMUTLAR

Aylar su gibi akıp geçmiş, ilkbahar gelmişti. Mayıs ayının bunaltıcı olmayan sıcaklığı sürekli dışarıda olmak istememize neden oluyor, derslerimize odaklanmamızı zorlaştırıyordu.

Yiğit'le aramızdaki buzlar erimiş gibiydi fakat baş başa kaldığımızda öyle rahatsız edici bir sessizlik oluşuyordu ki hiçbir sorunun düzelmediği gerçeği yüzüme çarpıyordu. Sanki birbirini hiç tanımayan, ortak arkadaşları dolayısıyla muhabbet eden iki yabancı gibiydik ve engelleyemediğim bu uzaklaşma kalbimi kırıyordu.

Duygu'dan ise ses seda yoktu. Ne Sarp'a mesaj atıyordu ne de bana. Yağmur'un onunla ne konuştuğunu tam olarak bilmiyordum fakat aylar önce beni arayıp Duygu'nun bizim yanımıza bile yaklaşmayacağını söylemişti. Nasıl emin olduğunu sorduğumdaysa gülüp, "Meslek sırrı," demekle yetinmişti.

Öte yandan aylar geçmişti ve ben babamla konuşacak cesareti hâlâ bulamamıştım. Kendime sürekli onu daha önce gördüğümü, karşımda boynumu koparacak bir canavarın olmadığını söylüyordum ama bu seferki buluşmamızda bir şeylerin daha farklı olacağını içten içe bildiğim için sürekli kaçıyordum.

Bu akşam beni yine yemeğe davet etmişti ve ben ona hâlâ bir cevap verememiştim.

"Dalıp gittin yine."

Sağ tarafımda anlayışlı gözlerle bana bakan Sarp'a gülümsedim. Güneş gökyüzüne muazzam bir turunculuk hediye ederek

şehri karanlığa emanet ederken kollarımızı yana açmış, dengede durmaya çalışarak artık kullanılmayan tren raylarının üstünde ilerlemeye çalışıyorduk.

Sarp'a bakayım derken neredeyse dengemi kaybedecektim. Dudaklarımdan minik bir çığlık dökülürken Sarp, hızla elimi tuttu ve dengemi toparlamamı sağladı.

Bir süre ellerimizi birleştirerek ilerledikten sonra, "Ömer'in yemek teklifini düşünüyordum," dedim.

Sarp gözlerini kocaman açarak bana baktıktan sonra gözlerini devirdi. "Babana isminle hitap etmene hâlâ alışamadım. *Ömer aradı, Ömer beni yemeğe davet etti, Ömer şu, Ömer bu...* İnsanın kim bu yavşak diye sorası geliyor."

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. Sarp'la neredeyse beş aydır birlikteydik ama bu kıskançlıklarına hâlâ alışamamıştım.

Sarp ciddileşerek, "Gidecek misin peki?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Kısa bir süre daha ilerledikten sonra Sarp aniden durdu. Ona baktığımda zihninin yoğun düşünceler tarafından ele geçirildiğini görebiliyordum. Hiçbir şey söylemeden raylardan inip önümde durdu ve bana anlamlı bakışlar atmayı sürdürdü. Rayların üstünden hâlâ inmediğim için ondan yarım kafa kadar uzun duruyordum.

Aramızdaki bu yakınlık heyecanlanmama neden olurken sessizliği bozmak isteyerek, "Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"Aylardır birlikteyiz," dedi. "Neden ailemin hiç ziyarete gelmediğini sormadın."

Omuzlarımı düşürdüm. Bu konuyu defalarca merak etmiş olsam da kendini hazır hissetmediği bir konuda onu zorlayacağım korkusuyla Sarp'la konuşmaya hiç yeltenmemiştim.

"Anlatmanı isterim," dedim. "Ama canını sıkacaksa konuşmasak da olur."

Sarp'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ve bir anlığına kalbimin duracağını hissettim. "Dövüşmemi istemiyorlar," dedi. "Malum, tehlikeli bir iş olarak görüyorlar. Üstelik Çember'in illegal bir kulüp olması da işimi hiç kolaylaştırmıyor açıkçası. Benden nefret etmiyorlar ama tavırlılar."

Öne eğilip kollarımı boynuna dolarken kendimi bir bencil gibi hissetmiştim. Sırf kendisini rahatsız hissetmemesi için ona bazı soruları sormaktan çekinmiş olsam da o an çok pişman olmuştum. "Çok üzgünüm."

Sarp'ın kollarını belimde hissetmemle ayaklarım yerden kesildi. "Ailemin beni anladığını sanmıyorum, zaten ben de onları anlamıyorum ama içimdeki bir parça hep onlarla iletişim kurmak istiyor, o parça hep merhamet gösteriyor. O parçadan sende de olduğuna eminim, Eylül. O parçadan ailesi tarafından zarar görmüş her çocukta var. Bize her ne kadar zarar verirse versinler, söz konusu ailemiz olunca istemeden yumuşuyoruz çünkü bizi sevebilme ihtimallerine tutunuyoruz. İşimize geliyor böyle düşünmek."

"Ama bu zararlı değil mi? Gerçeklerden kaçış değil mi?"

"Evet," dedi. "Ama eğer konuşmazsan asıl o zaman kaçmış olmaz mısın?"

Kafamı geri çekip alnımı Sarp'ın alnına yasladım ve gözlerimi kapattım. Her koşulda yanımda olmasını, beni yargılamadan dinlemesini o kadar seviyordum ki...

"Her zaman yanımdasın," dedim. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Kafasını geri çekince gözlerimi açtım ve hınzır bakışlarıyla karşılaştım. Dudaklarındaki anlamlı gülümseme gözlerimi temkinle kısmama neden olurken, "Aslında bana teşekkür edeceğin bir yol var," dedi. "Çok mutlu olacağım bir yol."

Omzuna bir tane indirdiğimde dudaklarından bir kahkaha koptu. "Sana insani bir şekilde yaklaşamayacak mıyım ben? Her söylediğimi cinselliğe mi çekeceksin? Bırak beni!"

"Olmaz," diye cıyakladı kendini çimenlerin üstüne sırtüstü atarak üstüne düşmeme neden olurken. "Bana teşekkür et!"

İkimizin de dudaklarından gülücükler saçılırken kısa bir boğuşma yaşandı. Bir sağa yuvarlandık bir sola. Sarp'la en çok bu anlarımızı seviyordum. Bir çocuk gibi dertsiz, tasasız kahkahalar atıp oyunlar oynadığımız anları.

Sonunda kollarından kurtulduğumda ikimiz de o kadar yorgun düşmüştük ki çimenlerin üzerinde yan yana uzanıp gülmekten başka bir şey yapamadık. "Dövüşçü bir sevgilinin olmasının en kötü yanı bu," dedi. "Her zaman elimden kurtuluyorsun."

Sırıttım. "O kadar güçsüzsün ki çocuk oyuncağı oluyor."

Sarp gözlerini fal taşı gibi açıp bana bakarken hassas damarına bastığımın farkına vararak yüzüstü döndüm ve telaşla emekleyerek ondan uzaklaşmaya çalıştım fakat Sarp, belimden kavrayıp beni tekrar kendine çekince yeni bir güreş müsabakası başlamış oldu.

Önünde durduğum büyük restorana bakarken ellerimi göğsümün altında birleştirip derin bir nefes aldım. Siyah, vücudumu saran ve dizlerime kadar uzanan bir elbise giymiş, saçlarımı atkuyruğu şeklinde tepeden toplamış, kombinimi küçük bir siyah çantayla tamamlamıştım.

Sevgili babamla doğru düzgün oturup konuşacağım ilk akşamdı bu.

Gözlerimi kapatıp tuttuğum nefesi verdikten sonra restorana girdim.

İçeri girer girmez onu fark etmiştim aslında fakat biraz daha oyalanmak için kapının yanında durup bana el sallayana kadar onu arıyormuşum gibi yaptım. Titreyen dizlerimi yok saymaya çalışarak yanına gittim.

Beyaz bir tişört ve siyah bir pantolon giymişti. Benimkilere benzeyen yeşil gözlerinde yorgunluk vardı fakat bu yorgunluk bir başkaydı sanki. Şaşkın bir yorgunluktu. Keyfi olmadığı belliydi ama dudaklarına buruk bir gülümseme yerleştirdi.

"Bir an yine gelmeyeceksin sandım."

Aslında sadece on beş dakika gecikmiştim ama bu zamana kadar onu sürekli erteleğimi göz önüne alırsak böyle düşünmekte hakkı vardı. "Kusura bakma."

Beyaz gömlekli garson saygıyla gülümseyip menülerimizi uzattıktan kısa bir süre sonra siparişlerimizi verdik.

Garsonun gitmesiyle baş başa kalmıştık. Bir şey söylemesini bekliyordum ama Ömer bana o kadar dikkatli ve keskin bakışlar atıyordu ki ne diyeceğimi şaşırmıştım. Sanki yüzümün her bir noktasını aklına kazımak istiyor gibiydi.

Sonunda dayanamayıp, "Ne oldu?" diye sordum.

Başını hafifçe iki yana salladı. "Hâlâ karşımda oturduğuna inanamıyorum. Bana nasıl biri olduğunu anlatır mısın?"

Derin bir nefes aldım. "İstanbul Üniversitesinde okuyorum," dedim. "Derslerimde garip bir şekilde başarılıyım. Amatör olarak resim çiziyorum ve bir şeyler yazıyorum."

Ilgiyle kısılan gözler eşliğinde, "Ne gibi şeyler?" diye sordu.

Omuz silktim. "Basit karalamalar işte. Kafamdan bir iki sayfalık hikâyeler uyduruyorum."

Takdirle başını salladı. "Harika."

Övülmekten garip bir rahatsızlık ve utanç duymuştum. "Dediğim gibi amatör şeyler. Çoğu arkadaşım böyle şeylere ilgim olduğunu bile bilmez."

"Kimse hiçbir şeye profesyonel olarak başlamaz," dedi. "İlk aşama her zaman amatörlüktür, gelişim zamanla olur." Başımı sallayıp hafifçe tebessüm etmek dışında bir şey yapmadım. "Erkek arkadaşın var mı?"

Yanaklarım ısınırken başımı hafifçe onaylayarak salladım. *Evet,* demek istiyordum. *Hatta keşke o da burada olsaydı. Her şey ne kolay olurdu!*

Bu konuyla ilgilenmiş gibiydi. "Öyle mi?" dedi. "Nerede tanıştınız, okuldan biri mi?"

"Hayır," dedim. "*İş arkadaşım* diyelim." Anlamayan gözlerle bakınca, "Dövüştüğüm kulüpten bir dövüşçü," diye açıkladım.

Dudakları hafifçe aralanmış bir şekilde bakakaldı. "Şey," dedi. "Anladım."

O kadar komik bir ifadesi vardı ki gülmemi bastırmaya çalışırken başımı öne eğmek zorunda kaldım.

Siparişlerimiz geldikten sonra ikimiz de yemeğimize dokunmadan bir süre bekledik. "Beni neden hiç aramadın, sormadın?"

Sonunda ikimizin de konuşmaktan korktuğu konuya gelmiştik. "İstedim," dedi. "Ama utandım. Ne diye girecektim ki hayatına? Ne söyleyebilirdim?"

"On sekiz yıl," dedim. "Bir kere bile merak etmedin mi?"

"Ettim," dedi. Kaşları büzülmüş, bakışlarına derin bir pişmanlık yerleşmişti. "Çevremdeki insanlara Ajda'yı soruşturttum. Durumunun iyi olduğunu, çalıştığını biliyordum."

"Ama çok zor zamanlar geçirdik," dedim. "Ben çocuktum, çevremdeki birçok şeyden haberim yoktu ama annem, her şeyi tek başına göğüsledi. Hem topium ona düşmandı hem kendi ailesi."

"Biliyorum," dedi. "Ne desen haklısın."

"Bu zamana kadar karşıma çıkmak istemedin. Neden şimdi? Neden üç sene ya da ne bileyim, daha önce değil de şimdi?"

"Aslında bu birkaç aylık bir şey değil," dedi. "Seni görmeyi çok uzun bir süredir kafamda planlıyordum ama nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Korktum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Öfkeme yenik düşüp kötü sözler söylemekten kaçınmaya çalışıyordum ama işim hiç de kolay değildi. "Korktuğun için annemi tek başına bıraktın, korktuğun için beni görmek istemedin. Peki, korktuğun için mi beni tanıyamadın?" Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında bu güçsüz ifademi ona göstermemek için bakışlarımı kaçırmak istesem de bunu yapmadım. Bir an bile gözlerimi onunkilerden ayırmadım. "Beni tanımadın, çocuklarının arkadaşı sandın. Senin hayatında bundan fazlası değilim ben; yalnızca gelip geçici bir misafir."

Utançla başını öne eğdi. "O an ne düşündüm, biliyor musun?" diye sözlerimi sürdürdüm. "Bana ne kadar yabancı olduğunu. Öz oğlun, Bahadır benim birebir kopyamdı ama sen bunu bile fark etmeyecek kadar yabancıydın bana."

Aramızda tekrar bir sessizlik oldu. Gerilen çene kaslarından dişlerini sıktığını görebiliyordum. "Beni hiç mi düşünmedin?" diye fısıldadım. Bağırdıkça değil, sakin bir şekilde hesap sordukça rahatlıyordum sanki. "Bahadır'ı kucağına aldığında, Yağmur'un veli toplantısına gittiğinde, Atlas'ın başını okşadığında sevginden mahrum bıraktığın bir kızın olduğunu hiç hatırlamadın mı?"

Başını öne eğdi ve beni çok şaşırtan bir şey yaptı: Sessizce ağlamaya başladı.

"Seni severdim aslında," dedim. "Eğer daha erken gelseydin, ne bileyim. Severdim seni. Korktuğun gibi senden nefret etmezdim."

Bir eliyle yanaklarındaki gözyaşlarını sildikten sonra kızaran gözlerle bana baktı. "Yaşattığım ve yaşatamadığım her şey için o kadar pişmanım ki," dedi. "Bu pişmanlık öldürüyor beni."

"Keşke," dedim ama cümlemin devamının hiçbir anlamı olmadığını fark edince başımı hafifçe iki yana sallayıp sessiz kaldım. Hayat böyleydi işte. Bazen konuşmak isterdiniz ama *keşke*lerin hiçbir anlamı olmadığını anlardınız. Böyle zamanlarda sessizlik, konuşmak istediklerinizden daha anlamlı olurdu.

"Ben büyümedim aslında," dedim. "Ben hâlâ o gecedeyim; seni ilk gördüğüm, sana sarılmak istediğimde beni ittiğin gecede. Zaman benim için hiç geçmedi."

"Ben o geceyi her gün yaşıyorum," dedi. "Neden diye soruyorum kendime. Evliliğim zaten darmaduman olmuşken neden sana sahip çıkamadım, neden sana sarılmaktan korktum? O kadar çok *neden* var ki zihnimde..."

"Annemle yaşadığınız yasak aşkın bedelini sizden çok biz ödedik," dedim. "Ben, Yağmur, Atlas ve Bahadır. İşlemediğimiz bir suçun cezasını çektik, çekiyoruz ve çekeceğiz."

"Bunların hiçbirini istemedim." Bir eliyle elimi sıkıca kavradı. "Geçmişte yaptığım her şey için çok üzgünüm," dedi. "Ama bundan sonrası için bir şansımız olamaz mı?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Sana baktığımda hep beni iten adamı göreceğim," dedim. "Babamı değil."

Ömer'in gözleri tekrar dolarken bakışlarını yavaşça öne eğdi. Tüm gün heyecandan hiçbir şey yemesem de o kadar tadım kaçmıştı ki önümdeki leziz görünümlü ete dokunasım bile yoktu.

"Özür dilerim," dedi. "Söyleyebileceğim tek şey bu."

Bir elimi çeneme koyup bakışlarımı kaçırdım. Hâlâ söyleyecek çok şeyim vardı fakat bunları sığdırabileceğim kelimeleri bulamıyordum.

"Belki seni bir kez daha görürüm," dedi. Daha çok soru sorar gibiydi.

"Bilmiyorum," dedim. "İkimizin de şöyle ya da böyle bir hayatı, kurduğu düzeni var. Bunu bozmak mantıklı değil." Bakışlarımı ona çevirdim. "Beni ilk gördüğünde tanımamıştın. Böylesi ikimiz için de daha iyi, hiç tanışmamış olmak yani."

Bana katılmadığını gösterircesine başını iki yana sallarken, "Hayır," dedi. "Yanılıyorsun."

"Eğer içini rahatlatacaksa sana bir kırgınlığım yok," dedim. "Rahatça uyuyabilirsin."

"Mesele bu değil ki," dedi. "Mesele kaybettiklerimin yarısını bile olsa kazanabiliyorsam kazanmak istemem."

"Bu yaşıma kadar bana babalık etmedin," dedim. "Bundan sonra da ihtiyacım yok sana."

Sözlerimin onu yaraladığını görebiliyordum. Bir yanım onu üzmekten vahşice hoşlansa da diğer yanım, ki bu baskın olan yanımdı, harabe gibi hissediyordu. Dağılmış, geri dönülmez bir şekilde parçalanmış...

"Biliyorum," dedi kasvetli bir edayla. "Ama benim sana ihtiyacım var."

Böyle söylemesine şaşırsam da duraksamadan, "Yok," dedim. "Olsaydı daha önceden konuşmak isterdin. On sekiz sene sonra değil."

"Eylül," dedi. "Bana inanmıyorsun ama gerçek bu. Seninle konuşmayı hep istedim ama korktum, yapamadım. Atlas seninle arasını düzelttiğini söylediğinde o kadar heyecanlandım ki anlatamam. Gel gör ki her şeyi mahvettim, koca bir binayı darmaduman ettim fakat bir tuğlayı bile düzeltme şansım varsa bunu yapmak için neden bekleyeyim?"

Söylediklerine inanmayı ondan daha çok istiyordum ama içimde bir canavar vardı. Geçmişi hatırlatan, eğer Ömer'le ko-

nuşmayı kesmezsem çok fena incineceğimi söyleyen bir canavardı bu.

Başımı öne eğip ellerimle yüzümü kapattım. Ömer kararsızlığımı görmüş olacak ki, "Lütfen," diye ısrar etti. "Lütfen, Eylül."

"Bilmiyorum," diye yineledim. "Biraz zamana ihtiyacım var."

"Anlıyorum," dedi. "Ama düşünürken kesin yargılara varma lütfen. Ben söylediğim her şeyde ciddiyim. Kötü bir başlangıç yapmış olmamız, benim aşağılık bir insan olmam bunun böyle devam etmek zorunda olduğu anlamına gelmiyor." Derin bir nefes aldı. "Daha iyi bir insan olmak istiyorum. Lütfen, bu şansı bana tanı."

Ellerimi yüzümden çekip derin bir nefes aldım. "Evime gitsem iyi olacak."

Başını aşağı yukarı sallarken, "Peki," dedi. "Seni bırakmamı ister misin?"

"Hayır," dedim. "Yalnız kalmak istiyorum."

Ayağa kalktığımda benimle kalktı, tokalaşmak için elini uzattı. Birkaç saniyelik duraksamanın ardından elini sıktım. "Görüşürüz," dedi.

Aslında bu da bir soruydu. *"Görüşür müyüz?"* diyordu sanki. Bu sorunun cevabını bilmediğim için başımla selam verip restorandan ayrıldım.

Kapının önünde bekleyen taksilerden birine atladım. Taksiciye adresi verdikten sonra kulaklıklarımı kulağıma geçirdim, camı hafifçe araladım ve ılık bahar havasının tadını çıkarmaya çalışarak sessizlik içinde akıp giden yolu izledim.

Taksiden indikten sonra yorgun adımlarla apartmana doğru ilerledim, zili çaldım. Kapı açılınca apartmana girip asansöre bindim.

Asansörden inip başımı çevirir çevirmez Sarp'ın meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Bol bir gri şort ve siyah tişörtle kapının önünde durmuş, dikkatli bakışlarla beni izliyordu.

Yavaşça ona doğru ilerledim. Yorgundum, mutsuzdum. Konuşmaya ihtiyacım olmasına rağmen konuşacak enerjim yoktu.

İçimde çok büyük bir savaş vardı ve ben sürekli kaybediyordum.

Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdikten sonra hiçbir şey söylemeden Sarp'ın karşısına dikildim. Beni anlar gibi bakıyordu. Acır gibi değil, üzüntümü paylaşır gibi.

Hiçbir şey söylemeden beni kollarının arasına aldı. Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yaslarken kalbinin atışını dinledim. Gece boyunca ilk kez bu kadar huzurlu ve rahatlamış hissediyordum.

Evimde gibi hissediyordum.

"Sana çok ihtiyacım vardı," dedim. "Güçlü gibi durmaya çalışmak çok zordu."

"Güçlü gibi durmaya ihtiyacın yok," dedi daha sıkı sarılırken. Elleri tatlı bir sıcaklık yayıyordu. "Zaten öylesin."

Sarp ne zaman hangi kelimeleri duymaya ihtiyacım olduğunu biliyordu. Onunla olmak içimi huzurla dolduruyordu. Her koşulda yanımdaydı ve kendime güvenmemi sağlıyordu. "Çok yorgunum," diye mırıldandım.

"Uyumak ister misin?"

Başımı belli belirsiz salladıktan sonra elimi tutup beni içeri sürüklemesine izin verdim. Sarp bana neredeyse eşofman gibi olacak bir şort ve tişört verdi, ardından giyinmem için beni kısa bir süre yalnız bıraktı. Kıyafetlerimi katlayıp sandalyenin üstüne koyduktan sonra yatağa oturdum. Tam o anda kapı çaldı ve içeri elinde tuttuğu tepsiyle birlikte Sarp girdi.

Tepsinin üstündeki su ve pizzaya burun kıvırarak baktım. "Pek aç değilim."

İçine pek sinmese de beni zorlamak istememiş olacak ki tepsiyi masanın üstüne koyduktan sonra yanıma oturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Karmakarışık," dedim. "Ne düşünmem gerektiğini şaşırmış durumdayım."

Sarp yavaşça uzandı, sağ kolunu L şekli oluşturacak şekilde uzattı. "Haydi, gel."

Koluna başımı koydum, üzerime ince yorganı çekmesine izin verdim. Parmaklarını yavaşça yanağımın üstünde gezdirdi. "Neler oldu?"

Zaman zaman gözlerim dolarak, zaman zaman da bozulan sinirlerim yüzünden kahkahalara boğularak yaşananları anlattım. Sarp'sa beni dikkatlice dinliyor, arada bir gözlerini kısmak dışında bir tepki vermeyerek sessizliğini koruyordu. Karşısında küçük, kırılmış bir çocuk varmış gibi şefkatle bakıyordu.

"Peki, bundan sonra ne yapacaksın?"

Dudaklarım titrerken, "Bilmiyorum," dedim. "Önceden kalbimin bu kadar kırıldığını bilmiyordum. Hiçbir şeyin farkında değilken yaşamak daha kolaydı."

Yanağımdaki elini çekip avucumu yakaladı, parmaklarımı dudaklarına götürüp küçük bir öpücük kondurdu. "Hayat her zaman yalanlarla daha kolay işte," dedi. "Gerçekler hep daha can acıtıcı, daha zor oluyor."

"Kendimden nefret ediyorum."

Aniden dudaklarımdan dökülen ve söyler söylemez pişman olduğum bu itiraf hem Sarp'ı hem beni şaşırtmıştı. "Neden böyle söyledin?"

Sorusunu birkaç saniye zihnimde döndürdükten sonra, "Bir tarafım dikbaşlı ama güçsüz, sözünü bana geçiremiyor. Diğer

tarafımsa baskın ve duygusal; ne derse o oluyor, ne hissetmemi isterse onu hissediyorum. Duygusal olan Eylül'den deli gibi iğreniyorum çünkü onun yüzünden hep mutsuz oluyorum ama dikbaşlı olan Eylül'e de çok öfkeliyim. Biraz daha dik dursa, biraz daha sözünü geçirebilse..."

"Kendine haksızlık ediyorsun," dedi Sarp sözümü keserek. "Yaşadıkların kolay şeyler değil. Senin yerinde kim olsa kafası karışır, duygularının sesine kapılır."

Sesimin titremesini önleyemeyerek, "Ben böyle biri değilim ama," dedim. "Böyle güçsüz değilim."

"İnsani duyguları güçsüzlükle eş değer görürsen her zaman mutsuz olursun. Her insan zaman zaman üzülür, heyecanlanır, ağlar. Bunun güçsüzlük ya da zayıflıkla ilgisi yok, insan olmakla ilgisi var. Eğer bunları hissetmesen zalim olduğunu düşünürdüm."

Kendinden oldukça emin bir şekilde ve sert bir tonla konuşuyordu. Söylediklerinden başka bir şeyi aklımdan geçirmemi istemediği açıktı.

"Şimdi ne yapacağım?" diye mırıldandım. Biraz önce ne yapacağımı soranın Sarp olduğunu anımsayınca kahkahalarla gülmek istedim.

Gözümden süzülen bir damla yaşı sildikten sonra, "Öncelikle ağlamanın, kafanın karışmasının gayet normal bir durum olduğunu bilecek, duygularını yaşamaktan kaçmayacaksın. Sonra ne istediğini, senin için neyin iyi olduğunu düşüneceksin. Bir başkasının değil, kendi mutluluğuna göre karar vereceksin. Fakat şimdi değil, sonra. Bu gece hiçbir şey düşünmeni istemiyorum."

Sanki sırtımda yüzlerce kilo taşıyordum ve Sarp'ın her kelimesinde yüküm görünmez bir el tarafından alınıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Yaşadığım her kışı bahara çevirdiğin için teşekkür ederim."

Gülümsedi ve daha da sıkı sarıldı, burnunu saçlarımın arasına gömüp derin bir nefes aldıktan sonra alnıma bir öpücük bıraktı. "İyi ki varsın," diye sözlerimi sürdürdüm. "Sen olmasan her şey daha zor olurdu. Senden önce yaşadıklarımla nasıl başa çıktığımı anımsamıyorum bile. Lütfen, beni bırakma."

Çenemi tutup hafifçe yukarı kaldırdıktan sonra elini yanağıma yerleştirdi. Gözlerimizin arasında birkaç santim ya vardı ya yoktu. "Seni bırakmak kendimi bırakmak demek," dedi. "Buna cesaret edebilir miyim sence?"

Dudaklarım hem mutluluğu hem burukluğu aynı anda göstermek istercesine yukarı kıvrıldı. Tebessüm ettiğimi gören Sarp'ın gözleri parladı. "Seni seviyorum, Eylül."

"Seni seviyorum, Sarp."

Yavaşça öne yaklaşıp dudaklarımızı birleştirdi. Onu her öpüşümde sanki bunu ilk kez yapıyormuş gibi heyecanlanıyor, kalbimin kuvvetle attığını hissediyordum. Sarp'ın öpücüğünün iyileştirici bir özelliği vardı. Ruhumdaki her yaraya şifa oluyordu.

Dudaklarımızı ayırdıktan sonra dişlerini göstererek sırıttı. Gülümsemesi bana da bulaşırken, "Ne oldu?" diye sordum.

"Çok alakasız ama ailem, gelinlerinin beni adam edip dövüşten uzaklaştıracağını umuyor," dedi. "Bulduğum gelini görseler kalplerine iner herhâlde."

Sarp'la birlikte kıkırdamaya başlayınca üzerimdeki kasvetli havanın dağıldığını fark ettim. Gece boyu güldük, sohbet ettik. Sarp'la konuşurken içimi bir sıcaklık kapladı ve *belki* diye düşündüm. *Belki baharın gelişiyle hayatla ilgili umutlarımız yeşerir, kim bilir?*

Gecenin sonunda tüm düşüncelerimden arınmış olarak Sarp'ın kollarında huzur içinde uyuyakaldım.

18. BÖLÜM
BİR YENİ MESAJINIZ VAR

Cansu Atik: Bir karar aldım, hepiniz toplanın.

Efe Çağlar ayrıldı.

Deniz Öztürk, Efe Çağlar kişisini ekledi.

Cansu Atik: Konu adamlığa da gelmemişti oysa. Neden çıktın ki?

Efe Çağlar: Gelir diye korktum.

Cansu Atik: Her neyse, kararımı açıklıyorum. Birbirimizin çocuğunu emzireceğiz, böylece birbirleriyle sevgili olamayacaklar.

Eylül Cesur: Neden böyle bir şey yapıyoruz? Çocuğumun, tanıdığım bir ailenin çocuğuyla sevgili olmasını tercih ederim.

Açelya Akpınar: Ama ayrılırlarsa birbirlerini sürekli görmek zorunda kalacaklarından mutsuz olacaklar. Cansu'nun dediği bir yerde mantıklı.

Cansu Atik: Ben de tam olarak böyle düşünüyorum!

Buğra Sezer: Anlamadım, kimi emzirmem gerekiyor şimdi?

Belçin Uzuner: Buğra...

Deniz Öztürk: Ben çocuklarımızın sevgili olmasına karşı değilim. Eylül'e katılıyorum, tanıdığım birinin çocuğuyla olsun kızım.

Cansu Atik: Her şey öyle güzellikle olmaz ama. Ayrılırlarsa ne olacak? Eğer çocuğum birinizin evladını üzerse bacaklarını kırarım onun.

Yiğit Altay: Ruh hastası mısın, kızım? Sana ne çocukların özel hayatından?

Eylül Cesur: Yiğit'e hak veriyorum. Çocuğum özgür bir birey sonuçta. Benim belirlediğim sınırlar içinde bir özgürlük elbette...

Cansu Atik: Sizin çocuklarınızı emzireceğim, kararım kesin. Benimkiyle kardeş olsunlar, nikâh düşmesin, kafam rahat etsin.

Efe Çağlar: Cansu, üzgünüm ama benden çıkan çocuk dinine pek sadık olmaz gibi. Yani birini gözüne kestirdiyse sütü umursar mı, bilmem...

Belçin Uzuner: Kendi çocuğundan bahsediyor, seninkinden değil.

Efe Çağlar: Fark göremiyorum?

Belçin Uzuner: ...

Buğra Sezer: Kızım Efe'nin velediyle olmasın da gerisi önemli değil.

Efe Çağlar: Benim paşamın elinden bir uçan bir kaçan kurtulur.

Buğra Sezer: Oğlun kızıma elli metreden fazla yaklaşırsa tek yumrukla Allah'ına kavuştururum onu.

Deniz Öztürk: Gençlerin arasına girme, Buğra!

Buğra Sezer: Hayali bile tüylerimi diken diken etti.

Efe Çağlar: Alt tarafı iki koklaşacaklar. Ne abarttın sen de!

Buğra Sezer: Anam avradım olsun ki seni dövmeye geliyorum.

Efe Çağlar: Babam evde, ona söylerim.

Buğra Sezer: Babanı da döverim.

Belçin Uzuner: Buğra, sahiden evden çıktın mı?

Buğra Sezer: Evet, ağzını kıracağım bu piçin.

Belçin Uzuner: Yurda gelsene; döner söyledik, birlikte gömeriz.

Buğra Sezer: Nasıl içeri gireceğim?

Eylül Cesur: Orası bizde, sen gel.

Buğra Sezer: Döner beleş mi?

Açelya Akpınar: Beleş.

Buğra Sezer: On dakikaya oradayım.

19. BÖLÜM
BAŞKA DİLDE ROMANTİZM

Havanın yaz ortasındaymışız gibi kavurucu bir sıcaklığı vardı. Güneş tepede tüm şiddetiyle parıldıyordu. Kampüs kalabalıktı, herkes kendini yeşil çimenlere atmış, sohbet ediyordu.

Biz de güzel havanın tadını çıkarmak isteyip kendini bahçeye atan topluluktandık fakat bir kişi eksiktik. Yiğit, işi olduğunu söyleyerek yanımızdan ayrılmıştı.

Cansu aklımdakilere tercüman olarak, "Yiğit'in bir problemi mi var?" diye sordu. Bir yandan da ensesinde biriken sarı saçlarını topluyordu. "Son zamanlarda fazla sessiz."

"Yok canım," dedi Deniz. "Ne olacak? Yatay geçişle meşgul şu sıralar."

Buğra ve Efe azarlar gibi Deniz'e bakarken Deniz, pot kırdığını o an fark etti. Dudaklarım aralanırken gözlerimi kırpıştırdım. "Yatay geçiş mi?" diye mırıldandım. "Başka bir üniversiteye mi geçmek istiyor?"

"Neden gitmek istiyor ki?" diye sordu Cansu.

Nedenini hepimiz biliyorduk fakat hiçbirimiz söyleyemiyorduk. "Daha iyi şartlara sahip olan bir üniversiteye geçmek istiyor," dedi Cansu'nun yanında oturan Efe. Dizlerini kendine çekmiş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı. "Aslında kaydolmaya geldiğimiz ilk gün bile buraya ısınamamıştı."

En az benim kadar şaşkın görünen Belçin, "Neden hiçbirimize bir şey söylemedi?" dedi. "Deniz ağzından kaçırmasa dünyadan haberimiz olmayacak."

"Daha net bir şey yok," dedi Buğra. "Sadece araştırıyor, bunun neyini söylesin?"

Demek Yiğit farklı bir üniversiteye gitmek ve bizden, daha doğrusu benden uzaklaşmak istiyordu. Ayaklanıp üzerimdeki çimenleri silkelerken, "Nereye?" diye sordu Deniz.

"Su almaya gideceğim," dedim. "Birazdan gelirim."

Moralimin bozulduğunu arkadaşlarımdan gizlemek istemiştim ama tadım o kadar kaçmıştı ki mümkün değildi. Bu yüzden daha fazla konuşmadan yanlarından ayrıldım.

Kollarımı göğsümün altında birbirine dolayıp sahanın yanındaki büfeye ilerlerken tanıdık bir simayı görmemle gözlerimi kıstım. Yiğit sahanın tam karşısında oturmuş, futbol oynayan çocukları seyrediyordu. Üzerine yeşil bir tişört ve kot pantolon giymişti.

Aynı okulda olmamıza tahammül edemeyecek kadar uzaklaşmak istediğini nasıl görememiştim? Nasıl bu kadar canının sıkıldığını fark edememiştim?

Derin bir nefes alıp ilerledim. Bir yanım onunla konuşmaktan çekinse de diğer yanımın buna çok ihtiyacı vardı.

Hızlı adımlarla Yiğit'e doğru ilerleyip hiçbir şey söylemeden yanına oturdum. Beni görünce şaşkınlıkla irkildi, geri çekildi ve birkaç saniye öylece bakakaldı.

Kısa bir bakışmanın ardından sordum: "Yatay geçiş yapmak istediğini niye söylemedin?"

Derin bir nefes alıp başını tekrar sahaya çevirdi. "Henüz sadece araştırıyorum," dedi. "Net bir şey yok."

"İlla net olması gerekmiyor," dedim. "Böyle bir şey istediğini söyleyebilirdin."

"Bu anlamsız olurdu," dedi buz gibi bir soğuklukla.

"Neden böyle yapıyorsun?" dedim. "Aniden gitmek istemeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Neden bir şeyleri saklıyorsun, dürüst olmuyorsun?"

"Eylül," dedi sabrı taşmış bir şekilde bana dönüp. Sesindeki sertlikle bakışlarındaki hüzün tezat oluşturuyordu. "Ben Cansu kadar güçlü değilim. Her gün seninle karşılaşmak, üstelik senin başka biriyle ne kadar mutlu olduğunu bile bile bunu yapmak çok zor. Zaman her şeyin ilacıdır diye düşünüyordum ama her geçen gün daha da ağırlaşan korkunç bir yük bu, anlamıyorsun."

"Beni hayatından tamamen çıkaracak mısın?" dedim. Garipti ama en az onun kadar kırgın hissediyordum. "Benden nefret etmediğini söylemiştin."

"Etmiyorum zaten," dedi. "Sana söylediklerim hâlâ geçerli."

Gerginlikle dudaklarımı dişlerken, "Sonsuza dek görüşmeyi kesmemiz gerekmez," dedim. "Yaz tatilinde görüşmeyiz, her şey normale döner."

Söylediklerimin gerçekleşmesi imkânsızmış gibi baktı. "Bilmiyorum, Eylül. Zaten hemen gitmiyorum, söylediğim gibi şu an sadece araştırıyorum."

Dirseklerimi dizlerime yaslayana kadar eğildim. "Benimle görüşmek istemiyorsun."

"Böylesi en doğrusu," dedi kısa bir duraksamadan sonra. Sesinde kara bulutlar vardı. "Sarp'ı da düşün. Her gün yanındayım, onun için de zor."

"Aslında hiçbir şey zor değil," diye inatla reddetmeyi sürdürdüm. "Biz zorlaştırıyoruz."

"Bu konuyu şimdilik kapatalım, Eylül," dedi. "Lütfen."

"Kapatalım da bizden uzaklaş, öyle mi?" Derin, düşünceli bir nefes aldı. Bakışlarımı kaçırıp kelimeleri doğru sıraya oturtmaya çalıştıktan sonra tekrar Yiğit'e döndüm. "En azından yaz

tatilinin geçmesini bekle," dedim. "Eğer hâlâ aynı hissedersen, beni görmek istemezsen anlarım. Hem bu sürede biraz mantıklı düşünürsün. Her şeyin İstanbul'da. Düzenin, arkadaşların, ailen... Bir aşk acısı için bunların hepsini bozmaya değer mi?"

"Ben bunu bir aşk acısı için yapmıyorum," dedi. "Kendim için yapıyorum, kendi mutluluğum için."

Umudum gitgide tükenirken, "Beni görmek seni mutsuz mu ediyor?" diye mırıldandım. İnsanın en değer verdiği insanlardan birini mutsuz ettiğini bilmesi kalp kırıcıydı.

Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra, "Eylül-" dedi fakat lafını, "Yaz tatilinin geçmesini de mi beklemeyeceksin?" diyerek böldüm.

Kafası karışmış gibiydi. Zaten gitmek istemediğini fark ettim o an. Yüreğinin burada kalmak istediğini ama mantığının sesini dinlemeye çalıştığını sezdim.

"Düşüneceğim," dedi. "Bu konuyu şimdilik kapatalım mı?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Olur."

Ardından ayaklandı ve "Haydi," dedi. "Diğerlerinin yanına gidelim."

Aynı günün akşamı saat dokuzu bulurken Açelya'yla kol kola karanlık yolda ilerledik. İlk kez çift buluşmasına çıkıyorduk. Hoş, onlar Efken'le bir çift sayılmazlardı. İkisini tek başına sıkıştırdığımda kızarıyor, utanarak gülümsüyorlardı fakat yan yana geldiklerinde sürekli bir tartışma hâlindeydiler. Aralarındaki bu zıtlık insanın canını sıkan değil, eğlendiren cinstendi.

"Yiğit'in gitmek istediğine inanamıyorum," diye mırıldandı Açelya. Kıvırcık saçlarını serbest bırakmış, üzerine bir kot şort ve siyah bir gömlek giymişti. "Sen gittikten sonra bizimkilerle konuştuk. Bu konuyu açmamamız için ısrar ettiler ama insanın aklı almıyor. En azından söyleyemez miydi?"

İçim huzursuzlukla dolarken, "Bir yanım ona çok kırgın," dedim. "Ama bir yanım da onu anlıyor, hak veriyor. Dünyaya onunla aynı pencereden bakabiliyorum."

Yüzümün düştüğünü gören Açelya, "Kendini suçlu hissetmiyorsun, değil mi?" diye sordu. Omuz silkerek cevap verince, "Saçmalama," dedi. "Sırf üzülmesin diye onunla mı olacaktın sanki?"

"Hayır elbette ama-"

"Aması yok," dedi. "İnsanların bu şekilde düşünmesine anlam veremiyorum. Birini üzmemek için aşkına karşılık vermek... Saçmalık! İster seven taraf ol ister sevilen, sevgi tek taraflı olduğu sürece hiçbir işe yaramaz. Üstelik böyle bir şey yapsaydın hem kendini üzecektin hem karşındakini kandıracaktın, ona sahte mutluluklar verecektin. Kimseye yalan söylemeye hakkın yok, onun iyiliği için olsa bile."

"Bunu Yiğit de istemezdi zaten," dedim. "O yüzden Sarp'ı bırakıp onun yanına geldiğim hâlde gitmemi istedi."

"O zaman kendini suçlu hissetmekten vazgeç. Yiğit seni suçlamıyor, kendi yoğun duygularından kaçmak istiyor. Bu da onu ilgilendirir, seni değil. Gitmemesi için ona ısrar etmeni de çok yanlış buldum."

Şaşırarak arkadaşıma baktım. "Israr etmeyeyim de gitsin, öyle mi?" dedim. "Bazen çok düşüncesiz olabiliyorsun."

"Bunun düşüncesizlikle bir alakası yok," dedi. "En az senin kadar ben de Yiğit'i seviyorum. Ben sadece onun içsel karmaşasına saygı duyuyorum. Giderse çok üzülürüm ama o haklı, Eylül. Önceliği kendi mutluluğu olmalı, senin ya da benim isteklerim değil."

Açelya bazen düşüncelerini o kadar açık bir şekilde dile getiriyordu ki ister istemez moraliniz bozuluyordu. Üstelik bu düşüncesinde haklı olduğunu bilmek de hiç yardımcı olmuyordu.

"Sıkma canını," dedi sessizliğe gömüldüğümü görünce. "Her şey olacağına varır."

Başımı hafifçe aşağı yukarı sallayıp dudaklarımı yukarı kıvrılmaya zorladım. "Bu gece güzel olmuşsun."

"Her zamanki hâlim," diye karşılık verdi ama yanakları hafifçe pembeleşmişti.

"Efken'le aranız nasıl?" dedim.

Omuz silkip dudaklarını büzdü. "Bilmem." Kaşlarımı kaldırıp ona bakınca, "Gerçekten," dedi. "Bazen çok tatlı konuşuyoruz, bazen hiçbir sebep yokken kavga ediyoruz."

Gülümsedim. "Efken'i anlamak zordur."

"İlk kez sana bu kadar katılıyorum."

Gülüşerek bara girdikten sonra kısaca etrafa göz gezdirdik. Çok geçmeden Efken ve Sarp'ı girişten biraz uzakta, yüksek bir masanın yanındaki bar taburelerinde otururken gördük. Bizi ilk gören Efken, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle el salladı. Koyu yeşil bir tişört, siyah bir pantolon giymişti.

Efken'in el sallamasıyla Sarp da bize doğru döndü ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Koyu renk bir kot pantolon, siyah bir tişört giymişti. Oldukça sade olmasına rağmen inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Gülümsemesi büyüleyiciydi. Gerçekten bu kadar yakışıklı mı yoksa benim gözlerim mi onu bu kadar çekici görüyordu, emin değildim.

Bizimkilerin yanına gidip oturduktan sonra kısaca selamlaştık. Açelya ve Efken sohbete tutuşurken yanımda oturan Sarp eğilip fısıldayarak konuştu: "Bu gece çok güzel olmuşsun."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Kırmızı, askılı bir bluz giymiş; altıma da koyu bir kot şort geçirmiştim. Saçlarımı ise tepeden atkuyruğu şeklinde toplamış, göz makyajını biraz ağır tutmuştum. Yani elbette güzel olacaktım!

"Biliyorum," diye fısıldamam Sarp'ın dişlerini göstererek sırıtmasına neden oldu.

"Pek bir alçak gönüllüyüz bakıyorum." Bakışlarıyla beni kısaca süzdükten sonra, "Biraz durgun gibisin," dedi. "Bir şey yok, değil mi?"

Sarp'ın her şeyi bu kadar hızlı anlamasına sinir oluyordum. "Önemli bir şey değil," dedim.

"Canını sıkıyorsa benim için önemlidir."

Derin bir nefes aldım. Yiğit'le ilgili bir şeye üzüldüğümü bilse bozulacağını biliyor, hak da veriyordum. Sonuçta aynı şey Sarp'ın başına gelse hoşuma gitmezdi. Neden o kızı düşündüğünü kurcalar dururdum. Fakat böyle hissetmekten de kendimi alamıyordum.

Efken sanki kurtarıcımmış gibi, "Ne kadar şık olmuşsunuz," diyerek Sarp'ın dikkatini dağıttı. "Göz kamaştırıyorsunuz."

"Huyumuz kurusun," dedi Açelya.

Açelya'ya bakarak, "Anlat bakalım," dedi Efken. "Bugün neler yaptınız?"

"Ne olsun?" dedi. "Biraz sıkıcıydı, herkesin suratından düşen bin parçaydı."

"Neden?" diye sordu Efken.

Açelya'ya kaş göz işareti yapmaya çalışsam da beni hiç görmüyor, Efken'e odaklanarak konuşmayı sürdürüyordu: "Yiğit gitmeyi düşünüyormuş," dedi. "Hepimiz şaşırdık. Hatta Eylül, Yiğit'le konuş-" Adımı söylerken bana bakıp yüzümdeki ifadeyi görünce aniden sustu. Sarp'a kaçamak bir bakış attı ve yutkundu. "Neyse," dedi. "Öyle garip bir gündü işte."

Ortamda rahatsız edici bir sessizlik oluşmuş, Sarp'ın yüzü düşmüştü.

"En iyisi biz içecek bir şeyler almaya gidelim," dedi Açelya'nın elini tutan Efken. "İstediğiniz bir şey var mı yoksa kafamıza göre mi takılalım?"

"Nasıl isterseniz," dedim.

Efken ve Açelya konuşarak yanımızdan ayrıldıktan sonra Sarp bana döndü. "Gerçekten de önemsizmiş," diye mırıldandı.

"Kalbinin bu kadar kırılmış olmasına üzülüyorum," dedim. "Arkadaşım o benim, ne yapayım?"

Tek kaşını kaldırdı. "Arkadaş," diye yineledi. "Çok merak ediyorum, Duygu'yla arkadaş olsam ne yapardın, ne hissederdin?"

"Duygu senin eski sevgilin," dedim. "Yiğit benim eski sevgilim mi?"

"Sevgiliden çok farkınız vardı sanki," dedi bir hışımla önüne dönerken. Gözlerindeki öfke her geçen saniye büyüyordu.

"Bana böyle kızman hoşuma gitmiyor."

Tekrar bana dönüp, "Benim de," dedi. "Tartışmaktan zevk alan bir psikopat değilim ama Yiğit gidiyor diye üzülüyorsun. Nereye defoluyorsa gitsin, sana ne?"

"Sarp," dedim. "Kıskanmanı anlıyorum ama Yiğit kötü biri değil."

"Belki de," dedi. "Kusura bakma, senin kadar net tanıma fırsatım olmadı."

"Saçmaladın iyice," derken önüme döndüm. "Bazı şeyleri çok abartıyorsun."

Dirseklerini masaya yaslayıp parmaklarını çıtlatmaya başladı. "Güya benimle olmak istedin ama çift olarak yaptığımız ilk kavga bile Yiğit yüzünden. Bir türlü şu çocuğu çıkaramıyoruz hayatımızdan." Dudaklarını sertçe kemirmeye başladı. "Zaten

o gece yanına geldiğimde de beni bırakıp Yiğit'e gitmiştin. Sonradan benimle konuşmaya geldin."

"O gece seninle konuşmaya geldim çünkü bunu istedim," dedim bastırarak. "Şu an seninle birlikteyim çünkü bunu istiyorum. Geçmişi eşelemenin sana da bana da yararı yok ama kafanı çok kurcalayacaksa söyleyeyim. Evet, o gün Yiğit'in yanına gittim ama çünkü o an çok üzgün görünüyordu. Her zaman yanımda olmuştu, bu sefer de ben onun yanında olmalıydım."

"Bırak artık şu çocuğu," dedi. "Kimsenin iyilik meleği değilsin sen. Herkese üzülüp merhamet göstermek zorunda değilsin."

"Üzüntümün onlarla bir ilgisi yok, benim üzüldüğüm şey gayet açık. Yiğit benim arkadaşım ve onu çok seviyorum." Bana öfkeyle baktı ama geri adım atmadım. "Evet," dedim. "Doğru duydun, arkadaş olarak benim için çok değerli. Onun bana olan duygularıyla ilgilenmiyorum ben."

"Öyle olmuyor ama," diye karşı çıktı. "Sana âşık olan biriyle arkadaş olamazsın. Yiğit'in sana her baktığında ne düşündüğünü zannediyorsun?"

"Bir başkasına âşık olduğumu," dedim. "Bu yüzden gidiyor zaten, benden bir beklentisi olmadığı için."

Sarp sabır dilenir gibi derin bir nefes alıp tekrar önüne döndü ve bakışlarını bardaki insanların üstünde gezdirmeye başladı. İkimizin de karşısındakini ikna etmesinin imkânsız olduğuna karar vermiş olacak ki tartışmayı sessizliğiyle sonlandırmıştı.

"O seni de düşünüyor," dediğimde alay edercesine güldü. "Ciddiyim," dedim. "Varlığının seni rahatsız ettiğini, seni anlamam gerektiğini söyledi. *Böylesi herkes için daha doğru*, dedi."

"Ne güzel demagojiyle kandırmış seni."

"İnsanların duygularını paylaşması ne zamandan beri demagoji oluyor?"

"Yeter artık," dedi bana dönüp. Fısıldayarak konuşuyordu ama gözlerinde öyle bir alev vardı ki bağırsa aynı etkiyi yaratırdı. "Savunma şu çocuğu bana."

Sarp'la daha fazla kavga etmek istemiyordum. Birbirimize bu şekilde davranmamız canımı acıtıyor, kıskanmasını anlasam da yaptığı yersiz suçlamalar sinirlenmeme neden oluyordu. Bu yüzden masadaki çantamı alıp bir hışımla ayaklanmaya yeltendim fakat Sarp kalkama fırsat veremeden bileğimden tutup, "Özür dilerim," dedi. "Gitme, konuşalım."

"Özür dileme, kızgın değilim," diyerek yalan söyledim. "Tartışmak istemiyorum sadece."

"Tartışmayız."

Ses tonu anında değişmiş, bakışlarına yumuşak bir ifade yerleşmişti. Israrcı, hayır demenin zor olduğu bir ifade vardı suratında. Derin bir nefes alıp çantamı masaya bırakınca rahatladı fakat elimi bırakmadı.

"Bu şekilde olmak istemiyorum," dedi. "Ama beni de anla. O çocuk senden hoşlanıyordu ve sen ne kadar reddedersen et, sana benden bile daha yakındı. Tüm bunları bile bile aynı arkadaş grubunda olmanıza sessiz kalmak yeterince zorken bir de onun gidişi yüzünden yas tutman canımı sıkıyor."

"Ben arkadaşım için üzülüyorum," dedim. "Sadece seni sevdiğimi ne zaman anlayacaksın?"

Dudaklarında gülümsemeye benzer bir kıpırdama peyda olduktan sonra alnıma bir öpücük kondurdu. "Sence Açelya ve Efken'den olur mu?"

Gülümsedim. Konunun değişmesine memnundum. "Çok güzel olur," dedim. "Ama keşke kavga etmeyi-"

Açelya ve Efken sanki hangi konuyu konuştuğumuzu biliyorlarmış gibi tartışarak yanımıza geldiler. "Anlamıyorum seni," dedi Efken. Elindeki şişeleri masaya koyarken incinmiş görünüyordu.

"Asıl ben seni anlamıyorum," dedi Açelya. "Takıntılı bir ruh hastası oldun iyice."

"Ne oluyor?"

Sarp'ın sorusuna ikisi aynı anda cevap verdi: "Manyak bu!"

İkisi birbirine öfkeyle bakmıştı ki, "Bir saniye," dedim. "Sakin olun. Açelya, neler oluyor?"

"Alkol alacak havada değildim, sadece su istedim. Bir ton laf etti."

"Barda su içmek nedir ya?" dedi Efken. "Biri şuna nerede olduğunu söylesin."

Açelya'nın sabrı tükeniyor gibiydi. "İyi de sana ne?" diye sesini yükseltti. Ardından kardeşini şikâyet eden çocuk gibi bana baktı. "Zorla bira aldırdı bana bu deli arkadaşın."

"Ben vatandaşlık görevimi yaptım."

Efken'den gelen Sokrates'in savunmasını kıskandıracak savunmanın üstüne kendimi tutamayarak kahkahalarla gülmeye başladım. Sarp da bana katılırken Efken ve Açelya önce memnuniyetsiz bir şekilde bize baktılar, ardından kahkahalarımıza katıldılar.

Saatler akıp giderken, masadaki bardaklar bir diğeriyle hızla yer değiştirirken o kadar çok konuştuk ve güldük ki en az üç gün ağzımı hareket ettirmesem bile dudaklarımın yorgunluğunu atabileceğimi sanmıyordum.

"Ne demişler?" dedi iyice sarhoş olan Efken. "Ana gibi yâr, dana gibi kar..."

Açelya suratını buruşturdu. Hafif çakırkeyifti fakat hâlâ kendindeydi. "İnan bana, o sözün danayla hiç ilgisi yok."

Efken kahkahalarla bir kolunu Açelya'nın omzuna atarken, "İyi kızsın," dedi arkadaşımın gözlerine bakıp. "Ama bazı sorunlar var işte."

Sarp'a kaçamak bir bakış attım. Gecenin başından beri alkolü dengede tuttuğumuz için tarifi imkânsız bir mutluluk hissediyordum. Bu anları hatırlamamak çok üzücü olurdu.

"Ne gibi sorunlar?" dedi Açelya aynı şekilde Efken'in omzuna kolunu atarken.

"Ailevi sorunlarım var. Bir sana değil, herkese karşı böyleyim." Efken kahkahalar eşliğinde bildiği tüm klişeleri sıralarken gülmemek imkânsızdı. "Sorun sende değil, bende. Ben kötüyüm, üzerim seni."

Açelya dudaklarını birleştirip başını aşağı yukarı salladı. "Ne gibi bir kötülükten bahsediyoruz?"

Efken burnunu çekip duruşunu dikleştirdi. "Annem aradığında atlet giydiğimi, merak etmemesini söyledim." Ardından tişörtünü çıkarıp çıplak karnını gözler önüne serdi. İnsan kaçakçılığı yapıyormuş gibi tepki vermemizi bekliyormuşçasına bize bakıyordu fakat biz kahkaha atmakla meşguldük.

Açelya gülmeye ara verince, "Bu kadar kötü çocukluk olmaz ama," dedi. "Sen biraz abartmışsın."

Efken sonunda beklediği reaksiyonu almıştı. Dudaklarını hafifçe yukarı kıvırdıktan sonra dirseğini masaya, çenesini eline yaslayıp Açelya'ya baktı. "Saçların ne güzel."

Açelya başını hafifçe yana yatırdı ve Efken gibi gülümsedi. Alkolün verdiği cesaret sayesinde utanmadı ya da konuyu değiştirmeye çalışmadı. Sarp ve beni umursamadı bile. "Teşekkür ederim."

"Keşke duygularımı sana gösterebilsem," dedi. "Bak, benimle ilgili bir şey söylemem gerekiyor. Sana seni sevdiğimi söyleyemem ama seni dolandırmayacağıma söz verebilirim. Romantik sözcükler sarf edemem ama etkilendiğini söylediğin kitabı bir sonraki buluşmamıza kadar okuyup bitiririm, kendime bir kah-

ve koyacaksam sana sormadan seninkini de hazırlarım, izlemeyi çok istediğim bir film seni rahatsız ettiyse sinemadan düşünmeden çıkarım. Bazı küçük ayrıntılar, basit sevgi sözcüklerinden kat kat değerli bence."

Açelya ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ben bile Efken'i tanıyamıyordum. Arkadaşımı düşünmek bile istemiyor, bir yandan da şahit olmamam gereken bir konuşmaya şahit olduğum için kendimi suçlu hissediyordum.

Efken'i daha fazla dinlememek için ayaklandım ve "Ben biraz hava alacağım," dedim. Bu kadar insanın olduğu kapalı bir alanda uzun süre durmak gerçekten de zar zor nefes almama sebep olmuştu.

Arkadaşlarımı arkamda bıraktıktan sonra dışarı çıktım. Sağa dönüp hafif eğimli yolda ilerleyerek içeri girmek için sıra bekleyen kapıdan uzaklaştıktan sonra ılık rüzgâr saçlarımı savururken gözlerimi kapatıp başımı gökyüzüne çevirdim. Derin bir nefes aldım ve yıldızların ışıl ışıl parlattığı gökyüzüne baktım. Kapıdan biraz uzakta olduğum için boğuk bir şekilde duyulan müzik sesi olmasa nerede olduğumu unutacak kadar huzurla dolmuştum.

Ani bir ürpertiyle kollarımı vücuduma doladım. Hava gitgide soğuyordu sanki.

Bedenimi saran bir çift kol hissettiğimde ürpererek yerimden sıçradım ama hemen ardından tanıdık bir kokunun burnuma dolmasıyla rahatlayarak gevşedim ve sırtımı arkamdaki adamın göğsüne yasladım. Yanağını yanağıma dayayan Sarp'ın gülümsemesini görmesem bile hissedebiliyordum.

"Açelya ve Efken iyi mi?"

Soruma alaycı bir sırıtış eşliğinde cevap verdi: "Merak etme, sandığından çok daha iyiler."

Bir süre birbirimize öylece sarıldık. O an yaşadığım zorluklara rağmen ne kadar şanslı olduğumu gördüm. Tek başıma da bir şeylerin üstesinden geleceğimi bilsem de kalbim her kırıldığında elini güvenle tutabileceğim biri vardı yanımda.

Ne olursa olsun beni yalnız bırakmak istemeyecek biri...

20. BÖLÜM

KAZANILMAYA ÇALIŞILAN GELECEK

Finaller geçip gitmiş, takvimler 14 Haziran'a gelmişti. Güneşin akıl çelen cazibesine zaman zaman yenik düşerek, zaman zaman karşı koyarak ortalama bir başarı elde etmiştik. Hiçbir dersten kalmamıştık ve çoğumuzun ortalaması da üç civarıydı.

Şimdiyse Beşiktaş'tan Kadıköy'e giden vapurun üst katında oturmuş, etrafımızda uçan martıların sesi eşliğinde denizin tuzlu kokusunu içimize çekiyorduk. Rüzgâr o kadar şiddetli esiyordu ki sürekli dağılan saçlarımı toparlamaktan gına gelmişti.

Elimdeki taze simitten bir parça koparıp ağzıma attıktan sonra ayaklandım ve beyaz demirlere ilerledim. Sabah sağlam bir kahvaltı yaptığım için şu an yemek yiyesim yoktu. Bu iştahsızlıktan en çok yararlanan vapurun etrafında uçan ve cıyak cıyak bağıran martılar olmuştu.

Birkaç parça koparıp var gücümle ileri attıktan sonra yanımda beliren gölgeye göz ucuyla baktım. O da benim gibi simidiyle martıları besliyordu.

Neredeyse kahkaha atmak istedim. Bundan birkaç ay önce biyolojik babamla bir vapurun arka tarafında durup martılara simit atacağımı söyleseler, *"Ne diyor bu?"* dercesine iğrenerek bir bakış atardım.

Yeşil bir gömlek ve kot pantolon giyen Ömer, biraz hâlsiz görünüyordu ama martılara simit atarken yüzünde çocuksu bir gülümseme vardı. Işıl ışıl parlayan gözlerinin altına mor halkalar yerleşmişti.

"Son zamanlarda yorgun görünüyorsun," dedim. "İyi misin?"

Bana öyle bir sırıtışla baktı ki soruyu sorduğuma neredeyse pişman olacaktım. Onu merak ettiğimi görmekten delicesine zevk almış gibiydi. "İyiyim," dedi. "Şu sıralar çok çalışıyorum, teşekkür ederim."

Bir süre martılara simit atıp vapurun tuzlu suda bıraktığı beyaz izi izledik. Ömer'in bir şey söylemek istediği, yerinde kıpırdanışından belliydi fakat dudaklarını aralamaya cesaret edemiyordu.

En sonunda derin bir nefes alıp, "Bu yaz ailecek yazlığa gidiyoruz," dedi. "Sen de gelmek ister misin?"

Gözlerimi istemsizce kıstım ve teklifinin ne kadar garip olduğunu anlamasını isteyerek ona baktım. "Ayperi, ben ve diğer çocukların... Kusursuz bir aile tablosu gerçekten. Annemi de alalım mı yanımıza?"

Sert ve alaycı çıkışım onu biraz üzmüş gibiydi ama açıkçası umurumda değildi. Bazı sınırlar vardı ve onların bu kadar kolay aşılmasına tahammül edemiyordum.

"Aslında kendimi yanlış ifade ettim," dedi. "Yazlığımızın yanında yakın bir arkadaşımızın da evi var, biz onlarla kalacağız. Uzun bir süredir ısrarla davet ediyorlar. Çocuklar da bizim evimizde kalacak. Senin onlarla kalmanı istiyorum. Sonuçta onlarla aranda bir problem yok."

Ayperi, yani benden haklı olarak delicesine nefret eden kadın, kardeşlerimin annesiydi. Onu görmeden, nefret dolu bakışlarına maruz kalmadan nasıl bir tatil geçirebilirdim ki? Üstelik annemin de bana gönül koyacağı belli olan bir teklifi nasıl kabul edebilirdim?

Yine de Atlas'la, Bahadır'la hatta Yağmur'la tatil yapma fikri kulağa oldukça cazip geliyordu. Yağmur'la birbirimizi bir kaşık

suda boğacak seviyeye gelmemiz, umduğumdan daha eğlenceli olabiliyordu.

Bu yüzden, "Bakarız," diyerek geçiştirdim. "Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Daha kesinleşmedi ama muhtemelen haftaya," dedi. "Bir iki ay kalıp döneceğiz."

Kaşlarımı hayretle kaldırdım. "Uzun bir tatil olacak anlaşılan."

Başını olumlu anlamda salladı. "Arkadaşını bu kadar ertelersen ona ilk yakalandığın yerde seni esir almaktan çekinmez."

Ömer'le ara ara buluşuyor, konuşuyor, vakit geçiriyorduk. Onu tanıdıkça düşüncelerinin benimle ne kadar örtüştüğünü görüyor, şaşırmadan ve üzülmeden edemiyordum. Kaybedilen çok fazla zaman, kazanılan pişmanlık ve acılar vardı. Bu kadar kayıp varken geleceği kazanmak mümkün müydü?

Eğer bir şansımız olsaydı, birlikte geçirebileceğimiz bir çocukluk dönemi olsaydı... Ne bileyim, insan sorguluyor işte.

Sessizlikle devam eden yolculuğun ardından vapurdan inerken, "Yarın akşam evde yemek yiyeceğiz," dedi. "Bize katılmak ister misin?" Hemen ardından son anda hatırlamış gibi telaşla ekledi: "Ayperi olmayacak, annesinde kalacak."

Biraz düşündükten sonra başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. "Eğer bir işim çıkmazsa gelirim."

Net bir kabul ediş olmasa da Ömer, aldığı cevaptan oldukça memnunmuş gibi gülümsedi ve ellerini birleştirdi. Hemen ardından istediğim özel bir şey olup olmadığı, sevdiğim yiyeceklerin ne olduğuyla ilgili bir soru bombardımanı başlattı.

"Sence de biraz abartmıyor musun?"

Sarp'ın odasındaki boy aynasının karşısında kendimi izlerken erkek arkadaşım dikkatli bakışlarla beni süzüyordu. Birkaç ay önce Efken ve Sarp'la çıktığım alışverişte, kabinde utanç verici bir kaza yaşadığımız gün almıştım üstümdeki elbiseyi.

Sarp'ın sorusunu dudaklarımı büzerek yanıtladım: "Bu elbiseyi çok beğenmiştin."

"Hâlâ beğeniyorum," dedi dolabına yönelirken. Ara sıra burada kaldığım için birkaç eşyam Sarp'ın dolabında yerini almıştı. Onun hayatına, özel alanına böylesine işlemek heyecan verici olduğu kadar ürkütücüydü de. İlişkimizin bu kadar kısa sürede ciddi bir seviyeye taşındığını hissediyordum, korkmamak elde değildi. "Ama sence de farklı bir şeyler giysen daha iyi olmaz mı? Düğüne gitmiyorsun sonuçta."

Dolaptan kiremit rengi bol bir pantolon ve siyah, göğsümün hemen altında biten dar bir tişört uzattı. Üzerimdekilere nazaran çok daha sıradan oldukları kesindi.

Tekrar aynaya baktım ve birden ne kadar saçmaladığımı fark ederek gözlerimi kapattım. Sanki ilk kez göreceğim insanlarmış gibi komik bir heyecana kapılmıştım.

"Çok mu aptal görünüyorum?"

Sarp'ın beni rahatlatacağını düşünüyordum ama o yarama tuz basmak ister gibi alaycı bir sırıtışla, "Biraz," diyerek yanıtladı.

Omzuna bir tane yapıştırırken hâlime kahkahalarla gülüyordu. Elime kıyafetleri tutuşturup yatağına oturdu ve bana bakmayı sürdürdü.

Bir kıyafetlere bir karşımda oturan Sarp'a baktıktan sonra, "İzin verir misin?" diye sordum.

Yanındaki kitaba çabucak uzanırken, "Bana aldırma," dedi. Hemen ardından kitabı okuyormuş gibi yaptı. "Seninle ilgilenmiyorum bile."

Kollarımı birleştirip tek kaşımı kaldırdım ve sağ ayağımı ritmik bir şekilde yere vurmaya başladım. Kazanamayacağı bir savaşın ortasında olduğunu anlayıp, "Aman be!" diyerek ayaklandı ve kapıya yöneldi. "Eğlence anlayışın sıfır."

Sarp'ın söylenmesi salondan bile duyuluyordu. Dudaklarım önce yukarı kıvrıldı, ardından bir kahkaha koyuverdim ve Sarp'ın seçtiği kıyafetleri giymeye başladım. Yaz günü yüzüme bir şeyler sürmekten nefret ettiğimden çok hafif bir makyaj yaptım.

Salona gittiğimde Sarp'ı üçlü koltuğa yayılmış, televizyondaki kanalları hızla geçerken buldum. Kafasını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. "Böyle daha iyi. Bir ara saçına sim dökmeye kalkacaksın diye çok korktum."

Gülümsedim ve onu zorla kenara iterek yanına kıvrıldım. Bir süre sessizce birbirimize sarılıp uzandık. Şu an olduğu gibi sessizlik içinde birbirimizi dinlediğimiz anların kıymeti gözümde çok büyüktü. Sanki ilişkimiz bir adım daha öteye taşınıyordu. Belki de ben fazla duygusaldım.

"Ömer aslında iyi biri," dedim bir süre sonra sessizliği bozarak. "Keşke ilişkimiz daha farklı olsaydı."

Saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Seninle konuşmak için bu kadar ısrar ettiğine göre eminim, o da bunu isterdi."

"Beni tanımadı Sarp," dedim. Sesimin az da olsa titremesine engel olamamıştım. "Beni çocuklarının arkadaşı sandı. Onunla ilgili ne zaman güzel şeyler düşünmeye başlasam aklıma bu geliyor. Bazen neredeyse yaptığı her şeyi unutup onu affedecek duruma geliyorum ama aniden zihnime bu anı düşüyor. Bir insan kızını nasıl tanımaz?"

Derin ve düşünceli bir nefes aldı. "Ne söylesen haklısın," dedi. "Benim de aklım almıyor."

Kafamı hafifçe yukarı kaldırdım. Alnı çenemin birkaç santim ötesindeydi. Ela gözlerinde şefkatli ve sevecen bir bakış vardı.

"İyi ki varsın."

Gülümsedi. "İyi ki benimsin. İyi ki benimlesin."

Hafifçe eğildi ve dudaklarımızı birleştirdi. Öpüşümüz çok kısa bir süre içinde derinleşip hız kazanırken kapalı gözlerimin ardında Sarp'ın hareket ettiğini hissettim. Dar alanda beceriksiz bir şekilde üstüme çıkmaya çalıştığını ve kısmen başarılı olduğunu fark edince bir kahkaha patlattım ve geri çekildim.

"Fırsatçı!"

"Lütfen," dedi dudaklarını bir çocuk gibi büzerek fakat hınzır gülümsemesini saklayamıyor, masumiyet maskesini yeterince iyi takamıyordu. "Beş dakika daha kal."

Sırıttım ve kollarından kaçmak için çabalamaya devam ettim. O da mücadelesinden vazgeçmeyerek üstüme çıkmak için çaba göstermeyi sürdürdü.

"*İmdat* diye bağırmam yeter," dedim gülmemeye çalışarak. "Yasemin teyze kapıyı tekmeleyerek kırar."

"Hayır," dedi dramatik bir ses tonuyla. "Tehlikeli silahını kullanamazsın!"

Kahkahalar eşliğinde küçük bir düello sergiledik. Maç sonunda kazanan Sarp olmuş, dizlerini belimin iki yanına yaslayarak bileklerimi kafamın üstünde toplamıştı. "Kaybettin, alçak kadın!"

Sırıttım. "Hile yaptın, sahtekâr!"

Gülümsedi, burnuma bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi. "İyi şanslar."

Ayağa kalkıp yanağına veda busesi kondurdum. "Teşekkür ederim."

Sarp beni yolcu etmek için kapıya kadar gelmeyi teklif etti fakat burayı kendi evim gibi benimsediğim için gerek olmadı-

ğını söyledim. Sarp da benim gibi düşünüyor olacak ki ısrar etmeden tekrar koltuğa kuruldu ve kanalları geçmeye devam etti.

Evden çıkar çıkmaz hızlı adımlarla otobüs durağına ilerledim. Yaklaşık bir saatlik yolculuğun ardından aşina olduğum apartmana vardım ve zili çaldım. Apartmanın kapısı kulak tırmalayıcı bir sesin ardından itmemle açıldı. Asansörü boş verip merdivenlere yöneldim.

Evin olduğu kata geldiğimde gözlerim Yağmur'unkilerle buluştu. Beni merdivenin başında görür görmez bir hışımla kapıyı kapatmaya çalıştı. Refleks olarak öne atılıp kapıyı itmeye başladım.

Küçük rekabetimiz sonucu gülerek geri çekildi ve içeri girmem için kapıyı ağzına kadar açtı. Giydiği gri eşofmanı ve bol, beyaz tişörtünü görünce Sarp'ın bir nevi hayatımı kurtardığını anladım.

Ayakkabılarımı çıkarıp mutfağa doğru ilerlerken iştah açıcı bir koku burnuma doldu. Ne kadar acıktığımı o an anlamıştım.

"Tam vaktinde geldin," dedi mutfak önlüğü giyen ve kanatları ızgaraya atan Atlas. Selamlaşmak için uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

"Abla!" İçeriden yükselen minik ayak sesleri, Bahadır'ın mutfağa girmesiyle son buldu. Elinde neredeyse boyu kadar büyük bir resim defteri tutuyor, üstündeki sulu boya çalışmasını hevesle Yağmur'a gösteriyordu. "Nasıl?"

Bir gün batımı çalışmasıydı bu ve hakkını vermek gerekirdi ki iyi iş çıkarmıştı. Görünen o ki ne kadar yetenekli olduğunun o da farkındaydı. İltifat bekler gibi ışıldayan gözler ve kıpkırmızı yanaklarla bize bakıyordu.

Yağmur suratına tatlı bir gülümseme yerleştirip kardeşinin başını okşadı. "Çok güzel olmuş," dedi. Söz konusu Bahadır olduğunda cadaloz kişiliği yok oluyor, hiç tanımadığım birine dönüşüyordu.

Bahadır resmini sırasıyla hepimize gösterip tam not aldıktan ve şarjdaki tabletini kaptıktan sonra tekrar odasına gitti.

Kanatları tabağa yerleştiren Atlas, "Yağmur," dedi öfkeyle. "Beş yıl önce salatayı yapmanı söylemiştim."

Yağmur, Atlas'ın hemen yanında duran içi dolu salata tabağını gösterdi. "Şimdi de görmemeye mi başladın?" dedi alayla. "Bu neye benziyor?"

Atlas kız kardeşinin laf sokmalarına hiç aldırış etmeden bana döndü. "Eylül, dolaptaki rakıyı çıkar. Babam birazdan gelir."

Sanki çok önemli bir savaşı yönetiyormuş gibi ciddiyete bürünmesi dudaklarımda bir tebessüm oluşturdu. Söyleneni yapıp dolabı açtım ve rakı şişesiyle suyu çıkarıp balkondaki masaya koydum. Dürüst olmak gerekirse rakıdan nefret ederdim. Anason kokusu midemi altüst eder, suratımı ekşitmeme sebep olurdu fakat aykırı olmamak için sesimi çıkarmadım. Bir kadeh içip ortama uyum sağlamak çok zor olmasa gerekti.

Atlas etleri ve tavuğu masaya koyduğu an zil çaldı ve içeriden hızla yükselen küçük adım sesleri tekrar duyuldu. Bahadır nefes nefese kapıyı açıp babasının kollarına atladı.

Hep böyle miydi gerçekten?

Zihnime düşen bu düşünce, yukarı kıvrılan dudaklarımın düşmesine neden oldu. Hep böyle mutlular mıydı? Ben yatağımda yalnız başıma ağlarken onlar kaç geceyi kahkahalarla sonlandırmıştı?

Başımı iki yana sallayıp aklımı dağıtmaya çalıştım. Ne zaman mutlu olacak olsam kendime düşmanmışım gibi kötü anıları hatırlıyor, kendimi mutsuzluğa mahkûm ediyordum.

Ömer, kucağında Bahadır'la birlikte balkona geldi ve masaya iştahla baktı. Üzerinde siyah bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve siyah bir kravat vardı. "İnanılmaz görünüyor," dedi takdirle. Ardından oğluna baktı. "Benim oğlum usta bir aşçı olmuş."

Atlas dişlerini gösterip sırıtırken Yağmur gözlerini devirdi. "Aman baba," dedi. "Söyleme şöyle şeyler, gerçek sanacak."

"Bir salatayı bile zar zor yapan kardeşimin yemeklerime söz söyleme hakkı yok."

İkisi hararetli bir tartışmanın eşiğindeyken Ömer, Bahadır'ı yere bıraktı. Bana tatlı bir tebessümle bakıp, "Gelmene sevindim," dedi. Başımı hafifçe eğerek selamına karşılık verdim. Ömer ceketini çıkarıp içeri giderken, "Üzerimi değiştirip hemen geliyorum," dedi. "Siz oturun sofraya."

Hepimiz kare şeklindeki masanın etrafına otururken akşam rüzgârı hafifçe saçlarımızı okşadı.

"Günün nasıl geçti?" dedi yanımda oturan Yağmur.

Omuz silktim. "Sıradan bir ergenin günü nasıl geçtiyse öyle."

Atlas dişlerini göstererek sırıttı. "*Sıradan ergenler* illegal dövüş kulüplerinde dövüşmezler."

Bahadır'ın dikkati anında önündeki tabletten ayrıldı ve merakla parıldayan gözlerini bana çevirdi. "Dövüşçü müsün?"

"*İyi halt ettin!*" der gibi Atlas'a bakarken kardeşim de mahcup bir şekilde gülümsüyordu.

"Öyle demeyelim," dedim. "Hararetli bir şekilde dans ediyorum diyelim."

Bahadır anlamamış gibi kaşlarını çattı, gözlerini kıstı. "Yani bu evet demek mi?"

"Neredeyse unutuyordum," dedi Yağmur. Sesindeki büyük heyecan Bahadır'ın ilgisini hemen çekmişti. "Tuvale yaptığın orman manzarasını Eylül gördü mü?"

Bahadır derin bir nefes aldı ve koşarak odasına gitti. O kadar neşeli ve hayat dolu bir çocuktu ki insan sadece ona bakarak bile dertlerini unutabilirdi.

Yağmur imalı bir ses tonuyla, "Rica ederim," dedi.

Kurtarıcıma minnetle baktım. "Teşekkür ederim."

Bahadır bana resmini gösterdikten, onu tekrar odasına koyup aramıza geri döndükten yaklaşık beş dakika sonra Ömer de bize katılıp Atlas'ın yanına oturdu. Yağmur ve Atlas babalarına gününün nasıl geçtiğini sordular, klasikleşmiş muhabbetleri yaptılar.

Yemeğe geçtikten sonra Ömer takdirle başını salladı. "Gerçekten harika olmuş," dedi. Ardından oğluna baktı. "Sen aşçı olmalıymışsın."

Atlas güzel iltifatları geri çevirmeye pek niyetli değil gibi, "Ortak olalım, bir restoran açalım diyorum, dinlemiyorsun," dedi. "Parası senden, emeği benden."

"Batarsan ne olacak?"

"Orasını da sen düşün," dedi Atlas gülerek. "Paran olmasaydı, ne yapalım?"

Ömer lokmasını yutamadı bile. Bir süre şaşkın bir şekilde Atlas'a baktıktan sonra sonunda yutkunmayı akıl edip, "Sağ ol ya," dedi. "Hayırlı evlat profiline ne kadar da uyuyorsun."

Kısa bir gülüşmenin ardından yemeğimize odaklandık. Gece çok hızlı bir şekilde ilerlerken biten kadehler tekrar ve tekrar doldurulduk. Kendimi orada bir fazlalık gibi hissetsem de zaman zaman sohbetlerine dâhil olmam, bu düşünceyi bir an için yok saymama neden oluyordu.

Gece saat on ikiyi bulduğunda Bahadır başını Atlas'ın dizine yaslamış, vücudunun geri kalanını sandalyesine yaymış uyuyordu. İki büklüm ve oldukça rahatsız görünüyordu fakat yüzünde rüyalar âleminde gezdiğini belli eden tatlı bir huzur vardı. Atlas ve Ömer, politika hakkında hararetli tartışmalar yapıyordu. Bu sırada Yağmur'un kafası gitgide güzelleşiyordu.

Ona hafifçe eğilip, "Hızlı gidiyorsun," dedim. "Bu kadar yeter bence."

Bana yan bir bakış attı. "Eski toprağım ben, bana bir şey olmaz," diyerek kadehine biraz daha rakı ve su ekledi. Kaşlarımı kaldırırken dudaklarımda bir gülümseme oluşmasını engelleyemedim. Eski toprak... Demek kendisini elli yaşında zannettiği sarhoşluk evresine ulaşmıştı.

Yağmur telefonunu kurcalarken Ömer, tek kaşını kaldırıp kızına baktı. Dikkati bir anda Atlas'tan tamamen kopuvermişti. "Kiminle konuşuyorsun, Yağmur?"

Yağmur, alkolün verdiği cesaretten olsa gerek, herkesi şaşırtacak bir çıkışta bulundu. "Sevgilim falan yok, baba," dedi sesini yükselterek. "Ne zaman telefona baksam dibimde bitiyorsun, imalı sorular soruyorsun. Sevgilim yok, olsa da öyle bir saklarım ki öğrenemezsin, kabul et artık şunu."

Ömer sinirlenmekle sakin kalmak arasında bir yerdeydi. Kızının patavatsızlığını yok sayıp sayamayacağını düşünüyor olmalıydı. Bizse Atlas'la sessiz kahkaha nöbetleri geçiriyorduk.

"Gülün tabii," dedi Yağmur. Öfkesini bize yönlendirdi. "Biri Belçin diye bir kıza takmış, diğeri sevgilisiyle sürekli mıç mıç. Hiç hâlimi soran yok."

"Neymiş senin hâlin?"

Konuşmanın geri kalanını Ömer'in dinlemek istemediği aşikârdı ama Yağmur şu an o kadar eğlendiriyordu ki beni, ister istemez onu sıkıştırıyordum.

Kız kardeşim derin ve dertli bir nefes aldı. "Terk edildim," dedi. Ardından alayla güldü. "Neymiş efendim, aldatmışım. Pes!" Ardından elini masanın ötesindeki babasının omzuna uzattı. "Böyle bir şey için terk edilir mi, babalık?"

Ömer kızının elini omuzundan çekerken Atlas'a yardım dilenir gibi bir bakış attı. Demek aile arasında da insanların

arkasını toplayan Atlas'tı. Nedense bu durum beni pek şaşırtmamıştı.

Babasının ruh hâlindeki değişimi fark eden Yağmur, "Babam kızdı," diye mırıldandı. "Anlamıyorum, babalar kızlarını neden kıskanır ki?"

"Çünkü onları korumak isterler," dedi Atlas. Yağmur, bu yoruma içten bir kahkahayla cevap verdi fakat kahkahasında öyle bir tını vardı ki huzursuz olmuştum.

"Bir baba, kızını başka erkeklerden önce kendinden korumalı," dedi. "Çünkü o kız, nefreti de sevgiyi de o babadan öğreniyor."

Masada kısa ve garip bir sessizlik oluştuktan sonra Ömer sessizliği bozdu: "Ne demek istiyorsun?"

Yağmur omuz silkti. "Ne demek istediğim gayet açık," dedi. "Eylül'ü bir babadan mahrum bıraktın. Annemle olan ilişkinin Atlas'la beni ne kadar etkilediğini, yapayalnız büyüdüğümüzü fark bile etmedin. Yani demem o ki bırak, başka erkekler kalbimizi kırsın; yeter ki kıran sen olma. Çünkü onların bıraktığı etki birkaç hafta sürmez bile ama senin bıraktığın etkinin izleri bir ömür silinmez."

Alkol yüzünden bunları yalpalayarak, zaman zaman da komik bir şey söylüyormuş gibi gülümseyerek söylemişti. Omuzlarım düşerken bakışlarımı boş tabağıma çevirdim.

Yağmur, oluşan sessizlikten rahatsız olmuş gibiydi. "Neden susuyorsunuz?" diye sordu. "Yanlış bir şey mi söyledim? Hepinizin düşündüğü ama aslında söyleyemediği bu değil mi?" Dudaklarını büzdü ve babasına baktı. "Sen ne bize baba ne anneme koca ne de Ajda'ya sevgili olabildin. Neden yaşıyorsun ki?"

Yağmur bunları söylerken Ömer'in kırılan kalbinin sesini neredeyse duymuştum. Dudaklarım hafifçe aralandı, kalbimin ritmi hızlanmaya başladı.

Bir şey söylemesini, kızmasını veya ağlamasını bekleyerek Ömer'e baktım ama hafifçe dolan gözlerle Yağmur'a bakmak, ardından sessizce ayaklanıp içeri gitmek dışında bir şey yapmadı.

Arkasından bakarken ona garip bir merhamet duydum. Hissettiğim bu duygu belki de saçmalığın daniskasıydı ama böyle düşünmekten kendimi alamamıştım. Bir tarafım onun yanına gitmek istiyordu ama ayaklarımda tonlarca ağırlık vardı sanki. Zihnimin içinde kararsızlık kol geziyordu.

Sonunda iyi olup olmadığını kontrol etmek için yanına gitmek üzere ayaklanmıştım ki, "Eylül," diyerek donup kalmama neden oldu Atlas. "Sanırım şu an yalnız kalsa daha iyi."

Yavaşça yerime otururken bir Yağmur'a bir Atlas'a baktım. İkisi de masadaki tabağına odaklanmış, sessizliğini koruyorlardı. Sonunda Atlas, Yağmur'un masanın üstündeki elini destek vermek istercesine tuttu. Yağmur kafasını kaldırıp dolu gözlerle Atlas'a bakarken dudaklarına hafif bir tebessüm yerleştirdi. Atlas'ın gözleri de nemlenmişti. Aralarındaki derin bağa ilk kez bu kadar yakından şahit oluyordum.

Evet, belki aynı kanı taşıyorduk ama ikisinin arasında çok farklı bir bağ vardı. Birlikte büyümenin, çocuklukta yaşanan acıları birbirine tutunarak atlatmanın verdiği bir bağ. Ve bu sadece iki kişilik bir bağdı.

Bakışlarımı önüme çevirirken, *her zaman böyle mi olacak?* diye sordum kendime. Her zaman böyle dışlanmış hissedecek, bilerek veya bilmeyerek kendimi izole mi edecektim? Yağmur, Atlas ve Bahadır'ı çok sevmiştim. Dürüst olmak gerekirse Ömer'e de kanım kaynamıştı ama şöyle bir gerçek vardı: Her şeyi aşsam bile yaşananlar zihnimden asla silinmeyecekti. Onların yanında hiçbir zaman tam olarak var olamayacaktım. Her zaman hayatlarına sonradan dâhil olan bir misafir olacak, ötesine geçemeyecektim.

Yağmur, sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi boşta kalan elini elimin üstüne sardı. Dudaklarımı hafifçe yukarı kıvırıp gülüm-

semeye çalıştım. Yağmur daha fazla kendini tutamadı ve sonunda birkaç damla yaş yanaklarını ıslattı. O an elimi bırakıp yüzünü temizledi. Dudaklarım büzülürken gözyaşlarımı silmek için arkamı döndüm. Göz ucuyla baktığımda Atlas'ın da toparlanmak için bakışlarını kaçırdığını fark etmiştim.

Kısa bir sürenin ardından tekrar doğrulduk, bakışlarımızı birbirimize çevirdik. Kızarmış gözler ve burunlardan ibarettik.

Yağmur aniden gülmeye başlayınca Atlas'la meraklı bakışlar attık. Yağmur'un kahkahası gitgide şiddetlenirken konuşmayı başardı: "Az önce babama sevgilimi aldattığımı mı söyledim ben?"

Atlas siniri bozulmuş gibi bakışlarını kaçırdı ama tebessüm ettiği belli oluyordu. Yağmur'un kahkahası bana da bulaşınca o da daha fazla dayanamadı ve gülmeye başladı.

Yaklaşık on beş dakika sonra Yağmur ve Atlas'ın kalmam konusundaki ısrarlarına rağmen oradan ayrıldım. Çıkarken Ömer'in kapısını çaldım fakat kapıyı açmak yerine içeriden, *hoşça kal,* diye seslenmekle yetindi. Bu kaba bir davranış sayılsa da ona kızamamıştım. Kaçmak, affettirmek istediği ne varsa birkaç saniye içinde hepsini yüzüne vurmuştu Yağmur.

Kafam o kadar allak bullaktı ki ne Sarp'a ne kızların yanına gidebildim. Bir taksiye atlayıp sahile gitmeyi tercih ettim. Sofrada konuşulanlar yenilip yutulacak cinsten değildi. Sadece denizin tuzlu ve huzurlu kokusu kafamı dağıtabilirdi.

Taksiden indikten sonra denizin dibindeki kayalıklara tırmandım. Gece vakti önümü göremeyip düşmekten veya karşıma aniden fare çıkmasından çok korksam da denize biraz yaklaşıp otur dum. Dizlerimi kendime çektim ve kollarımı bacaklarımın etrafına sardım. Kıyıya vuran dalgaların sesini dinledim, gökyüzünde ışıl ışıl olan yıldızları izledim. Deniz ve gökyüzü... Babamla tam olarak böyleydik. Bir bütün gibiydik, birçok açı-

dan benziyorduk ama birbirimizden ne kadar da uzaktık!

Kendimi kandırmanın bir anlamı yoktu, onu affetmek istiyordum. Kaybettiğimiz geleceği kazanmak ve normal sayılan bir aileye, kardeşlere sahip olmak istiyordum.

Fakat bunun için çok geç kalmıştık. Her şeyi algılayabilecek ve istesem de unutamayacak, kendimi düşünmekten alıkoyamayacak yaşa gelmiştim çoktan.

Alnımı dizlerime yasladım ve benim için neyin en iyisi olduğunu düşündüm. Sırf biraz sevilmeye ihtiyacım var diye kendimi bir yalana inandırmaya çalışarak ve sürekli geçmişi anımsayarak huzursuz bir hayat geçirmek mi daha iyiydi yoksa eskiden olduğu gibi yalnız kalmaya devam etmek mi?

Sırtım hıçkırıklarımın etkisiyle inip kalkarken kararımı verdim.

İki gün sonra...

"Benimle konuşmak istediğin konu nedir?" diye sordu Ömer indiği arabasının kapısını açık bırakıp yanıma koşarken. Görünen o ki gecenin bir vakti aramam ve dağ başında, ıssız bir tepede onu beklediğimi söylemem ürkmesine neden olmuştu.

Ellerimi cebime koyup ona arkamı döndüm. Şimdi doğmak üzere olan güneşi izleyebilirdim. "Gelsene."

Ömer'in bir şey sormak istediğini ona bakmadan bile anlayabiliyordum ama ne söyleyeceğimi duymak için yanıma geldi ve benim gibi manzarayı izlemeye başladı.

Sözlerimi kafamda toparlamaya çalışırken gözlerim dolu dolu oldu. "Hep merak ederdim," dedim. "Acaba beni neden sevmedin? Bahadır'a sarılışın, Atlas'ı takdir edişin, ne söylerse söylesin Yağmur'a prensesmiş gibi davranman... Zaman zaman tökezlesen de onlara elinden geldiğince iyi babalık yaptığını gö-

rebiliyorum." Başımı hafifçe ona çevirdim. Dikkatle beni dinlerken gözlerinde derin bir hüzün vardı. Sanırım onu neden çağırdığımı anlamıştı. Bakışlarımı tekrar manzaraya çevirip konuşmaya devam ettim: "Hayatına girdiğim, seni tanıdığımdan beri işte burada bocaladım hep, bu sorunun cevabını aradım. Senin hamurunda baba olmak, en azından bunun için çabalamak varken neden benden kaçtın? Sonra cevabı buluverdim."

"Neymiş cevap?"

Başımı tekrar ona çevirdim ve titremesine neden olarak, "Baba," dedim. "Sen beni hiç çocuğun olarak görmedin ki, nasıl babalık yapacaksın?"

Dudakları hafifçe aralandı, ardından tekrar kapandı. Beyninden geçen milyonlarca düşünce gözlerine yansıyordu ama bir türlü konuşamıyordu. Hoş, bir şey söylemesini de beklemiyordum zaten.

"Ben bu gerçeği değiştiremiyorum, silemiyorum da," dedim. "Denedim hatta çok istedim ama yapamadım." Burnumu çekip bakışlarımı kaçırdım. "Bu hayatta beceremedik, umarım başka hayatta çok iyi baba-kız oluruz."

Orada daha fazla kalırsam hıçkırıklara boğulacaktım. Bu yüzden ağlamamak için dudağımı kanatırcasına ısırdım ve ona bakmaktan kaçınarak sağa döndüm, ilerlemeye başladım.

"Eylül."

Duymazdan geldim.

"Gitme."

Yok saydım.

"Eylül, ben kanserim."

Donup kaldım ve bir an nefes alamadım.

Boğazıma koca bir yumru oturmuştu sanki. Dizlerim beni taşımakta güçlük çekiyordu. Ağlamak istiyordum ama gözyaşı dökemeyecek kadar şaşkındım ve neye uğradığımı şaşırmıştım.

Ben kanserim.

Bu iki kelime birkaç saniye içinde kafamdan binlerce kez geçerken yavaşça ona döndüm ve sessizce ona baktım. Babanız kanserse ne yapmanız, ne söylemeniz gerekiyordu? Ağlamalı mıydınız yoksa sinir krizleri mi geçirmeliydiniz?

Benim hiç babam olmamıştı ki, bu tamamen cahil olduğum bir konuydu.

Ağzım kupkuru olurken yavaşça ona ilerledim ve yalan söyleme ihtimalini düşündüm.

Yalvarırım, beni bir kez daha terk etme.

Tam karşısında durup sessizce ona baktım. Gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı, şiddetli ağlaması yüzünden kesik kesik nefes alıyordu ve hayır, yalan söylemiyordu.

Ömer aniden ileri atılıp belime sarılınca refleks olarak kollarımı boynuna attım. O hıçkırarak ağlarken dik durmak için kendimi zorladım fakat sessizce ağlamama engel olamadım. Başımı sola çevirerek omzuna yanağımı yasladım ve tamamen aydınlanan gökyüzüne baktım.

Güneş doğmuştu.

"Yaşa
çevirdiğin
ıkar ederim."

